

Revistă de cultură

No. 3 (9) / 2023

Contrast literar

Tudor ARGHEZI

1880-1967

Cântec mut

La patul vecinului meu
A venit az-noapte Dumnezeu,
Cu toiag, cu îngeri și sfinți,
Erau așa de fierbinți,
Că se făcuse în spital
Cald ca subț un șal.

Ei au cântat din buciume și strune,
Câte o rugăciune,
Și au binecuvântat
Lângă doftori și lângă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cârjă, doi o coroană.
Diaconii-n stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădind pe călcăie
Cu fum de smirnă și tămâie.

Lumânări de ceară
Se încrucișară.
Scara din cereasca-mpărăție
Scobora în infirmerie,
Pe trepte de cleștar,
Peste patul lui de tâlhar.
Cei de față vorbeau pe dește
Cu el, și bisericește.
În tindă,
Creșteau plopi de oglindă
Și o lună cât o cobză de argint.
L-am auzit șoptind.
Și toată noaptea a vorbit cu ei
Și cu icoana Dumneaei
A de-a pururea Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare.

- „Lăsați-l: nu poate să v-asculte.
Nu vedeți? Azi are vizite multe,
Domnule grefier”.
Zăbrelele s-au îndopat cu faguri de cer

Și atârnau candelă de stele
Printre ele.
Ferestrele închise
S-au acoperit cu ripide și antimise,
Și odaia cu mușegai
A mirosit toată noaptea a rai.

L-am găsit
Zgârcit.
El stă acum în pat.
Unde-i sufletul lui? Nu știu. A plecat.

Cuvântul

Vrui, cititorule, să-ți fac un dar,
O carte pentru buzunar,
O carte mică, o cartică

Din slove am ales micile
Și din înțelesuri furnicile.
Am voit să umplu celule
Cu suflete de molecule.

Mi-a trebuit un violoncel:
Am ales un brotăcel
Pe-o foaie de trestie-ngustă.
O harpă: am ales o lăcustă,
Cimpoiul trebuia să fie un scatiu
Și nu mai știu...

Farmece aș fi voit să fac
Și printr-o ureche de ac
Să strecur pe-un fir de ață
Micșorata, subțiată și nepipăita viață
Până-n mâna, cititorule, a dumitale.

Măcar câteva crâmpeie,
Măcar o țandără de curcubeie,
Măcar nițică scamă de zare,
Nițică nevinovăție, nițică depărtare.

Aș fi voit să culeg drojdii de rouă
Într-o cărtică nouă,
Parfumul umbrei și cenușa lui.
Nimicul nepipăit să-l caut vrui,
Acela care tresare
Nici nu știi de unde și cum.

Am răscolit pulberi de fum...

Mi-e dor de tine

Mi-e dor de tine, zvelta mea femeie,
De gura ta de orhidee,
De sânul tău cu bumbi de duche,
De buzele-ți cărnoase, dulci și ude,
Mi-e dor de tot ce se ascunde,
De șoldurile tale tari, rotunde,
De genunchii tăi mi-e dor,
Să-mi strângă capul înlăuntrul lor.
Dă-mi pe limbă să le bea
Balele tale calde, mult iubita mea,
Femeia mea, durerea mea și viața mea.

Tu nu știi, că la rău și bine,
Inima, gândul meu, lipite sunt de tine,
Ca iedera te înfășoară
Sufletul meu, cu frunza lui ușoară.
Tulpina ta se-nalță până la stele
Strânsă de vrejul gândurilor mele.
Tu nu știi că ești totul pentru mine,
Lumina mea și zările senine,
Văzduhul nalt și apa ce o sorb,
Sufletul meu fără de tine-i orb,
Mâna tânjește, mintea se-nconvoaie
Ca spicul de secara fără ploaie.
Pământul meu te cere, cerul meu,
În care-aud șoptind pe Dumnezeu.
Grădina mea cu poame delicate,
Fântâna mea cu ape ridicate
Țâșnind în sus în soare
Și-aducătoare de răcoare.

Vino, femeia mea, să te mângâi
De-a lungul până la călcâi
Cu buzele, cu ochii, cu visarea.
Mă uit la tine, te frământă ca marea,
Din spume de dantele, din talaze,
Cu peruzele, cu smaralde și topaze.
Strecoară-te sub luntrea mea și lină
Du-mi-o-n adânc și în lumină.

Te cânt ca un copil bătrân,
Lasă-mă să mi te-adorm pe sân,
Lasă-te-ntreagă să îți leagă moale
În luntre farmecele tale
Și frumusețile tăcute.
Bijuteria mea cu pietre neștiute
Decât de robul tău care te cântă,
Vino încet și mă-nveșmântă

Cu sufletul, cu carnea ta,
Pe care nu o pot uita.
Tu ești iubita mea,
Stăpâna mea,
Durerea mea și bucuria mea.
Noi suntem unul amândoi
Ca un altoi lângă un alt altoi
Și-n lumea toată suntem numai noi,
Ca două cărți legate într-o carte,
De-a pururi, zi cu zi, până la moarte.
Să nu mai știu de nimeni, de nimic,
Puiule mic,
Nufărul meu deschis
Plin de parfume rare și de vis.
Vino,grădino,
Vino, senino.
Vino încet ca zborul tiptil de rândunea
Iubita mea, femeia mea.

Morgenstimmung

Tu ți-ai strecurat cântecul în mine
Într-o dup-amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă bine
Se deschisese-n vânt,
Fără să știu că te aud cântând.

Cântecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și mănăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cântecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape
Și-întreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
În încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele...Mi-s
Șubrede bârnele, ca foile florii.

De ce-ai cântat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai duminat cu mine vaporos
Nedespărțiți în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

Cristina DELEANU

TERRA

Ne dăm cu capul de pereți invizibili și strigăm cu gura mare cât o șură că facem totul pentru a ne apăra Pământul! Terra noastră atât de dragă, să n-o pierdem, să n-o distrugem ș. a. m. d. Draga de ea, dragă mai cu seamă celor care au făcut și încă fac tot ce se poate, de fapt, s-o distrugă. Dacă nu Terra ca planetă, măcar tot ce este încă viu în ea și pe ea. Curios, nu? Ei, cei întortocheați în gândirea planurilor lor de schimbare a ordinii vieții, de așa-zisă noutate instalată în așa-zisul om nou, ei nu știu că noi, oamenii, ne perindăm prin lume cu toții, dar doar pământul rezistă?! Nu știu, sau nu sunt capabili să afle că viața, creația, adevăratul dar dat de Dumnezeu, germinația, nașterea diferitelor specii, nu pot dispărea la o timidă bătaie din palme a cuiva!? Sau la bâzâitul vreunui fluture de noapte.

Imbecili și răzgâiați de noroc, atotposedații de o imaginație bolnavă socotesc bogăția lor materială arma cea mai puternică și o pun în funcțiune să duduie prin lume. Culmea nesimțirii vine însă acum: adică noi, „elita” facem lumea mai bună, mergem cu avioane private, care poluează, mâncăm carne fină în meniuri sofisticate la Davos, dar ucidem animale care, cică, strică aerul, ne serbăm cu beții aniversările, în vreme ce voi, „supuși”, faceți economie la apă și, ce e mai urât, e că toate zbaterele pentru o bună înțelegere, pentru pace pe pământ se rezolvă obligatoriu prin incommensurabile cheltuieli în fabricarea armelor. Arme de ultimul strigăt în materie de tehnică de distrugere și care – ce să zic – nu poluează, în schimb zgândără și fărâmițează natura și pământul, la propriu. Precum animalele la pândă, fabricanții și mânăitorii armelor privesc din buncărele lor betonate cum, doar-doar, în curând vreun glonte sau vreo mină dau rod, dau muguri, înfloresc și împânzesc Terra cu energie verde binecuvântată!

Eu, cel puțin, nu pot nici măcar să mai disting zumzetul vorbelor și strigătul care se cred atotputernice și atotștiutoare, de țăcănitul mitralierelor și țipătul sirenelor. Îmi vine să cred că o parte însemnată din bogații lumii este formată din foști copii nefericiți, neiubiți, poate chiar abuzați sau părăsiți de părinții lor. Și acum se răzbună pe alții. Dar și pe ei înșiși, pentru că nu cred că e foarte ușor să-ți aperi afacerile dubioase și banii murdari (că așa sunt, murdari) și totodată să te prefaci fericit și șef. Iar altă parte din tagma lăudătorilor de „binele omenirii”, e alcătuită din cei care, în copilărie, se jucau cu soldățeii de plumb, cu mașinuțe și tanculețe, iar mai târziu, în loc să le păstreze în vitrină ca pe jucării, le-au supradimensionat, socotind că joaca nu s-a terminat, ci e nevoie să-și pună în aplicare plăcerea dar și forța, uitând cu desăvârșire că nu sunt singuri pe lume. Atâta clei și gumă de mestecat (vai, care nu poluează când e aruncată direct pe trotuare!) s-au lipit de creierul oamenilor, încât să ne închipuim că trebuie să credem tot ce ni se spune? Stăpânii jucăriilor din fier, apărătorii păcii și ai naturii și vieții pe pământ, continuă să ne toace creierele printr-o propagandă periculoasă ce se întinde peste măsura decenței, de la Nord la Sud, de la Est la Vest.

Știți de ce cred eu că ne lăsăm batjocoriți? Pentru că nu ne place întotdeauna drumul drept, nu vrem să știm carte – fapt care ne-ar ajuta să judecăm evenimentele cât de cât la reala lor valoare, nu iubim cu adevărat darul viață și nu știm să ne-o facem frumoasă prin bunătate și întrajutorare; nu mai știm să respectăm mai

nimic decât banul (ochiul dracului) și încă multe altele pe care nu le știm face. În aceste condiții, cum să ne ierte zornăitorii de bani și stăpânii de mașini bengoase și să nu ne batjocorească? Răspunsul nu e să facem la fel printr-o răzbunare fără efect, ci să-i doborâm prin puterea exemplului altfel.

Imaturitatea și debusolarea societății umane - iar noi, românii, ocupăm un loc fruntaș - își sapă singure groapa, căzând pe nesimțite în plasa vorbelor și faptelor fără noimă ale celor care se autointitulează lideri de bine. Mai multă forță de împotrivire, mai multă rațiune, poate, ar putea clinti și ar cutremura Turnul Babel ce se înalță, clătînându-se pe zi ce trece ca o plantă otrăvită și otrăvitoare.

Fac o socoteală simplă ca să demonstrez că trebuie să jucăm cu cărțile care ni se dau: cinci valuri de microbi cu nume stranii, un val șase – războiul, altul – să zicem șapte – cu furtuni și uragane ucigătoare, alt val, al optulea – cu cutremure (ultimele două exemplificând cu succes războiul geofizic), un alt val – al nouălea – bombardamentele mașinării climatice întru schimbarea reliefului, topirea zăpezilor; să nu uităm că, printre toate acestea, se mai amestecă

subtil și subvaluri mai mici, care ne amenință cu lipsa de energie, fie ea electrică, fie fosilă. Prin toate scriem MOARTE! Dar, în același timp, să nu uităm cât de zdravăn s-au îmbogățit șacalii planetei de pe urma tuturor acestor crize!

La al zecelea val nu știu dacă s-a ajuns! Nici nu mai contează! Să zicem că poate o să se numească PACE! Asta doar dacă se respectă regula că orice eveniment, acțiune, schimbare, apar, cresc în intensitate și în final dispar, se topesc. Norocul nostru, încă, este că Terra își vede de treabă așa cum știe ea. Ea vrea să se salveze singură.

În fine, ar mai fi multe de spus, foarte multe și rele și grele, dar m-am cam scârbit. Așa că „Trăiască lupta pentru pace!”... continuând să ne înarmăm...

P. S.

Fraza de încheiere este spre amintirea felului în care, acum vreo 50 de ani, se încheia orice petiție, orice cerere adresată partidului unic, fie ea și pentru un pix.

Alături se mai afla și „Proletari din toate țările, uniți-vă!”

Asta să fie noua istorie?

Actrița Cristina DELEANU citește o poezie din interiorul revistei și Eugen CRISTEA meditează...

Liviu Ioan STOICIU

Până când să te caut

Întoarce foaia. Aici, unde
se întâlnesc picioarele, acolo e și
capul? Unde se întâlnesc picioarele e liziera de
salcâmi
înfloriți – e o fotografie de la
2.000 de metri înălțime, făcută de mine din
perioada
când aveam aripi. Frumoasă femeie,
nu? Forța gravitațională a acționat asupra
cartilagiilor.

Stă cu ochii în gol, cu albumul pe
genunchi –

pista de decolare este plină de scaieți
și spini, nu-mi
mai fac iluzii, nu mai am nici un avânt. Chiar
nimic nu mai merită? Cât
te-am iubit, am zburat în sus și-n jos, mi-am
rupt
gâtul și am luat-o de la capăt.

Am îmbătrânit, încetul cu încetul, nici n-am simțit,
m-ai integrat în visul
tău, m-ai căsătorit cu o femeie care m-a iubit,
mi-a
făcut un copil și am intrat în linie
dreaptă, pierzând
șirul: după moarte o să-mi revină avântul?

Ce i-a mai rămas

nimic nu mai e cum a fost, a pierdut și ce n-a
avut,
acum stă în ogradă cu ochii în gol și
îmbată ciorile cu țuică, le dă pâine înmuiată în
țuică,
pe una a prins-o și i-a turnat țuică pe gât,
i-a desfăcut ciocul și cogâlt, cogâlt...
N-a murit cioara, din contră, de a doua zi i-a
cerut de băut. Acum bea cu ea împreună și la
cârciuma
din sat – noaptea, cioara se transformă
în femeie tânără. El
și-a pregătit totul pentru înmormântare,
hainele,
pânzele de pus în coșciug, coșciugul,
dar nu mai crapă o

dată, să scape de-o grijă. Și-a dat seama că
nu mai e decât o adunătură de acte vechi,
pe care nu le poate citi, că-l
podidește plânsul. Că sunt implicate
spații malefice, energii ale câmpului lui mental,
diferite lungimi de undă și frecvențe. Ce i-a mai
rămas?

Să-și plângă de milă, totul a rămas măsurat după
ochii lui, ce n-ar fi dat să plângă în
hohote: în tribunal n-a putut, după divorț, nici
pe stradă,

că-i era rușine, a intrat în biserică, dar
nici acolo n-a plâns, avea impresia că-l luau peste
picior sfinții, păcătos cum e. Dacă
ar fi putut să moară atunci, ar fi fost perfect. N-a
fost să fie. „Ți-ai dat foc
amintirilor?”, l-a întrebat o babă – după ce a
provocat
un incendiu: „în urma incendiului, cei
43 de iezi aflați într-un grajd improvizat, lipit de
colibă,
au ars de vii”...

Ceea ce este

Îmi dau seama că n-am văzut-o niciodată cum
își îpletește
părul. O aștept să apară azi, de-a dreptul fatală
–
nu mi-a specificat la ce oră va sosi,
nici dacă vine de departe cu trenul sau cu
mașina, sau
mai știu eu cu ce. Mi-am pregătit
bocceaua, cu cearșaf, două fețe de pernă și
două
prosoape, ciocolate, două zile și
două nopți ne vom face de cap la un hotel, ne
vom lupta
cu trecutul, după care mă voi lăsa dus.
Eu sunt oricum în inferioritate – vârsta,
depresia,
lipsa de motivare de a continua,
totul pare a fi expirat.

M-am bărbierit proaspăt, m-am dat cu Axe –
e parfum de jur împrejur, plutesc. Am făcut un
duș lung.
Nu mi-e foame, de dormit peste noapte am
dormit pe sărite, dar ce mai contează. Mă voi
îmbrăca
frumos. În așteptarea telefonului
ei de întâlnire, încerc să scriu un bilet de adio,
dar
nu-mi ies cuvintele, tai, sunt prea
patetic. Să las moștenire tot ce am – cui? Să-și
amintească
zilnic de mine? Nu! Asta ar fi chiar o
pedeapsă. Altceva nu-mi trece prin cap. Am

pregătit și
două perne de iarbă. Mă voi lăsa legat
cu un lanț de clopoței de pat, cât voi mai sta cu
ea
împreună – să mi se impregneze
în fiecare celulă clinchetul lor... În sfârșit,
caligrafiez
pe un carton, mare, ce
am citit într-un cimitir: „Ceea ce este
n-a putut fi altfel”.

O legătură de amor îngălbenită, boțită

O legătură de amor, vie, înfocată, scrisă
mărunt,
plină de picături întinse de cerneală
albastră, pe
margini, cu tăieturi și corecturi.

O legătură de amor – vine, din când în când,
zgâriind cu ghearele
tencuiala apartamentului, la etajul
doi, se așază pe pervaz la fereastra închisă a
sufrageriei și
mă privește, parșivă, tăcută, de afară. Eu...

Mă așez de partea cealaltă a geamului și-i strig:
te sărut, legătură de amor, ești
moștenită de la bunicul meu dinspre mama,
prin intensitate,
nu vrei să-ți dai jos, de data asta, masca
veche de liliac?

O legătură de amor îngălbenită, boțită, cu un
scris pe ea greu de
descifrat,
dulce

și amar la recitit: „că este
o altă țară a noastră pe lumea cealaltă, care
cere de pomană”.

O legătură de amor vie, speriată de mine de
câte ori mă arăt la gura
Muzeului Literaturii Române – în mâini cu
anafură
și vin sfințit.

Eugen CRISTEA

PREZENT, TRECUT, VIITOR...

Mda, nu prea mai ține căruța... Căruța vremii, vreau să zic... Se pare că nici timpii nu mai sunt aceiași, fie ei și muzicali. Sau nu. Dacă vorbești de trecut, gata, ești nostalgic. Mai ales dacă vorbești, eventual, de bine. Viitorul e în mâinile (bobinele, cipurile) inteligenței artificiale. Prezentul se vede cu ochiul liber. Ne-a ieșit tuturor pe nas, cum se spune... Și ne iese în continuare. Ce să fac? Ce să mai scriu? Cum o mai dau nițel pe protest, cum mi se atrage atenția. Așa, un mic damf de cenzură pe la colțuri. Nu-i nimic. Mă refugiez în trecut! De fapt, am început treaba asta cu mai mulți ani în urmă, când mi-am dat seama cu groază cam despre ce este vorba în propoziție. Cu alte cuvinte, mi-am revalorificat impresionanta colecție de viniluri, ascultând zilnic vechile și valoroasele hituri ale tinereții pe un pick-up care – ce să vezi – funcționează perfect și în ziua de azi. Am reluat cele mai interesante cărți (nu numai ale tinereții), constatând cu aceeași bucurie faptul că o operă reală rămâne o operă reală. Și valoroasă. Ba parcă mai și câștigă ceva în plus odată cu trecerea timpului. L-am rereredescoperit pe marele Will (acest geniu inegalabil a scris AZI, da,

afirm cu toată tăria, AZI), m-am rerererebucurat de legendele Olimpului, de integrala Jules Verne, de Colecția de Povestiri Științifico-fantastice, de cărțile lui Thor Heyerdal. Am redescoperit o lume pe nedrept uitată, la care m-am întors cu absolut toată ființa. Și, zău, tare bine mi-a fost. Am redescifrat partituri Beatles, constatând, odată în plus, genialitatea celor patru lorzi ai revoltei, inventivitatea și originalitatea fără de margini ale trupei-unicat. Unde sunt toți aceștia? Cine i-a marginalizat? Ce au pus în loc? Zgomot, violență, ură, urâtenie, inestetic, zdrențe, pantaloni sfâșiați, coafuri neanderthaliene.

Revin la trecut. Una dintre cele mai splendide aventuri care, practic, mi-a schimbat viața în bine, lăsându-mă cu unele dintre cele mai superbe amintiri și împliniri. Frumoasa aventură începe în mai 1998, cu prima ieșire la Paris, prezentând spectacolul cu piesa „Caviar, vodcă și... bye, bye” de George Astaloș, în regia lui Dan Puican, sub genericul Teatrului Național Radiofonic. Cu o distribuție absolut incredibilă: Tamara Buciuceanu-Botez, Stela Popescu, Alexandru Arșinel și subsemnatul. Nu vă speriați, nu mă trec la incredibili! Dimpotrivă. Alături de asemenea actori mă trec simplu la, „învățăcei”. Un învățăcel care a stat în acest minunat colectiv, în această splendidă echipă până în octombrie 2014!!! 1998-2014. Ar fi ceva, nu? Și atunci, cum să nu-mi placă trecutul? Mă mai pot lăuda cu așa ceva în prezent? Ei bine, nu! Aș mai semnala dragostea față de meseria sa și față de actori a maestrului Dan Puican care, inițial, m-a sunat și mi-a precizat că rolul meu nu este mare în economia piesei și că, dacă nu accept, nu se supără și nu e nicio problemă. Ei, da, opțiunea. Vă întreb: ce făceam dacă aș fi refuzat? (lucru, care, în paranteză fie zis, nu l-am făcut niciodată). Asta apropo de onestitate și profesionalism, așa zice. Al doilea: noțiunea de mulțumire sufletească. De care, mulțumesc bunului Dumnezeu, chiar am avut parte din plin. Turnee în 37 de țări de pe cinci continente. Mii de kilometri parcurși. Mii de mile parcurse. Contact nemijlocit cu diaspora din țările respective. Aplauze. Flori. Fotografii. Autografe. Amintiri cât pentru două vieți. Din nefericire

(eterna nefericire), în țară s-a știut prea puțin despre acest proiect, vis împlinit prin ambiția și dragostea maestrului Dan Puican față de meseria sa și, mai ales, față de actori. Am repetat în mod deliberat fraza de mai sus. Turneele au reprezentat și adevărate oaze de cultură, în puținul timp liber avut la dispoziție vizitând în grup zeci și zeci de muzee, zeci și zeci de monumente și de adevărat minuni ale LUMII. Acum mă înțelegeți de ce privesc înapoi cu atâta bucurie și recunoștință? În niciun caz cu mânie, ca să parafrazez celebrul curent al „tinerilor furioși”. În cei 16 ani de călătorii am fost desemnat și un fel de minitehnician, asigurând la fiecare spectacol sonorizarea. Lucru greu, având în vedere că maestrul Arșinel era ultraprofesionist și ultraperfecționist. Veneam cu minimum două ore înainte de spectacol, alături de domnia sa, făcând zeci și zeci de probe până când maestrul se declara mulțumit. Am avut și mici incidente neplăcute – CD care sare, întreruperi de curent – toate fiind depășite prin efortul colectiv. Eram o mică mare familie. Într-

un fel, mi-am constituit un rezervor de amintiri pentru o viață. Aproape nu există film în care să nu văd vreunul dintre locurile pe care le-am bătut cu piciorul. Plăcut prilej de a-mi reîmprospăta amintirile de neșters. Pentru că, una peste alta, vrem nu vrem, tot din amintiri trăim. Cred. Iară noi, noi, epigonii??? Mai nimic. Odată aruncat la pensie, nu mai exiști. Vorba marelui meu prieten, actorul Tomi Cristin: „Tataie, pentru ăștia, generația ta e gata. Atât a fost. Zi mersi și încearcă să-ți trăiești viața, câtă mai e”... Cutremurător e că încă am forță, am idei, îmi place să muncesc mult, îmi place pe scenă. Și atunci? Atunci ce? Atunci mă refugiez în viitor. Uite, chiar acum mă duc să mă „cablez” la inteligența lui pește, că a mea nu mai e bună. Și nici suficientă...

Pentru început, voi pune în scena virtuală HAMLET, alături de Laurence Olivier! Ei, nu vă speriați!, nu am mari pretenții! Mă mulțumesc doar cu Polonius. Țineți-mi pumnii! De fapt, cipurile!

Mulțumesc!

Senior-Editorul revistei, Eugen CRISTEA, îi cere explicații Redactorului Șef...

Ion CRISTOFOR

În tăcere

Pe o creangă
veverița mătură cu coada stufoasă
praful de aur
de pe discul lunii

Frunzele arborilor scot
degete de copii înfometați
în răcoarea nopții.

Strigătul cucuvelei
sfâșie aerul.
În chilia sa poetul se roagă-n tăcere
"dă-mi, Doamne, puterea
de a fi vrednic de îngerul meu păzitor"

Turma de oi

O pereche de ghetе scâlciate
îți amintește vremurile când
zeii umblau desculți
când vântul îți încheia nasturii
de la haina cea ruptă.

O stea îndepărtată
îți șoptește numele
în timp ce te rogi
arborilor cuprinși de o mare tulburare

Și turma de oi ce nu și-a aflat încă păstorul
prin beznă înaintând
întâmpină răsăritul
cu un behăit unanim.

Zaruri

Pe mâinile tale se roagă lumina unei toamne
târzii
plină de noi descoperiri
și disperări

Făgăduiala zarurilor
a fost împlinită.

Bucuroasă răsună inima ta
ca o potcoavă de fier
pe drumuri de munte.

Libere
păsările albastre
rămân mereu înafara ramei tabloului.

Grădina cuvintelor nerostite

În furtună dinții cîinelui
strălucesc ca șiragul de perle
și rondul de noapte al bufniței
poate să înceapă din nou

Se cuvine să uităm oare
cântecele de inimă albastră
ale păsărilor
din codrii tăiați
tocmai acum când foșnește din umbră
insidioasă opera de hârtie a unor ciripitori
acești taie-frunză la câini sub cupola academiei

Lasă-i în pace pe ciripitori
să-și ungă felia cu unt
să-și admire medaliile
îți șoptește bufnița cea tânără
din grădina cuvintelor nerostite
diminețile.

Camelia-Gabriela MITU

Ferește-te de oamenii cu ochii triști

Se spune că pentru fiecare ființă există un loc al ei, un loc care este „acasă”. Însă nu și pentru oamenii cu ochi triști. De când suntem mici, le știm legenda. Oamenii cu ochi triști cuture pământurile noastre, chiar și tărmurile lor i-au alungat, atât de teribili sunt aceștia. Pentru oamenii cu ochi triști nu există „acasă”, ei vor doar să cucerească și să distrugă. Fiecare copil cunoaște felurile în care aceștia se arată, cu toții știm cum să ne ferim de ei. Cu toții știm că trebuie să fii rapid, pentru că altfel... odată ce oamenii cu ochi triști te-au luat, nu mai există cale de întoarcere. Ciudate creaturi sunt. Arată ca noi, și totuși nu sunt nimic din ceea ce noi suntem. Au o privire fixă, blajină, pe care, dacă o întâlnești, poți vedea toată tragedia lumii. Se uită la tine cu ochi căutători, și parcă privirile lor au voce - cu glasul sclipirii din ochi te îmbie, te cheamă să îi urmezi. Să te adâncești în codru până când devii pierdut pentru totdeauna. Bătrânii satului spun că devii una cu pădurea, iar trupul tău se va pierde precum frunzele purtate de adierea vântului, privirea și se va scurge în norii de pe cer, visele se vor ofili dinăuntrul tău, pentru a răsări în florile din poieniță și, în cele din urmă, glasul tău va fi purtat de vânt, de păsările cântătoare. Vei încerca să strigi după ajutor, însă nimeni nu te va putea auzi sau vedea. Vei fi prins, un spirit fără trup, veșnic întemnițat într-o pădure, aparent, atât de frumoasă, și totuși necruțătoare. Pe cei luați de oamenii cu ochi triști nu îi așteaptă nimic mai mult decât o eternă singurătate, până la sfârșitul veacurilor și mai departe. Și totuși cât de inocente par aceste ființe! De parcă sunt lacrimile lumii noastre întrupate în ceva ce este la granița dintre uman și mistic, necunoscut. Fi-

ințe ce sunt o antiteză, ființe ce te prind în vraja lor și te fură pentru totdeauna. Asta până când am învățat să ne apărăm. Să ripostăm. Am învățat că oamenii cu ochi triști se retrag atunci când zâmbim. Atunci când suntem fericiți neîncetat. Îi sperie. Încep să plângă și să suspine, se frâng în tânguie. Ce ființe întunecate, dacă simpla fericire îi macină atât de insuportabil! Dar trebuie să ne descurcăm cumva, trebuie să ne apărăm cumva... Așa că... suntem fericiți. Mereu. Nu contează cum ne simțim, noi suntem fericiți. Nu contează dacă durerea ne spulberă și fură buclă din noi, noi suntem fericiți. A simți altceva este interzis, căci oamenii cu ochi triști te simt. Fericirea îi îndepărtează, însă emoții precum furie, tristețe, goliciune - acestea îi atrag. Se spune că oamenii cu ochi triști te pun să faci lucruri teribile. Se spune că, odată ce au sufletul tău, se vor hrăni din el, iar resturile le vor închide pentru totdeauna într-o temniță dintre lumi - cât de tragică trebuie să fie o asemenea soartă! Blocat pentru veșnicie, să vezi cum oamenii trăiesc și iubesc, să vezi cum pier și sunt jeliți, în timp ce tu ești blocat și nu poți să le faci pe niciuna dintre ele. Chema-rea lor se răspândește. Se răspândește ca o

molimă. Copiii oamenilor cu ochi triști vin la granița satului nostru. Ne privesc. Atunci am realizat de ce li se spune „oamenii cu ochi triști” - pentru că privirea lor și felul în care o aruncă asupra ta... toate acestea te bântuie. Rămân cu tine, ți se agață de suflet și nu îți mai dau drumul. Te fac să te întrebi - „Oare și eu arăt așa?” „Oare și ochii mei sunt triști?”

- Nu, noi suntem fericiți. Mereu. Cred că am greșit.

(Cred că am fost greșită de la început. - Nu, noi suntem fericiți. Ești cu noi.)

Nu am mai rezistat, i-am privit ochii! Dar cum aș fi putut altfel? Eram doar un copil, iar ea era tot un copil. Mă plimbam aproape de intrarea în pădure. Era amurg. Dintr-o dată o văd, atât de mică și speriată. Plângea. Era tristă. În lumea noastră fericită, ea era tristă. Și eu mă mai simțisem tristă, până când am aflat că este interzis. Așa că am mers s-o ajut, căci avea piciorul blocat în câteva crengi. Atunci am văzut. Atunci m-am văzut. Mi-am văzut chipul în reflexia ochilor ei. Iar acum, când privesc în urmă, realizez că... probabil aceea a fost prima dată când m-am văzut cu adevărat. În rest - numai zâmbete. Atunci am realizat - fetița era a oamenilor cu ochi triști. Avea piciorul blocat. Nu putea fugi. Mă implora din priviri. Știam, știam încă de atunci ce pățesc copiii oamenilor cu ochi triști. Cum sunt închiși și „reeducați”. Știam că mint - nimeni nu e reeducat cu durere, așa-i? Țipetele lor din noapte spuneau totul - copiii sufereau. „Sunteți copiii ălor triști? Lasă, că vă dăm noi vouă, durere!”, spuneau reeducatorii. Știam că, dacă nu o voi ajuta, o vor lua și o vor distruge în toate felurile posibile. Știam că, dacă o voi ajuta, îmi voi trăda comunitatea, familia, viața... voi trăda a doua cea mai importantă regulă pe lângă cea a Fericirii, „fără milă pentru oamenii cu ochi triști și copiii lor, aducătorii de infern”. Dar... Nu am mai rezistat, i-am privit ochii! Dar cum aș fi putut altfel? Eram doar un copil, iar ea era tot un copil. Veneam din lumi atât de diferite și totuși sufletele ne erau asemenea. Eram copiii unor lumi crude. Eram luptătorii unui război care nu ne aparținea. Am ajutat-o și am văzut

în ochii ei altceva pe lângă tristețe. Nu era fericire, cred că era... speranță. În cele câteva momente de dinainte de despărțire, de dinainte de a fugi pentru totdeauna în codru, mi-a strâns mâinile și mi-a spus: „Privește-te. Mereu să te privești. Privește-ți chipul, dar mai ales sufletul. Privește-te și nu-i lăsa să-ți spună cum să te privești. Îți aparții. Ești a ta. Privește-te”. Apoi nimic. I-am visat cuvintele. Târziu am înțeles că nu se referea la a-mi privi chipul. În oglindă mereu zâmbesc, e interzis să nu te privești zâmbind. Vorbele ei mă urmăresc. Mă gândesc constant la ele. O vreme, am continuat s-o aștept la amurg, la acea intrare în codru. Speram s-o revăd și să mă pot privi în reflexia din ochii ei, căci nu știam cum altfel să mă privesc. În privirea ei mă vedeam pe mine cu adevărat. Dar nu a mai venit. Mereu am sperat că va mai trece pe acolo. Serile mă plimb pe lângă pădure. Cumva, încă sper. Mi-e dor să îmi privesc măcar chipul, căci sufletul încă nu știu cum... Au mai trecut copii ai oamenilor cu ochi triști. Dar niciodată ea. Copiii aceia veneau și ne spuneau, până să fie prinși, povești ciudate și fără sens, despre „eliberare” și „acceptare”, despre alți oameni cu ochi triști. Povești misterioase pe care nimeni nu le poate tălmăci, despre oameni care plâng și, odată cu lacrimile, dau afară dinăuntrul lor și o anume durere. Și se simt mai bine. Nu zâmbetul constant ne face să ne simțim mai bine? Îmi plăceau poveștile lor, erau ca un puzzle din cuvinte. Dar nu a durat mult, căci și acești copii au fost „reeducați”, iar nimeni nu i-a mai văzut de atunci... Uneori mă întreb dacă nu cumva bătrânii satului confundau sufletele noastre cu cele ale acestor copii, atunci când ne spuneau că vor fi pierdute pentru totdeauna și se vor contopi cu natura... Căci noi suntem aici, însă ei sunt pierduți pe vecie. Ni se spune să visăm, să ne spunem poveștile... Însă ceva este greșit. Atât de greșit... Căci, când copiii oamenilor cu ochi triști fac asta, sunt închiși. Atunci am început să realizez cât de stricată era de fapt lumea noastră. Iar cu fiecare zi ce trecea, am început să văd acest lucru iar și iar și iar. Până acum - când s-a întâmplat. Am mers la oglindă, trebuia să mă

văd. Dar tot ce priveam eram eu, cu zâmbetul întipărit pe chip. Un zâmbet cioplit, strâmb și tragic. Un zâmbet lipit pentru că orice altceva în afară de el este interzis. Un zâmbet dăltuit, sculptat... Încrustat în pielea mea, atât de straniu, că mă face să mă întreb - întâi, la începuturi, oare am fost eu, sau zâmbetul meu? Este un zâmbet care nu-mi aparține. „Privește-te și nu-i lăsa să-ți spună cum să te privești. Îți aparții. Ești a ta. Privește-te”, îmi răsună vocea amintirilor în minte. Așa că o fac - las zâmbetul mecanic, paravan fals al tot ceea ce simt de fapt, să cadă. Se transformă în nimic. Mă privesc. Ciudat... Nu par umană, ne-zâmbind. Parcă altcineva mă privește din reflexia oglinzii, nu eu. Dar nu am renunțat. Am continuat să mă privesc până când am întrezărit marea de tristețe ascunsă în ochii mei. Am continuat să mă privesc până când lacrimile au început să curgă șiroaie, marea de tragedie dinăuntru meu revărsându-se. Am realizat cât de livid și bolnăvicios strălucea de fapt tristețea în mine. M-am speriat. Oare ceilalți n-au văzut? Cum de n-au văzut? Poate că nimeni nu a așteptat destul, nimeni n-a stat să mă privească îndeajuns în ochi, ca să vadă adevărata mea tragedie. Ca să mă vadă. „Ferește-te de oameni cu ochi triști!” Cred că și eu sunt un om cu ochi triști. De mine trebuie să mă feresc? De mine trebuia să mă feresc în tot acest timp? Sau poate că veninul este în mine, poate că îmi pierd mințile. Poate că mă pierd, abia după ce mi-am aparținut cu adevărat doar câteva momente din întreaga mea existență... Am continuat să mă privesc. Minciuna se întrezărește. Decorul lumii lor perfecte, fericite, se clatină. Așa se simte nebunia? Când ești în lume și totuși atât de departe de ea? Când simți că ți-ai deschis ochii mult prea mult pentru a-i mai putea închide vreodată? Văd cum lacrimile curg. Și împreună cu ele curge și fericirea de atâta timp blocată înăuntru. Și rămân. Rămân eu. Iar atunci am realizat - așa îți privești sufletul, simțind. Simțind autentic, simțind real. Am privit în oglindă, Dar tot nu m-am văzut. N-am mai suportat, geamul deschis spre pădure mă chema. Amurgul îmi picta drumul. Copacii tremurau în bă-

taia vântului. Și sufletul meu tremura - cred că avea emoții, acum că aveam să-l privesc pentru prima oară. Așa că am fugit. Am fugit departe în pădure. Eram pregătită. Și chiar dacă legendele bătrânilor aveau să fie adevărate, iar ființa mi se va întrepătrunde cu pădurea aceasta plină de mistere și tragedii, atunci așa să fie. Ironic, sună chiar poetic! Mai bine o eternitate liberă, în adevăr, decât o viață omenească închisă, în minciună. I-am întâlnit și pe oamenii cu ochi triști. Legendele despre ei erau false, atât de false... aproape la fel de false ca zâmbetele noastre. Și ei aveau povești despre „oamenii care zâmbesc mereu”. Doar că, în poveștile lor, noi nu eram monștrii, așa cum erau ei în ale noastre. În poveștile lor eram ființe triste, prizonierii propriei existențe. Poveștile despre noi erau ca un strigăt de ajutor - de asta ei veneau în satul nostru. Adevărul m-a izbit - cu toții eram „oameni cu ochi triști”. Doar că voiam să ne prefacem că nu suntem, voiam să arătam lumii un zâmbet mai mare decât tristețea noastră răvășitoare.

Oamenii cu ochi triști erau cei care s-au săturat de această minciună, erau cei pentru care iluzia a ruginit și s-a ofilit. Erau cei care au scăpat, au scăpat din robia unei fericiri false. Sunt la marginea codrului. Câțiva pași și intru în fostul meu sat. Mă opresc - aud voci. Sunt părinții mei:

- Ei au fost, ei ne-au luat fiica. Ei ne-au răpit copilul. Ei ne-au furat-o pentru totdeauna și tot ei au stins tot ce era frumos în lume...

Ce nu știau părinții mei era că, de fapt, așa eram mai liberă ca niciodată. Puteam simți și puteam trăi tristețea, nu trebuia să mă mai ascund, să reprim ce simt și să mă zbat în propria ființă. Apoi am mers. Am mers și le-am spus despre oamenii care își dădeau voie să simtă, le-am spus despre tristețea din care putem renaște. Le-am spus despre cum „a simți” este ceea ce definește „a trăi”. Dar voi? Oare oamenii mistici cu ochi triști chiar există?

- Nu, există doar oameni ca noi, oameni simpli și care simt, probabil că-mi veți răspunde. Atunci de ce încă ne prefacem fericiți?

Mihail MERTICARU 85

O LUME PARALELĂ

Dinspre mine bate o briză
spre marea trecutului vaporos
odată cu refluxul unui univers în derivă,

orizonturile îmi spintecă străfundurile
memoriei,
coclaurile mă cutreieră în goană
transfigurate de beția irealității,

râurile mă traversează într-o veselie,
răcorindu-se,

cerul mă scrutează insistent,
înjumătățindu-mi porția de infinit,
arborii mă jefuiesc de ultimele frunze verzi,
izvoarele îmi beau lacrimile cu pumnul
astâmpărându-mi setea de absolut,

o lume paralelă mă soarbe nesățios,
împuținându-mi zestrea de lumină,
iarba îmi crește în priviri tot mai deasă,
înserarea mă toarce mărunț,
tot mai mărunț, până firul ființial
devine invizibil,
câmpia se lățește verde peste humusul
pieptului meu de țărână,
codrii își înfig rădăcinile în arterele mele
subpământene,
devenite canale pentru circuitul
depărtărilor,

ochii mei,
două bezne pe marginea timpului,
privesc pretutindenea uimirii
și intimitatea nimicului.
unu din cele cinci puncte cardinale
dispare pentru a rămâne semnul
sfintei cruci pe tâmpla cerului
dinspre răsărit...

POEMELE LUI EMINESCU

Poemele sale,
miresme de la ospățul divin,
lacrimi din candela de sub icoana
făgăduinței,
scânteii nepieritoare dintr-un foc sacru,

marșuri forțate spre ținuturi iluzorii
și spre sine însuși,

picături din agheasma nemuririi,

fărâme din granitul marilor taine,
incursiuni dincolo de punctul-limită
al imposibilului,

răni bandajate cu spinii din
coroana lui Iisus,

vampiri impenitenți sorbindu-i sângele
vivifiant,
vulturi pleșuvi sfârtecându-i fără milă
ficatul,
lupi hămesiți înfigându-și colții
în carnea trupului său,

apa vie care l-a ales și l-a recuperat
dintre morți,
pentru a grădina veacurile,
ce urmează...

UN NUMĂR

S-ar putea ca suspinul pietrelor
să nu existe, deși eu
l-am auzit adeseori.

s-ar putea ca rădăcinile stelelor
să nu fi existat niciodată,
deși eu le-am văzut de atâtea ori.

s-ar putea să nu vedem
nicio limbă de clopot
sub cupola catedralei de azur,
deși eu i-am simțit adeseori vibrația.

nimeni nu crede că zidurile vorbesc,
deși eu le-am auzit de mai multe ori
conversând.

ce poate fi mai fragil
decât un fir de iarbă?
și totuși eu l-am văzut cum străpunge
betonul.

nu trebuie neapărat să vezi și să auzi
ca să poți extrage rădăcina pătrată
din numărul care exprimă esența
existenței Dumnezeirii.

TIMIDA ȘI TANDRA

Zi și noapte, se ține de mine o umbră
când timidă, când tandră, când veselă,
când sumbră,

îmi face avansuri insidioase
mi se strecoară în sânge
și în oase,

mi-aruncă ocheade ezoterice
când triumfiulare, când sferice,

lasă să-i cadă batista din întâmplare,
eu i-o ridic, ea îmi zâmbeste,
puțin visătoare,
își caută fără spor în poșetă bricheta,
eu îi aprind, cu focul din priviri,
țigareta,

s-așază la masă oriunde în fața mea,
mereu e pe gânduri,
parcă nu m-ar vedea,

în tramvai, în tren, în metrou
se oprește mereu
lângă scaunul meu,

eu nu pot să nu fiu cavaler
și locul meu să nu i-l ofer,

o mie de voci îmi spun să fug,
dar nu pot să rezist
și-mi joc neputința
precum un genial artist,

ea se preface a vrea, a nu vrea
și eu nu pot nimic altceva
decât cum vrea ea să mă poarte,
timida și tandra,
irezistibila mea
moarte...

POETUL

Prin venele poetului curg fluvii
de cerneală albastră,

în visul lui și-a turnat Dumnezeu
temelia casei Sale,

din ochii poetului izvorăsc
toate culorile vieții,

pământul se învârte în ritmul
respirației sale și rodește
sub ploile lui de gânduri,

cu o tâmplă, el sprijină ziua,
cu cealaltă, noaptea,

sub sprâncenele lui se arcuiesc
toate întrebările omenirii,

el inventează în fiecare dimineață
soarele și focul,

în brațele sale se leagănă universul,
eternitatea e câinele său de pază...

Bogdan HAGIU

PRIN OCHII ȘARPELUI

Capitolul II. Gușterul

S-au întors tot pe mare, și tot pe galionul defunctului căpitan Fabiano. Marinarii erau alții însă, pe cei vechi nu-i mai văzuse nimeni, și genovezii ziceau că nici nu va mai ști nimeni, niciodată, de ei. Doar blondul era cu ei, avea haine bune, scumpe, și declarase că este aghiotantul lui Fra Mateo, cel desemnat de Torquemada să-i însoțească în Moldova. La cea mai mică suspiciune, avea poruncă să elibereze unul din cei trei porumbei călători brumării, închiși într-o colivie de oțel, de care avea mare grijă. Mai avea unul, auriu, care trebuia să fie eliberat când vor ajunge în capitala Moldovei. Acesta se va întoarce la Madrid, după care va porni înapoi spre țara valahilor, transmițând vești. Dacă timp de un an de zile Torquemada nu va auzi nimic de la Fra Mateo, atunci...

- Atunci ce, fata mamei?! Lasă, să ajungem noi acasă, și-i ardem noi pe rug pe papistașii ăștia! Auzi, să-i lase vârcile alea lui Vasile, ca la ocnași...

Nu mai făcuseră escală pe insula Anius, inchișorul spusese că va trimite o expediție specială, de exorcizare, bravii călugări-oșteni urmând să-i găsească pe toți așa-zișii aleși.

- Să-i chinuie și pe oamenii ăia, acuma! De parcă n-ar fi chinuiți destul! Las' că poate le-or trage grecii niște ghioage în cap, de n-au să știe de-ai cui sunt! Că după cum i-am văzut eu pe ăia...

Genovezii nu aveau voie să uite de verdele cel necurat, niciunul dintre marinari neavând vreo haină sau vreun obiect de această culoare. În Genova și în împrejurimi arseseră tot ce era verde, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Chiar și Ioan a trebuit să renunțe la frumoasa lui beretă de catifea verde. E drept că mult după ce au plecat pe mare, e drept că nu voia, e drept că Vasile a trebuit să i-o smulgă din cap...

- Nu-l lăsa să se apropie de tine, fata mamei! Laș că acasă desfacem căsătoria, pentru motivul că e neputincios.

- Ileano, dar poate nu-i!

- Vrei să te învăț eu cum să-l faci să fie?! Vaaaiiiii...dă n-ar putea nici cel mai vajnic armăsar, d-apăi amărâtul ăsta!

Pe Maria o pufnea râsul, dar și-l înghițea repede în lacrimi, amintindu-și de Șandru, de mohorala lui din care nu-l putea scoate nimeni, nici măcar ea. De când era soția lui Ioan, nu-l mai spălase ea.

- Nu se cade să-i vezi bărbăția, domniță Maria! spusese Fra Mateo. Dacă vrei, poți să-l hrănești în continuare, asta așa, ca o penitență, dar îl vor spăla marinarii, cu rândul, sau căpitanul de arbaletieri, dacă va voi. Dar nu tu, ești femeie măritată acum, și îmi voi anunța superiorul dacă nu vei face întocmai!

Îl îngrijea Vasile, care îl și lua în spate să-l scoată pe punte, să mai ia o gură de aer proaspăt. Oricum nu prea o accepta pe Maria, nici măcar să-l hrănească.

- Ce vrei tu, de fapt, Maria, să-ți câștigi un loc în rai?

- Te iubesc, omule, te iubesc! Nimic din ce vine de la tine nu mi se pare dezgustător. Aș fi în stare să fac orice pentru tine, să înconjur pământul ăsta, să...

- Și de ce mă iubești?!

- Nu știu.

- M-ai iubit de la început?

- Nu. Dar atunci aveam hachițe, eram nebună...M-am schimbat, să știi! Nu știu de ce te iubesc acum, poate pentru că te-ai oferit să pleci peste mări și țări să lupți cu esența răului, poate pentru că...nu știu!

- Vrei să-ți spun eu de ce crezi că mă iubești?

- Spune-mi, dacă știi mai bine ca mine!

- Dacă zici că mă iubești, de ce nu vrei să faci dragoste cu mine?!

- Pentru că...pentru că sunt măritată, Șandrule, de aia. Chiar dacă nu îl iubesc, chiar dacă nu m-am măritat după legea mea, chiar dacă primul lucru pe care îl voi face când ajung acasă va fi să anulez căsătoria asta, dar, totuși...Știi ce zice viermele ăsta? Că ar trebui să-i fim recunoscători, că dacă nu era el, Torquemada ne-ar fi ars pe toți. Vai! Eu nu eram de față, te îngrijeam pe tine, dar mi-a povestit Ileana...A zis că bietul Fabiano urla, dar cu voce de bărbat, pe când Adalfieri...

- A câta oară îmi povestești asta?

- Și ce ai vrea să...

- Să te dezbraci!

- Și cum vrei să facem dragoste dacă tu...

- Atunci du-te să te învețe Ileana ce ai de făcut!

Maria se înroși, își desfăcu primul nasture de la guler, apoi se înroși și mai tare și îl închise la loc.

- Nu pot...

- Păi vezi, de asta crezi că mă iubești.

- Ah, dar vom face dragoste, Șandrule, vom face, iubitul meu, îți promit! Dar nu azi, nu acum, nu aici...

- Bine...bine...

- Unde te așteaptă poloneza ta? De ce nu e ea aici, cu tine?

- Poți să-mi spui și mie ce legătură are...?

- Are!

- Care?!

- Eu pot să-ți explic, dar tu nu poți să-nțelegi! Că așa sunteți voi, bărbații...

Și așa a trecut zi după zi, până când zidurile Cetății Albe au strălucit la orizont.

- Cărțile se schimbă după debarcare, îi zise Ileana lui Vasile. Aici, pe vas, popa ăsta are influ-

ență asupra marinarilor, dar imediat ce punem piciorul pe uscat, dar imediat, auzi?! , îi pui o mână-n gât și...

- Ai răbdare, Ileană, ai puțină răbdare...

- Nu-i prima dată când îți spun!

- Știu, dar chiar azi am stat de vorbă cu el, cât o dădăceai tu pe Maria...Cu câtă italiană știe el, cu câtă știu eu...Nu-i om rău, să știi! În orice caz, nu cât demonul ăla, Torquemada! A tras trei pahare de vin și și-a dat drumul la limbă. Zice că moșul l-a trimis special în misiunea asta periculoasă, ca să scape de el, să nu-i ia locul. Nu se uită că e cu un picior în groapă. Și mai ales ticălosul ăla de genovez hoț...cum zice că-l cheamă?

- Bosco, cum să-l cheme...tu n-ai auzit cum îi zic ăștia? Mesir Bosco...Li-e scârbă și lor, dar li-e frică de rug. Lui o să-i pregătim ceva special. Și de ce să așteptăm?

- Lasă să așteptăm, să vedem ce zice spătarul, ce zice Vodă. Păi asta n-am mai apucat să-ți spun, cu gura ta mare de muiere, că Torquemada l-a trimis nu numai ca să ne păzească pe noi și să stea de vorbă cu Vodă despre pericolul culorilor blestemate, dar și să încerce să unească bisericile. Va sta de vorbă cu Vlădica, are niște scrisori...Ți-am spus că a dat peste un clondir cu nu știu ce vin de-al lor...Du-te și-l vezi!

- Că tu...!

Ileana își apropie nasul de gura lui Vasile și-l miroși. Bărbatul îi prinse carnea de deasupra șoldurilor și o răsuci puțin.

- Hai jos, abia diseară ajungem.

- Nu ți-e rușine, cotoi bătrân? E drept că bărbați ca tine nu se mai nasc acum. Uite-te la amărății ăștia. Toți, dar toți...! Niciunul nu face doi bani!

Se opri în dreptul cabinei în care zăcea Șandru. Șopti:

- Săracul! Vai săracul! Ale cui păcate le plătește oare?! Și proasta asta de Maria...nu are ochi decât pentru el. Nu-și va găsi liniștea copilă asta, niciodată! Și pe Ioan, nepricopsitul ăsta, să-l omori cu mâna ta! Deși, dacă nu-i spuneai...

- Dacă nu-i spuneam, acum eram scrum și noi, ca Fabiano!

- De ce spui asta?

- Ai văzut săracul, cum îi arseseră obraji, dar tot îi mai ieșeau urlete din gât! N-am să uit câte zile mai...

- Da, da...Dar de ce spui că...

- Păi dacă nu-i venea turbatului ăluia ideea să trimită solie la Vodă, până la urmă ne găsea pricină la toți. Chiar nu gândești deloc, Ileană?!

- Vorbești ca să nu taci! Dar cine l-a făcut să-i vină ideea aia, ai?!

Erau acum în cabina lor, și Ileana îi trase cămașa peste cap, evitând să îi privească spatele plin de cicatrici.

- Ah, Vasile, fiecare zi poate fi ultima, zise, mângâindu-i cu dibăcie pieptul puternic.

Era noapte, nu seară, când au aruncat ancora în portul Cetății Albe. Vasile se duse direct la pâr-călabul cetății, un fost tovarăș de-al lui de arme, și veni cu o lectică purtată de doi hamali, în care îl așeză pe Șandru, învelit într-o pătură, fără să fie văzut de nimeni, așa cum îl rugase.

- Te-or fi făcut ăia sfânt, dar și moldovenii tăi te vor onora până la moarte.

Mergea pe lângă lectică, cu urechea lipită de perdelele trase.

- Măcar lui Bosco sucește-i gâtul, Vasile, până ajungem acasă.

- Vezi că te aude, zise arcașul uitându-se în spate la torța purtată de italian.

- Nu-mi pasă! Deci totul depinde de Vodă, da? Dacă dă din umeri...

- Dacă dă din umeri, îi dăm la câini pe ăștia! Și dacă nu, tot așa, numai că mai durează puțin. Dar nu cred să-i pese, țara lor e prea departe.

- Ai grijă să nu fii văzut de nimeni când mă așezi în odaie.

Pâr-călabul îi pregătise o încăpere chiar în turnul de la răsărit, astfel încât de la crenelul ce ținea loc de fereastră se putea vedea marea. Marea, al cărui glas se auzea în noaptea aceea mai puternic ca niciodată.

- Rămâi cu mine, Vasile. Vreau să-ți cer ceva: mă poți duce în spate până la cel mai apropiat pâl-c de pădure, dincolo de zidurile cetății?

- Eu știu...? Când obosesc am să te mai las jos...Dar de ce? De ce să nu te ducă ăia cu lectica, fără să te vadă, așa ca...

- Pentru că voi fi în mijlocul adunării ielelor, Vasile! Îmi vor da mâinile și picioarele înapoi. Voi plăti și un preț pentru asta. Nu ai voie să te uiți. Te duci mai departe și aștepti. Mă lași acolo un ceas, sau până nu mai vezi flăcări printre copaci.

- Chiar dansează într-un cerc de foc?

- Da...Grăbește-te, să nu ne prindă dimineața, să avem timp să ne întoarcem.

- De ce?

- Nu știu cât de repede îmi vor crește la loc. S-ar putea să fiu tot olog, și nu vreau să mă vadă nimeni din cetate.

- De ce?

- Am un plan. Dar să vedem cum și ce iese... Grăbește-te!

- Stai! Dar străjile?

- Ah! Bine, cheamă-i pe hamali, dar va trebui să găsim o minciună potrivită. Ai grijă, Vasile, că dacă te uiți, sau spui cuiva, ielele te vor ucide.

Vasile le-a spus oamenilor că fostul căpitan de tunari, care acum în mod sigur va fi uns de Vodă vel-armaș, are o întâlnire de taină cu niște iscoade într-o pădure din apropiere. Că, rănit grav cum este, trebuie purtat cu lectica, dar voia să fie lăsat într-o poiană și luat mai târziu, după ce va fi terminat de vorbit. Iscoadele nu trebuiau să fie văzute de nimeni în afară de vel-armaș. Le-a strecurat câte un galben în mâinile bătătorite și le-a mai promis unul după ce treaba se va termina. Știa prea bine că aurul îi va face ascultători, chiar dacă nu le va închide gurile. Dar Șandru spusese că nu con-tează chiar așa de mult dacă vor vorbi, numai să stea departe de poiană.

Ielele au venit la scurtă vreme după ce hamalii l-au lăsat într-o poiană mărginită de salcâmi, acum fără floare. Doar miresmele aduse de mare promiteau că soarele va răsări în curând. Dră-gaica lui ținea în palmă un gușter mare, verde strălucitor la lumina flăcărilor albe ce țâșneau din pământ.

- Carnea lui va da putere mâinilor și picioarelor tale să crească la loc, și încă repede. Într-o singură zi le vei avea din nou.

Atinse cu vârful degetului un solz mare dina-poia ochilor șopârlei, care tresări.

- Și ochiul...

Capitolul 12. Pedeapsa

Adoua zi, cât a fost de lungă, însuși căpitanul de arbaletieri a stat de pază la ușa lui Șandru. Nu a avut voie să intre nimeni, nici măcar Maria. A luat fundul de lemn cu friptură aburindă din mâna slujnicei și i l-a dus personal. Spre seară, i-a spus pârălabului că mâine vel-armașul vrea o adunare cu cei mai de seamă oșteni ai cetății, dar și cu veneticii. Pățit fiind, nu i-a spus nici măcar Ilenei de ce grozăvie pune Șandru la cale. Îi părea rău de ea, dar asta e! În definitiv, nu făcea decât să-l folosească, n-ar fi stat o noapte să-l vegheze dacă ar fi bolnav. D-apăi ani de zile! Asta e! Își întinse brațele viguroase. Deocamdată nu-l durea nimic. Și când va fi...cum va fi! De aia nu a vrut să tragă nicio carte din pachetul de tarot. Dar uite că a sosit ziua și ora când Șandru le va...Îi privi silueta înaltă apropiindu-se pe coridorul larg mărginit de străjeri. Mergea țăntoș, potrivindu-și pasul după străjerii care descrușau halebardele. În momentul în care a intrat în sală, un strigăt țâșni din piepturile tuturor. Ileana a leșinat. Ochii Mariei s-au mărit atât de mult, încât parcă nu mai era fața ei. Primul care a putut să vorbească a fost pârălabul:

- Vel-armașule Șandru, dar nu aveai mâini și picioare!

- M-ai văzut, cinstite pârălab?!

- Nu, dar așa au zis toți oamenii ăștia.

Șandru se uită la fețele încremenite ale genovezilor.

- Oamenii ăștia s-au aflat și se află încă sub acțiunea unor vrăji puternice făcute la conacul lui Adalfieri. Probabil că și acum mă văd olog, deși a trecut ceva timp de când Vasile, pus de mine, i-a smuls din cap pictorului Ioan o frumoasă beretă verde, vă amintiți?

- Dar o aveam de acasă...reuși Ioan să îngaime.

- Cine poate depune mărturie că o aveai de acasă?

- Ticălosule!

- Tu vorbești?! Sunt sigur că în cele două zile de când ați sosit în Cetatea Albă, ați aflat toți despre culorile blestемate, despre insula Anius, despre Torquemada și despre execuțiile din Ge-

nova. Ați aflat despre vrăjile făcute de acel diavol numit Elam la conacul lui Adalfieri. Ei bine, am suferit de o otrăvire a sângelui care mi-a albăstrit mâinile și picioarele, dar Elam nu mi le-a tăiat așa cum v-a făcut să credeți pe toți. Ia spune, Vasile, de unde avea Ioan bereta verde?

- De la Bosco, i-o vânduse încă de aici, în Cetatea Albă, când era sub comanda bietului Fabiano.

- Minciună! strigă Bosco, înneccându-se imediat apoi cu boabele de strugure pe care le ducea mecanic la gură încă de când intrase Șandru în sală pe picioarele lui.

- Tu vorbești?! Din cauza cui a fost ars pe rug bietul Fabiano? Ai, Ioane?!

- Nu sunt decât minciuni, nu ai cum să le demonstrezi!

- Nu?! Nu te vedeau marinarii toată ziua făcându-te cu bereta aia verde pe punte?!

Așa și-au pierdut mințile cu toții...Nu știa că sunt întregdecât cine m-a atins. Adică doar Maria. Așa, ca să știi, Ioane, Maria a fost a mea, de aia nici nu s-a uitat la tine! Așa este, Maria?

Fiica spătarului Neagu răspunse vorbind repezit:

- Așa-i, pot depune mărturie! Îi plângeau toți de milă acolo, la conac, și el nu avea nimic. A zăcut o noapte cu fierbințeală, am stat cu el și l-am vegheat...

- Maria așa ceva nu e posibil! strigă Ileana, care între timp își revenise, dar sub privirea fetei începu să îngaime: și totuși, parcă nici acum nu-l văd om întreg, deși când a venit aici era. Lasă-mă să te ating, vel-armașule!

Șandru își scoase cizmele din piele de cerb și rămase desculț pe lespezile de piatră. În timp ce Ileana îngenunchea și-i pipăia picioarele, continua:

- Văzând că toți erați sub vrajă, eu și Maria ne-am hotărât să nu spunem nimic. Asta pentru că Torquemada întâi condamnă, după aia ascultă ce are omul de spus. Mai puțin Vasile, și el a reușit să se păzească, să rămână cu mintea întreagă. Vă amintiți că v-a povățuit să nu priviți portocaliul pereților și să nu ascultați cuvintele ce schimbă spiritul rostite de Elam?

- Da! spuse Ileana ridicându-se.

- Într-adevăr, așa lucrează necuratul! spuse Fra Mateo, care părea că-și revenise din stu-

poare. Toate aceste declarații sunt aproape identice cu cele rostite la unele procese la care am fost judecător. Totuși, nu a putut fi o minune dumnezeiască?

Văzând că Șandru clatină din cap, se grăbi să spună:

- Da, într-adevăr, nu așa s-au înfăptuit minunile! Îmi dai voie să vin și eu să-ți ating mâinile și picioarele?

- Desigur.

- Și dacă... Dacă acum te pot vedea întreg, așa cum ești, înseamnă că am ieșit de sub vrajă?

- Așa se pare.

- Dar dacă domnița Maria și acest brav oștean fac parte dintre aleși? Din moment ce au fost feriți...

O umflătură albăstruie apărură în mijlocul frunții lui Șandru, dar dispăru imediat.

Pleoapele lui Fra Mateo pâlpâiră de parcă se chinuia să se trezească dintr-un vis.

- De fapt, trebuie să vedem dacă și așa-zișii aleși nu sunt tot oameni ca și noi. Eu i-am zis lui Fra Torquemada, dar nu a vrut să mă asculte. Ar trebui să-i lăsăm în pace pe greci... dar de ce noi ne vindecăm și ei nu?

- Nu știu, poate pentru că m-am grăbit să-i zic lui Vasile să-i smulgă bereta din cap. E la mine, într-o ladă... V-ați fi vindecat mai repede, dar poate că frica întreține vraja culorilor.

Cât eram pe corabie, eram îngroziți toți de ce făcuse Inchiziția la Geneva, și...

- Da, eu puteam să jur că-l vedeam pe valahul ăsta pe punte, cărând în spate o jumătate de om! spuse unul din marinarii genovezi.

- De fapt mergeam pe lângă el cât se poate de liniștit.

- Să știți că așa mi s-a părut și mie o dată, că merg umăr la umăr! strigă alt italian. Dar am hotărât să nu zic nimic, de teamă să nu fiu ars pe rug. Dar acum vedeți toți, da?! Să mai ziceți de mine ceva, că n-aș fi...

Pârcălabul veni lângă Șandru, în mijlocul sălii.

- Destul. E limpede. Ce facem acum, vel-armașule?

- Acum, Fra Mateo, vei scrie o scrisoare către mai-marele tău. Îi vei povesti tot ce ai văzut și ai auzit aici. O vei scrie în italiană, să înțelegem și noi.

- În latină...

- În latină, nu mă deranjează! Îi vei spune că Vodă nu are nevoie de prietenia spaniolilor, nici nu îl deranjăm cu astfel de fleacuri. Îl vei asigura că vom păzi Moldova de acest diavol pe nume Elam și de vrăjitoriile lui.

- Unde-o fi...?

- O vei lega de piciorușul unui porumbel călător...

- Aveți hârtie de orez? Din aia fină?

- ... și îi vei da drumul. După care vă veți sui pe galion, și să nu vă mai văd vreodată!

Mare grijă să aveți să nu vă mai văd vreodată!

- Dar porumbelul se va duce la Madrid. Iar...

- Pentru că, dacă vă mai văd vreodată, veți avea soarta lui Bosco și lui Ioan, pentru care vor fi pregătite două țepe! Se vor alătura celor o sută de mii de turci, ale căror hârci rânjesc din vârfurile țepelor la cei care ar vrea să treacă Dunărea fără voia noastră.

Bucurie generală după lansarea numărului 7 al revistei „Contrast literar” la Muzeul Literaturii Române...

Juan Carlos MESTRE

Vilafranca del Bierzo, León, Spania, 1957)
poet, gravor, jurnalist și eseist. A publicat
nouăsprezece cărți și a făcut numeroase expoziții
în Europa, Statele Unite și în America Latină.
Dintre numeroasele și importante distincții
primite, amintim: Mențiune de Onoare la
concursul „VII Bienal Internacional de Grabado de
Orense” (2002), Premiul „Jaime Gil de Biedma”
(1992), Premiul Național de Poezie (2009),
„Premio Castilla y León de las Letras” (2018), etc.

Traducere și prezentare: Elisabeta Boțan

Legea

A privit recompensele, l-a văzut pe Dumnezeu
care postea în ele și
măsura greșelilor. S-a văzut pe el însuși în banii
celorlalți, în hotărârile care implică cruzime și
reduce
hrana. Nu a fost ales de nici o formă
a fericirii, de nici o dorință care să nu fi fost
visată.
N-a iubit nici n-a fost învins, nici un triumf, nici o
numire
nu-l așteaptă pe peron, ninsoarea urcă din nou
până la
nori, și vechile creaturi, inocenții, amanții,
se întorc împreună la școală.

Elogiu cuvântului

Acest cuvânt nu a fost rostit împotriva zeilor,
acest
cuvânt și umbra acestui cuvânt au fost rostite
în fața golului, pentru o mulțime, care nu există.
Când
moartea va sfârși, rădăcina acestui cuvânt și
frunza acestui cuvânt vor arde într-o pădure
pe care un alt foc o va consuma. Ceea ce
a fost iubit ca trup, ceea ce a fost scris în
docilitatea copacului
unic, va fi consolarea unui peisaj îndepărtat.

Ca privirea nemișcată a păsării în fața arbaletului, așa
e cuvântul și umbra acestui cuvânt își păstrează
permanența
dincolo de revelația morții.

Doar aerul, doar ceea ce din aer în aer trans-
mitem ca un testament a ceea ce e denumit, va
rămâne
în noi.

Lumina, această materie a cuvântului și zgomotul
umbrei
acestui cuvânt.

Copita

Ploaia îți îmbătă inima și visezi cu un cal în
ajunul sâmbatului. Niciun vultur nu ar trebui să
zboare
peste casa ta, nicio apariție să nu-l trezească
înainte de întuneric
pe cel care doarme pe orz până în ziua
următoare. Ploa-
ia îți îmbătă inima și destinul este cel care îți
desenează
mai întâi umbra pe pământ. Lenea face degetele
să crească.
Libertarii îi arată fundul Președintelui cel în fața
căruia
fermierii agită batistele. Se arată cei care mor în
febra fiilor lor și femeile își varsă ochii de
lapte proaspăt.

Nadia URIAN

Vergelu și angajarea

- Bine ai făcut că ai mai vinit pe la noi, doamnă! Mi-am mai amintit o poveste, din vremea cîm eram holtei și nu avem atîta minte, cîtă am amu. Ascultă, ori scrie, ori fă ce-i ști mneata!

La vrîsta de 19 ani am mîrs la Cluj, să-mi ieu cizme de pcele, pălărie răsucită ca ciuperca și pantaloni - priceoși. Era o piață de oameni - hostezeni, așe le spuneu, care erau și băștinași din Cluj și angajau oameni la lucru. Ș-o vinit și ne-o dus pe mai mulți tineri de la noi din sat.

Pe mine m-o cemat un hostezan care ave doi cai, om gospodar, căra nisip de la Someșul Mic, la oameni care făceau fundație și aveau de tencuit, balast și nisip - și am lucrat și cu el vreo trei zile. Am lopătat la nisip, apoi două zile am cărat fîn, că avea loc lângă Fabrica de cărămidă din Cluj. Făceam numa două drumuri pe zi. Am mai lucrat încă o săptămână la el, unde o avut omu comandă.

Domnu aesta avea un fecior, avea posibilități, învăța la liceu. De-odată cu mine. S-o împretinit cu mine, dacă am lucrat atîta vreme la el. Acolo era un obicei. Se fac baluri. Căsătorii, separat, tinerii, separat. Balu-acela se numea vergel. Feciorii aduc vin și fetele prăjituri și mîncăruri. La ora unu noaptea se pune masa. Dar vergelu-i pînă dimineața.

Băiatul o venit cu încă un băiat - cizeș - adică o băgat muzicant. El era cu invitațiile speciale, că erau pregătiți.

Invitațiile erau tăt un băiet ș-a fată.

Câți băieți, atîtea fete-o cemat. Și eu am fost invitat. Fără invitație nu puteai intra acolo. Mi-o adus sî mie o fată să am cu cine dansa. Și băiatul mi-o adus și mie vin, să pot să pun la masă. Era o masă lungă, pe mijlocul căminului, două bănci, de-a lungul, - de-o parte și de alta. De-o parte fetele, de alta băieții. În dreptul fie-

cărei fete stătea băietul. O-nceput jocul mai devreme, pînă o-nceput masa. Valsul l-am dansat și eu. Dar Samba cu zig-zaguri nu am știut. Toți o dansat. Numa o fată o rămas de-o parte că n-o știut dansa. Tangău - încă am știut. Dar la zig-zag, nu am știut. M-am apropiet de ea și m-o întreat:

- Sînteți de aici, din Cluj?

N-am zăs că-s din sat, am zăs că-s din Gherla, să gîndească că-s fecior de oraș și că am un unceș care mă bagă să lucru aici. Jocrile s-o mai scimbat. Era obiceiuri că dacă vine fecioru și se-ableacă, obligator, fata mere să danseze cu el. Altfel, iese scandal.

Dac-am văzut obiceiul, am făcut și eu la fel. Așacă nu am jucat numa cu fata asta. Tata m-o întreat cum o ceamă și eu am întreat-o pe ea.

Mi-o răspuns că... Elvira.

- Naționalitatea?

- Eu îs evreioaică.

- Mulțumesc de cunoștință! Sărut-mîna!

O fost foarte bine până la ora 12. Atunci se pregăteau, ca la unu să cie masa.

Era o cămară într-un colț, unde o dus mâncarea. Ultimii cinci nu o mai încăput să pună mâncarea. O adus de acasă, că acolo o lăsat-o.

O zis Elvira:

- Auzi, domnișoru, să vii să vezi unde stăm! Noi stăm la etaju 1, scara 1, la bloc. strada Cucuta, nr.90.

Și-am mers, pe la Teatrul Național. M-am dus cu fata. O băgat mâna după șoș să descidă poarta. Cum să nu descidă? Avea poartă mare, de cer, cu țepe, ca săgeata. Ș-am intrat, ne-am suit pe scări, la etaj.

- Noi avem aici trei camere și-o baie. Tata și mama îs pe stânga, eu îs pe dreapta.

Trecem pe la mine, să nu-i deranjăm.

- Da, îi bine.

Am intrat acolo. În mijloc ave o masă de doisprezece persoane, lungă, cu spate de pcele. Când m-am pus am gândit că merge jos, că aveau arcuri. Eu nu am mai stat niciodată pe scaun de acelea.

Mi-o adus vișinată, că era la modă.

Numa vișinată, nu și vin, că nu am vrut.

Mi-o pus prăjitură. Mi-o spus că tata ei îi inginer și mama tăt ingineră.

- Stai liniștit aici, eu mă duc până la o pretină, că nu-i departe.

Mă duc să îi spun să vină și ea, să mergem laolaltă. Știu o scurtătură, printre blocuri.

O plecat. Buuun. Dac-o plecat, zice:

- Ca să nu vină cineva, încid ușa de la cămară.

Stau eu liniștit vreo zece minute... douăzeci, treizeci de minute.

Mă uit la ceas... cum bătea pe părete.

- Ce, Doamne? Ce mă fac?

Prăbălesc ușa. Ușa încisăăă. Cum să ies? Cum am auzât în film, m-am uitat să găsesc cearceafuri, să înod. Caut în dulap. Numa costume. Într-un dulap, găsesc ceva. Mi s-o parut că-s oase. Așe mi s-o părut. Cât oi ci fost de beat, nu știu... Ce experimente o făcut oamenii aeștia? Nu mai aveam răbdare. Mă duc la fereastră să văd cum să cobor. O văd pe fată cu una și-un fecior barosan. M-am

speriet că vin să mă omoare. Atâta puteam să mă gândesc atunci. Aud cum vin prin poartă, trec pe lângă baie. Vin.

Mă duc, stau lângă ușă și așa am făcut. Să pot ieși pe lângă țățâna ușii, când or descide, până să aprindă lumina.

S-o descis ușa și-o zis:

- Pofțiți înăuntru!

Eu i-am lovit peste mână. De acolo, fix în baie.

Acolo era o oglindă cât mine de mare. De frică, am gândit că acolo-i ușa.

M-au lovit de ea, ea s-a spart și toate cioburile pe ciment, în baie. Ș-o sunat atâta de tare de s-o aprins toate becurile din apartament.

Eu om cipăit și-am dat de ușă.

Câte două trepte odată am sărit.

- Unde ești? M-o strigat. Doară nu eram prost să mă opresc.

Când am ajuns la parter, la ultimul colț de treaptă, era o bucată de cer, cu pantă, să-mi curăț papucii de noroi. Cum m-am dus cu vițeză, am dat cu fluierul piciorului, am căzut, dar m-am rădicat repede. Am ajuns la poartă, da poarta era încisă. Am sărit peste țepii din vârful porții, da m-am agățat, să-mi rup toate hainele de pe mine.

Apoi să vezi câtă fugă la mine... Pe străzi, prin oraș.

Mai dâm de câte-un paznic sau milițean. Atunci nu am mai fugit, să nu creadă că-s hoț. M-am dus direct la omul la care am lucrat, m-am suit în pod la omu cu fân, am dormit greu și m-am sculat dimineața. Verific. Hainele-mi erau rupte de cum am sărit.

Vine fecioru dimineața la mine și mă întreabă ce am pățit.

- Da, zic eu, alt bai am. Am rupt hainele, costumul. Mă tem că tata dumitale mi-o trage din bani, cum am muncit.

- Stai liniștit, că-ți dau eu alt costum, că am mai multe.

Am mai lucrat trei zile și am terminat.

- Uite, deocamdată îi bine. Îți dau banii și poți pleca. Când te-oi mai găsi la piață, te-oi chema.

Da, ce bucuros am fost că am scăpat, doamnă! M-am dus direct la piață.

De dimineață, cam pe la șapte, cum era vremea. Ș-o venit un domn de la noi, de prin sattele noastre. O-ntrebat domnu, care îi dulgher:

- Ia, fecioru acela!

Vine la mine și mă întreabă dacă cunosc dulgherie.

- Noi nu facem case, da ridicăm paviloane. Eu îs de la Circul Karoti. Înțelegi? Dacă nu ți-i frică și gândești, hai cu noi! La intrarea în Cluj, acolo la Vama, acolo avem linghișpirturi.

Și mai zice:

- Eu îți plătesc o sută lei la zi. În rest, douăzeci - treizeci.

Hostezenii, rar dădeau patruzeci de lei.

- Hai cu mine!

Mă duc cu ei, acolo. Linghispirul era rădăcat, dar corturile, nu. Mai aveu patru oameni angajați. Eu eram cel mai tânăr și mai ușor. Două zile o durat până am făcut pavilioanele.

Separat, pavilionu pentru animale, separat pentru oameni. Am gătat pavilioanele. No, zice, uite avem aici o doamnă în vârstă, care trebe să margă în pensie.

Acolo era o căsuță, un pavilion cu jucării - care - dacă trăgeai cu pușca cu praf și nime-reai, luai o sticlă de vin.

Doamna o zis:

- Îți dau misiune, îți dau bomboane de țigarete, un leu bucata și umbli printre lume și vinzi. Erau vreo treizeci - patruzeci de bomboane, în cutie. Trebuie să strig.

- Bomboane de țigarete, cu un leu bucata, pentru bucuria copiilor și liniștea părinților.

Pe urmă mergeam la Tir.

- Le arma cu numaru 7, că-s patru arme și ocește, dacă știi să tragi.

Și te uiți la cătăramă și tragi unde-i rotund ca un ban, că merge acolo unde vrei. Și, zice, atragi lumea ca să tragă. Numa una câștigă și trei pcerd. Mai trăgeam, se făcea că nu mă cunoaște, mai atrăgeam și pe alții, apoi mai vindeam bomboane. Trăgeam și câștigam. Ziceau oamenii:

- Dă-mi arma să trag și eu.

Da, ei nu nimereau, că nu știau cum să tragă.

Asta a fost misiunea me. Doară nu-ți dă banii, degeaba. Era o doamnă, pe un coridor, la intrare, pe coridor o masă și un scaun,. De-acolo, doamna anunța că ce program urmează, ce se-ntâmplă și cât costă.

Doamna avea o mamă bolnavă, de loc din Cluj. Dacă era aici cu servici, mă ruga să transmit eu că ea pleacă la mama, să-i cumpere medicamente. Eu rămâneam în locu ei și transmiteam. Totdeauna îmi aducea câte o ciocolată, că stăteam. No-nvățam ce să spun.

- Dragi spectatori și spectatoare, în ia-seară deschidem menajeria circului, circul Karolina. Cu diferite animale, tigrii, lei, maimuțe, elefanți din Africa Centrală. Deschidem partea întâia cu artiștii emeriti, laureați ai Premiului de Stat de la Varșovia. Cu cei doi comicărași ai Circului de Stat, Cavin, Lilae și Novac, oameni comici care făceau să râdă lumea de ei, comici care tot voroveau - bancuri, lucruri de râs.

Ei, de la o vreme, după ce ducea apă, altul o vărsa, tot felul. Noroc, cu cel mai bătrân care o zîs!

- Ia, ce-am pățit cu Mama-Mare, când am mers de prima dată la Mare.

„Mama-mare-i moartea ei / Cum îs toate din femei / Hop să ieie cățelul la mare.,

Ca să-i facă băi pe spate.

Eu am zis: „lasă-l dracului de cățel acasă / că nu li-i duce la mare / să le pui la fete-n brațe ca să le pună păru pe moațe”.

Mama-Mare s-o enervat ș-o zis:

„Mai bine te las pe tine, decât să nu duc cățelul cu mine / Ș-am plecat cu baba Cloanța / Către Mare, la Constanța / Ș-am ajuns în Gara de Nord / Fuga la Baba, între vagoane / Că era să intre cu capu-ntre tampoane.

Și, acum vă spun la fiecare:

„Cine are soacră mare / Să o aducă la mine să-i facem băi pe spate”.

Trei luni de zile am lucrat la Circul de Stat din Cluj, doamnă...

Amu mi-am amintit depre pățaniile mele din tinerețe.

Atâta am tăt repetat povestea, să nu uit ceva, că toate le-am trăit demult, de multă vreme. Eram holtei pe-atunci.

Să mai vii pe la noi, doamnă, că mai știu povești. Ț-oi spune într-o zi, cum s-o făcut un Spiriduuu! Oi repeta, să nu uit ceva, ca amu-s bătrân, doamnă! Hai, hai la noi în povești, când îi vre dumneata! Ni-i urât și greu, doamnă, că bătrânețea nu vine cu ceterași!, da, ridicăm paviloane. Eu îs de la Circul Karoti. Înțelegi? Dacă nu ți-i frică și gândești, hai cu noi! La intrarea în Cluj, acolo la Vama, acolo avem linghișpirturi. Și zice: Eu îți plătesc o sută lei la zi. În rest, douazeci- treizeci.

Hostezenii, rar dădeau patruzeci de lei.

- Hai cu mine!

Mă duc cu ei, acolo. Linghișpirul era rădăcat, dar corturile, nu. Mai aveu patru oameni angajați. Eu eram cel mai tânăr și mai ușor. Două zile o durat până am făcut pavilioanele.

Separat pavilionu pentru animale, separat pentru oameni. Am gătat pavilioanele. „No, zice, uite avem aici o doamnă în vârstă, care trebe să margă în pensie”.

Acolo era o căsuță, un pavilion cu jucării – care dacă trăgeai cu pușca cu praf și nimereai, luai o sticlă de vin.

Doamna o zis:

- Îți dau misiune, îți dau bomboane de țigarete, un leu bucata și umbli printre lume și vinzi. Erau vreo treizeci - patruzeci de bomboane în cutie. Trebuie să strig.

- Bomboane de țigarete, cu un leu bucata, pentru bucuria copiilor și liniștea părinților.

Pe urmă mergeam la Tir.

- Le arma cu numaru 7, că-s patru arme și ocește, dacă știi să tragi.

Ș te uiți la cătăramă și tragi unde-i rotund ca un ban, că merge acolo unde vrei. Și, zice, atragi lumea ca să tragă. Numa una câștigă și trei pierd. Mai trăgeam, se făcea că nu mă cunoaște, mai atrăgeam și pe alții, apoi mai vindeam bomboane. Trăgeam și câștigam. Ziceau oamenii:

- Dă-mi arma să trag și eu!

Da, ei nu nimereau, că nu știau cum să tragă.

Asta a fost misiunea me. Doară nu-ți dă banii degeaba. Era o doamnă pe un coridor, la intrare, pe coridor o masă și un scaun, de-

acolo, doamna anunța că ce program urmează, ce se-ntâmplă și cât costă.

Doamna are o mamă bolnavă, de loc din Cluj. Dacă era aici cu servici, mă ruga să transmit eu că ea pleacă la mama, să-i cumpere medicamente. Eu rămâneam în locu ei și transmiteam. Totdeauna îmi aducea câte o ciocolată, că stăteam. Mo-nvățat ce să spun.

- Dragi spectatori și spectatoare, în iastăseară deschidem menajeria circului, circul Karolina. Cu diferite animale, tigrii, lei, maimuțe, elefanți din Africa Centrală. Deschidem partea întâia cu artiștii emeriti, laureați ai Premiului de Stat de la Varșovia. Cu cei doi comicărași ai Circului de Stat Cavin, Lilae și Novac, oameni comici care făceau să râdă lumea de ei, comici care tot voroveau bancuri, lucruri de râs.

Ei, de la o vreme, după ce ducea apă, altul o vărsa, tot felul. Noroc cu cel mai bătrân care o zis:

- Ia, ce-am pățit cu Mama-Mare, când am mers de prima dată la mare.

„Mama-Mare-i moartea ei / Cum îs toate din femei / Hop să ieie cățelul la mare /

Ca să-i facă băi pe spate. / Eu am zis lasă-l dracului de cățel acasă / că nu li-i duce la mare / Să le pui la fete-n brațe ca să le pună păru pe moaște”.

Mama-Mare s-o enervat și-o zis:

„Mai bine te las pe tine, decât să nu duc cățelul cu mine / Ș-am plecat cu baba Cloanța / Către Mare, la Constanța / Ș-am ajuns în Gara de Nord / Fuga la Baba, între vagoane / Că era să intre cu capu-ntre tampoane”.

Și, acum vă spun la fiecare:

„Cine are soacră mare / Să o aducă la mine să-i facem băi pe spate”.

Trei luni de zile am lucrat la Circul de Stat din Cluj, doamnă...

- Amu mi-am amintit depre pățaniile mele din tinerețe.

Atâta am tăt repetat povestea, să nu uit ceva, că toate le-am trăit demult, de multă vreme. Eram holtei pe-atunci.

Să mai vii pe la noi, doamnă, că mai știu povești. Ț-oi spune într-o zi, cum s-o făcut un Spiriduuu! Oi repeta, să nu uit ceva, ca amu-s

bătrân, doamnă! Hai, hai la noi în povești, când îi vre dumneata! Ni-i urât și greu, doamnă, că bătrânețea nu vine cu ceterași!

Grija

Ionuc și Aurel sunt prieteni vechi. Prieteni, încă din anii de școală când stăteau în aceeași bancă. Se întâlnesc mereu prin sat și discută. Sunt pensionari acum și au mai mult timp, să stea de vorbă, să-și depene amintiri.

- Mai știi, Aurele, că eram școlari în clasă la domnu învățător și stăteam pe rândul dinspre geam? Amândoi, în acea bancă, aceea îngustă... Și, ne uitam spre streășină, să vedem rânduica ce venea la cuib, în fiecare an. Știam că atunci când domnu îi plecat la ședințe, să nu scoatem o vorbă, să stăm cuminți, că ea ne vede și ne pâraște domnului învățător. Și domnul afla totul, știa totul...

Știa și ne căuta acasă și sub pod, iarna, când ne dădeam pe gheață. Acolo venea și ne asculta tabla înmulțirii. Ori, prin sat, dacă ne vedea... Așa o luam la fugă, când îl vedeam, de... tata-soarelui....!

Cu domnu am învățat în clasele mici și pe domnu profesor de matematică l-am avut și diriginte, în clasele mari.

Învățam de la dânsul carte, dar nu numai...

- Nu noi, nu făceam noi atâtea câte fac copiii din ziua de azi! Era altfeeel!

Știu că eram în clasa a VII-a și aveam oră de educație fizică. Nu știu cum, profesorul de sport nu ne-o venit la oră și noi am ieșit, cu toții, în curtea școlii, ca să batem mingea. Domnu diriginte, din curtea casei lui, că stătea după școală, ne-o văzut și... într-atâta - a fost lângă noi.

- Măi copii, intrați în clasă! Mai rezolvăm niște exerciții, mai repetăm câteva formule.

Unii dintre noi au pornit spre clasă, alții au început să zică „Huoooo”! Așa, încet! Nu îndrăzneau s-o spună tare. Eram și noi mărișori și ne plăcea fotbalul.

Domnu i-o auzit, n-o zis nimic, am intrat în clasă și am început să rezolvăm probleme.

La sfârșitul orei, domnul ne amintește că după-masă, la ora 5 este ședință cu părinții, anunțată și să venim și noi, să arătăm fiecare ce am învățat.

După-amiază, vin părinții și noi, toți. Începe ora. Unul răspunde mai bine, altul, mai puțin bine. Unul știe mai bine, altul mai slab, nimic. Fiecare, după putere. La urmă, profesorul ne scoate în față pe noi, vreo 10 din 20 și... câți eram în clasă.

- Uitați-vă, oameni buni! zice domnu. Cu ei fac carte. Dar, cu restul, ce mă fac? Eu aș vrea ca toți să știe și să treacă cu bine examenele. Ce mă sfătuiți, dumneavoastră?

- Păi, domnu profesor să faceți consultații! Noi nu știm să le arătăm, acasă...! Să faceți consultații, domnu...! Faceți dumneavoastră, cumva și ajutați-ne !

- Bine, bine, oameni buni! Asta vreau și eu. Uite, azi i-am chemat de la ora de educație fizică. Să vină de pe teren și să rezolvăm câteva exerciții. I-am văzut de acasă... Ei, vreau să vă spun că niciodată, până azi, nu m-a huiduit nimeni. Până azi. Pentru că i-am chemat în clasă. Păi, ce să fac? Ce sfat îmi dați?

Cei de față au amuțit. Nu le venea să creadă.

- E adevărat, măi copii? Ia, spuneți-mi, care a huiduit?

Vinovații au ieșit în față, cu capul plecat. Le era rușine? De cine?

Știu numai că, înaintea lor, din clasă a ieșit badea Valer, tatăl lui Gavrilă. Nimeni n-a băgat de seamă ce face. A ieșit pe coridor, aplecat de spate, așa cum umbla el și a început să caute ceva. S-a uitat în dreapta, s-a uitat în stânga și, de unde, nu știu, a găsit un palțau, adică o nuia care de fapt fusese o stinghie subțire, la ceva planșă. Și, ne așteaptă pe coridor, după ușă. Unde nu începe a ne păru, pe rând. Pe fiecare. Nu căta că nu toți am huiduit. Da, l-am supărat pe domnu profesor, l-am jignit pe omul care ne învăța și se silea să ne facă oameni. Mă, Aurele, mai știi? Unu nu îndrăznea să se plângă sau să zbiere. Să vezi un părinte, că îl oprește, să nu dea? De unde?

Doară, nu dădea să ne omoare! Supărați eram cu toții, de supărarea domnului profesor, de nu vă spun! Pe cine? Pe noi! Cu toții vedeau cât muncește profesorul pentru noi și că vrea să facă ceva, din fiecare.

- Eu îmi amintesc că a doua zi, dimineața, când ne-am întâlnit, povesteam că, pe când am ajuns acasă, am mai căpătat și acolo, un rând de haine! Să zică cineva rău de profesor? Cine?

Formulele, ridicarea la putere le știam pe de rost, oriunde. Consultațiile la matematică erau multe.

- Măi, Matei, de ce nu stai la școală? Unde pleci?

- Mărg acasă, domnu, că nu mi-o pus mama merinde și mi s-o făcut foame.

L-am văzut pe domnu profesor că iese din curte, merge până acasă și se întoarce repede cu un pachet învelit în hârtie albă. I-a adus mâncare lui Matei. Mai știi?

Ori, dacă mânca orice, o Eugenia sau biscuit și vedea că un copil se uită la el, o împărțea cu acesta.

Grija pentru soarta lor nu se încheia nici după terminarea liceului. Se interesa de ei și le urmărea destinul și cărările pe care apucau, realizările și împlinirile sau supărările fiecăruia.

- Ce face băiatul dumitale, bade Maxâme?

- Ce să facă, domnu profesor? Învață, se pregătește să margă la facultate. Nu rămâne acasă, pe bățatură să lucre pământu. Da, nu-l opresc! Nu vreau să-mi spună, oarecând!

- Bine faci, bade Maxime! Bine faci! Lăzăruc îi cuminte, învață bine și-i păcat să nu-l dai la carte. Slobozăște-l, la Cluj, la învățătură! Are cap! Bun cap!

Da, ce vrea să urmeze? Ce vrea să se facă?

- D-apăi, ce? Ia, să lucre la Gazetă! Zice că taaare-i place!

- Nu-i rău, bade Maxime! Îi tare frumoasă meseria și lui îi place. Știu! Numă că Lăzăruc îi taaare bun la matematică! Doamne, la câte concursuri l-am dus și o venit cu reușită! Fă bine și îndrumă-l la o meserie de calcul, că el se pricepe și pe deasupra, câștigă. Mulți ar

vrea să aibă capul lui, dar, nu-l au! Dacă nu i-a plăcea, poate să se întoarcă la Gazeta! Cine-l oprește? Ș-acolo-i bine! Da, știu că-i place matematica! Fă ceva, bade Maxime!

- Da, ce pot să fac, domnu! Ce pot?

- Ce poți? Ia, ce poți, bade Maxime! Ia-l și adu-l la mine! Da, hai și dumneta, cu el! Să fii împăcat!

- Așa oi face, domnu! Dumneata știi mai bine să vorovești și să-l lămurești, decât mine! Apăi, ce-a mai fi, om mai vedea. Barăm, oi ci mulțămit, în suflet, că te-am ascultat!

- Da, s-o dus Lăzăruc și badea Maxim, la domnu acasă și din trei vorbe, l-o lămurit pe băiat. Mai știi, Aurele? Ce i-o spus, ce nu i-o spus, bugăt că i s-o luminat fața și bucuria și împăcarea i s-o așternut pe chip. Pe chip și în suflet. În sufletul lui Lăzăruc.

Da, a mers la facultate și s-a făcut inginer. Unul bun, care în școală, n-a căzut niciun examen, la materiile grele, cele la care baza a pus-o domnul profesor.

După prima sesiune, când băiatul a terminat cu bine toate examenele, urmărind formulele din caietele în care învăța cu domnu profesor, s-a întors acasă și i-a spus tatălui său, fericit:

- N-am să-i pot mulțumi vreodată, domnului profesor, tată! Așa de mult îmi place ceea ce fac, la facultate! N-am crezut că domnu are atâta dreptate!

La fel repetă și azi și va mai repeta mereu. Și el, și alții, din cei ce au avut norocul să învețe, îndrumați de domnul profesor.

La fel repetăm și noi, oriunde și oricând, alăturându-ne unui cor, pe multe voci. Cu respect și recunoștință!

PS.

Ne-am fi dorit ca domnul profesor să mai fie în viață, să citească povestea și să înțeleagă cât respect și recunoștință sunt cuprinse în ea!

Nicidecum, atâta câtă ar merita! Cuvintele sunt prea puține! Mult prea puține...

Elisabeta BOȚAN

Zbor

Secunda de lumină
naște răzvrătirea
din temnița limbajului de lemn.

Îmi cresc gheare pe suflet,
din gheare îmi cresc aripi
și zbor peste golul ființei mele.

Apoi îmi înfig ghearele
în scoarța propriei mele istorii
vândute pentru un ciob de iubire.

Ireversibil

I

O fractură de timp,
peste capetele noastre,
marchează o cruce de drumuri.

II

Timpul nostru
moare
între sentimentele tale cu două tășuri.

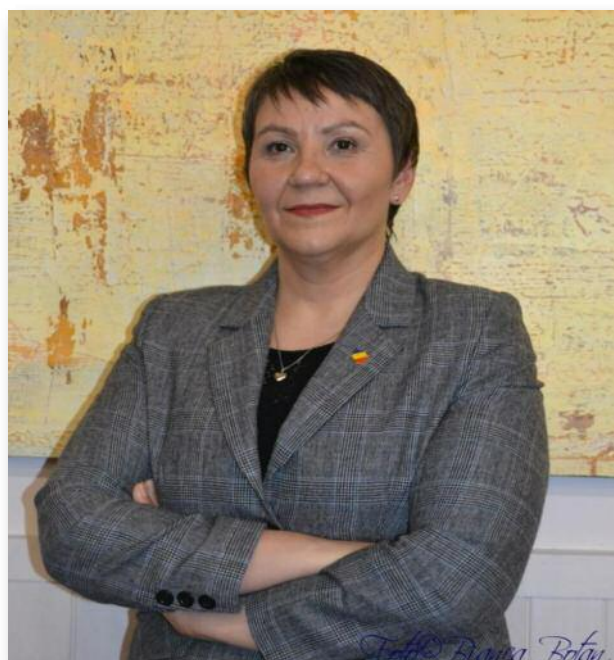
III

Acum, nu.
Nu, nu vreau să te mai întorci!
Prefer să te invoc în lumina amintirilor...

Ars Poetica

Poetul se retrage în lumina cuvintelor
N-are nevoie să cucerească paradisuri
— căci el nu crede în infernuri —
Îi ajunge așternutul versurilor sale.

După-amiază de flamenco

Acorduri de chitară.
Ecouri care se pierd dincolo de cer.

Scânteierea aerului
în mișcările zeiței.

În mijlocul pieței
- templul său - estrada.

Fish

Bărbatul-pește
îmi scapă mereu printre degete

Bărbatul-pește
mă privește
fără să clipească și fără să mă vadă.

Bărbatul-pește
se întoarce mut
și se pierde în apele calendarului.

Năzuință

Vreau,
vreau să mă întorc la început.
Vreau să mă întorc la acel început,
când amândoi eram fire,

fire de lumină,
prinse în aceeași țesătură.

Vreau,
vreau să mă întorc la început.
Vreau să mă-ntorc la acel început,
când amândoi eram versuri,
versuri ale aceluiași poem.

Vreau,
vreau să mă întorc la început.
Vreau să mă întorc la acel început,
când amândoi eram dumnezei,
dumnezei ale aceleiași lumi.

Vreau,
vreau să mă întorc la început.
Vreau să mă întorc la acel început,
când amândoi eram străluciri de timp,
uneori eram clipe,
alteori eram veșnicii.

Roma

Chemări ancestrale
adormite și ascunse în leagănul copilăriei
mă ademenesc să pornesc
în căutarea acelor vieți suprapuse
din drumurile tale eterne
Praful lor îmi sărută tălpile
Clepsidrele se sparg
Nisipurile se amestecă cu apa
O lume începe
O altă lume se destramă
Nu există despărțiri
Iubirea călătorește în timp
N-am cum să mă mai întorc la tine
Pentru că spiritul tău îmi guvernează viața
Și sufletul meu e poleit de aurul zilelor tale
Ceva din mine îți va aparține mereu doar ție
Ceva din tine va fi mereu doar al meu.

Elipsă

Timpuri împletite
din visul rebel al nopții
și veghea trează a zilei.

Nu mai există abisuri de niciun fel.

Cuvântul
și-a întins lumina peste noi.

Sângele se revarsă în cânt.

Dansul Parcelor

Parcele dansează pe pânțelele meu,
smulg fire, taie, rup, înnoadă.

O dată în plus,
îmi iau mai mult decât mi-au dat.

Simt cum lutul din mine se înmoaie
și iarăși mă transform în apă.

Ruptură

Pentru Sofía Rodríguez García

S-au destrămat perdelele ploii
cu broderia lor de oglindiri de cer.

Fereastra întunecată
își mângâie jelitul împietrit.

Timpul își macină toate înfloririle

Iar tu,
tu îți aduni
urmele pașilor în poală.

1 noiembrie

întâlnire melancolică,
o lumină din altă lume
mă călăuzește spre tine, tată,
pe un pământ pe care tu nu-l cunoști...
pentru că niciodată n-ai pășit pe el.

O prelungire de suflete,
căzută la frontieră,
se face lumină,
și se transformă într-o îmbrățișare
în așteptare
de dor nestins.

Nina TOMA

Mai vreau timp

Nu pot pleca,
dincolo de lume,
cât timp,
mai am în inimă
atât de multă iubire
de dăruit.

Nu pot pleca,
dincolo de soare,
cât timp,
mai am atât de multă lumină,
între suflet și umbră.

Nu pot pleca,
dincolo de cer,
cât timp,
încă,
ochii mei
nu s-au săturat
de albastru.

Nu pot pleca,
dincolo de mări și oceane,
cât timp,
nu mi-am plâns
toate lacrimile.

Nu pot pleca,
dincolo de munți,
cât timp,
tălpile mele n-au obosit
și vor să mai atingă
un pisc.

Nu pot pleca,
departe de tine,
cât timp,
încă,
n-am sărutat mâinile
care mi-au sădit în suflet
o nouă primăvară.

Privirea ta...

...Nu vreau s-o-mpart cu nimeni,
doar mie să-mi zâmbești, aș vrea,
și în căușul palmei tale
să porți, numai, inima mea.

Din ochii tăi, lumina vie
străluce ca un far nestins
și îmi arată totdeauna
că tu-mi ești cel din urmă-nvins.

Nu am alt rost fără de tine,
nici locul nu-mi aflu, măcar,
mi-e teamă și mă rog fierbinte,
ochilor tăi ce-mi sunt altar.

Căci te iubesc precum o Fee
din constelații ce-au apus,
de mii de ani visând privirea
ce-n suflet tainic mi-a pătruns.

Se duce vară după vară,
și zilele se duc pe rând,
ia-mi inima în piept la tine
și lasă ochii mei zâmbind.

Poveste cu final neașteptat

Cândva,
doi tineri
aveau un cerc perfect
pe care îl rostogoleau între ei,
fără teama
că s-ar putea rupe.
Erau atât de orbiți
de strălucirea argintului aurit
care le făcea
noaptele și diminețile
pline de farmec,
încât,
n-au luat seama,
când nori de plumb
s-au așezat,
de jur împrejurul lor
și au strivit
linia perfectă a cercului.
Ziua,
soarele încerca să-i acopere fisurile,
noaptea,
luna îl rupea în pătrare.
Azi, cercul
perfect cândva,
e praf de stele căzătoare.

Numai tu, nu!

Cerul se întunecă a furtună,
fericirea-i dincolo de nori,
lasă lumea toată să se teamă,
numai tu,
iubite,
nu!

Pentru orbi, e de prisos oglinda,
pentru surzi, minciuna n-are glas,
lasă toată lumea să mă mintă,
numai tu,
iubite,
nu!

Bate vânt de toamnă-n ceasul vremii,
și rămân copacii desfrunziți,
lasă lumea să mă părăsească,
numai tu,
iubite,
nu!

Timpul șterge amintiri și nume,
veșnic este numai Dumnezeu,
lasă lumea toată să mă uite,
numai tu,
iubite,
nu!

Nocturnă

Bătea de miezul nopții orologiul,
Când, la fereastră, se-auzi un glas
Șoptind cuvinte dulci, mângâietoare,
Rugându-mă,-n odaie, să îl las.

Nu mai credeam în Zburători, demult,
Uitasem basme cu *A fost odată...*
Cu Feți-frumoși și mândre Cosânzene,
Care-și trăiau iubirea-adevărată.

Nici lampa n-am aprins-o și, de teamă
Să nu se-ndepărteze prea curând,
Am cutezat s-ascult acea șoptire
Și respirarea unui înger blând.

Aș fi rămas așa, o noapte-ntreagă,
Dar am zărit în ochii lui scânteii
Și-un farmec ne-nțeleș m-a-nvăluit,
Asemenea parfumului de tei.

L-am întrebat: *e vis ce se întâmplă,*
Ești pământean sau înger alungat?
Iar îngerul, cu glasul tremurat,
Îmi spuse-ncet: *nu-i vis, e-adevărat!*

Gabriela BOTICI

Stropi de viață

Era întuneric. Nu voiam lumina în jurul meu. Tăia prea adânc în gândurile mele și întotdeauna sângera. Sângele îmi ardea privirile rătăcitoare, lăsând răni deschise. Întotdeauna plăgile nevindecate le răneau din nou și din nou, parcă iubeam durerea ce se află undeva în mine. Iubeam durerea că nu mai ești, pentru că ea te aducea mai aproape de mine. Venea împreună cu tine, tăcută, rătăcită, dezbrăcată de tot ce a fost cândva.

Umbră mea te caută pe tine în fiecare ungher al nopții. Am lăsat-o pe ea să vadă lucrurile nevăzute, intangibile. O regăseam rătăcită în fiecare dimineață. Probabil că nu te-a zărit nici ea.

Umbrele nopții își căutau un sprijin pentru a nu se scurge ca o smoală topită. Erau alungite de plânsetele nopții fără tine. Copacii își loveau ramurile de geamul meu scrijelindu-mi sunetele morții în timpanele prea uscate și refuzul de a mă auzi. Voiam doar vocea ta s-o ascult, dar o aud numai cu urechea minții. Nu mai aveam nevoie de urechi pentru că nu te mai auzeam. Nu mai aveam nevoie de ochi pentru că nu te mai vedeam. Dar cuvintele te gândeau. Oare? Dar, dacă mă auzi și nu poți răspunde?, mă întrebam.

Mai am nevoie de cuvinte. Cuvintele nu au moarte. Îți voi scrie totul. Cu siguranță îmi vei putea citi gândurile cândva, undeva. Îți plăcea să citești!

Poate, chiar vom citi împreună când timpul va îngheța și ne va reda libertatea pierdută.

Era război în gândurile mele. Întrebări ce n-au răspuns sau am răspunsuri la care nu am întrebări pentru că nu pot sau nu știu să le înțeleg, să le cred, să le simt...

Nici nu mai știu ce simt! Pare un gol imens ce răsună asurzitor. Mi-am acoperit urechile, dar intensitatea creștea în fiecare părticică din mine, auzeam cu tot corpul strigătul tău. Fiecare celulă a corpului meu îți copia gesturile, privirea, strigătul, mireasma, vocea... Pentru o clipă am fost

tu și voi fi o parte din tine. Percepția mea mă minte? Poate! Dar am întrebat oglinda și am regăsit sute de gesturi ale tale în mine. Mi le-ai dat în păstrare pentru a fi în siguranță până ne vom revedea.

Pleoapele erau tot mai grele. Fixau lumina discretă a lunii ce, încă, mângâia cum nimeni nu o poate face. O licărire mai puternică mi-a deschis somnul. Erai aievea. Te-am zărit, te vedeam, îmi vorbeai, te auzeam, te simțeam! Iubesc nopțile de când ai plecat... Pentru că pot să te regăsesc prin călătoriile tale. Și mă poți lua cu tine. Împărțim India în vise. Îți doreai foarte mult să trăiești fericirea lor. M-ai luat cu tine în multe călătorii plăcute.

O atingere caldă mi te-a luat. Mă trezisem în lumea în care tu nu mai aveai loc. Nu mai aveai trup.

Nu pot înțelege cum o dragoste imensă nu-și poate găsi trupul nemuritor măcar în preajma celor cărora le-a dat viață.

Visele s-au ascuns în clinchetul vorbelor tale. Bună dimineața, iubita!

Îți place să mă alinți. Și mie îmi place să mă alint. Sunt ca o pisică. Așa îmi spui mereu. Sufăr dacă nu mă mângâi. Și stau la nesfârșit în brațele tale. Ești jumătatea mea. Am uitat o clipă de tine, din cauza durerilor mele.

Și tu aveai durerea ta. Și tu ți-ai pierdut mama, recent. Ne-am pierdut mamele la interval de 9 luni. Dar nu am putut simți durerea ta. Era prea mare durerea mea!

Trebuia să revin la realitate. Te-am sărutat. Sărutul tău îmi dă rădăcini să nu mă desprind din realitate. Dar ce e realitatea? Nu știu... De multe ori mă întreb dacă este ceva real sau trăim același veșnic vis - unul prin somn și altul prin trezire.

Dar eram în una dintre realități sau într-unul din visuri? Eram cu tine. Te regăsesc mereu lângă mine și încep să cred că realitatea este aceasta pe care o trăiesc. Iar în somn, cred, este realitatea sufletului nostru, călătoriile lui prin Univers.

S-a trezit și pisica din mine. Doream să-ți simt trupul fierbinte cum mă frământă de dorință.

Deși eram trecuți de prima tinerețe, ne iubeam ca doi nebuni ce știau că iubirea nu are vârstă. Și nu are, dacă nu o lași să alunece în predefinit. Ne definim fiecare clipă cum vrem noi, tânără și neliniștită, fierbinte și jucăușă...

Așa sunt îmbrățișările noastre. Fierbinți. Întotdeauna! Mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a lăsat dragostea pentru a o împărți la doi.

Rondelul cărții

Mă uită într-o carte și lasă-mă-n visare! –
Azi vreau să mă descopăr în versurile tale,
Să îmi împletesc o scară din verbe ușoare,
Să torn din adjective, parfum, între petale.

Și numeralul sobru ce-mi lasă date clare
Adună și împarte din stările vitale;
Mă uită într-o carte și lasă-mă-n visare! –
Azi vreau să mă descopăr în versurile tale.

Un substantiv uitat-am, scăpat din inventare,
La braț cu un articol - perechi primordiale
Le las amestecate, ajută-n declinare,
Adverbe când mai picur în clipe speciale

Mă uită într-o carte și lasă-mă-n visare! -.

Rondelul stropilor de ploaie

Ploua timid și stropii zideau timpuri prescrise
Ce lunecau spre mine, pe filele veline.
Lumina lor plâpândă se răsfângea în vise
Și culegeam din timpul ce fost-a și revine.
Și litere stinghere strângeam din manuscrise

Și nu știam că ploaia aceasta va mai ține.
Ploua timid și stropii zideau timpuri prescrise
Ce lunecau din visuri pe filele veline

Și la fereastra lunii, citând versuri promise
Din vremile acelea ce nu țineau cu mine
Le culegeam în suflet și le lăsam doar scrise.
Ca să vibreze-n strofe, cu litere aldine

Ploua timid și stropii zideau timpuri prescrise...

Rondelul întâlnirii în noapte

Când noaptea își ridică, timid, întâia geană
Și gândul se destramă în clipe de iubire
Mă-nlănțuie cu dorul și-n notă diafană
Îmi cântă melodia de vis și ispitire.

Apoi îmi lepăd timpul – trăirea mea umană,
În piept îi simt lumina, o!, caldă nemurire,
Când noaptea își ridică, timid, întâia geană
Și gândul se destramă în clipe de iubire.

Din flori cresc aripi 'nalte ce zboară și emană
Nectaruri, dând viață, îl face să respire
Pe cel ce se hrănește cu insipida mană.
Adorm în gânduri toată, visând la regăsire,

Când noaptea își ridică, timid, întâia geană...

Rondelul filei vieții

Să îți păstrez o filă în cartea vieții mele,
O viață nu-mi ajunge să te iubesc, oricum!
Doar să slăvim iubirea, s-o înălțăm la stele,
Lumina să renască, reînflorind acum.

Își țese urme timpul, dorm pietrele în ele;
Vreau înc-o nouă șansă de-a re trăi altcum.
Să îți păstrez o filă în cartea vieții mele,
O viață nu-mi ajunge să te iubesc, oricum!

Clepsidra se răstoarnă și clipele rebele
Ce picură din Ceruri, neurmărind nicicum
Pictura lumii noastre se leapădă de ele
Să-și mângâie trăirea, dar mă întreb și cum

Să îți păstrez o filă în cartea vieții mele!?

Mihaela MIHAI

Nici vreau

Ce-ți lipsește, omule, de n-ai liniște?
 Ți-am dat vise, ți-am dat iubirea toată...
 Ce doare așa tare,
 De alergi amputat, nepotcovit, nepotrivit,
 Ca un cal sălbatic, și orb și surd
 De-a lungul și de-a latul?
 Nici vrei, nici ai, nici cum să poți nu mai știi.
 Ce nu-ți ajunge? Ce zboruri să-ți mai cresc,
 Ce gânduri despre îngeri și dumnezei neștiuți?
 Cazi?
 Te înalți?
 Încotro vrei?
 Un' să te pun? Ce să-ți mai dau?

Nici vreau, nici am, nici pot nu mai știu.
 Nici sînt, nici rîd nu cunosc,
 Nici aripi de zbor nu mai au
 Umerii goi, răzvățiți, muribunzi,
 Căci s-au frînt
 Prea curînd, prea de tot, prea deloc...
 Nici aer nu am,
 Nici gânduri de viit sau de murit
 Nici lacrimi nu curg,
 Nici alte nu voi...
 (Nevoi)
 (Ne NOI)
 (Ne DOI)
 Nu lipsește nimic de aici
 Din jocul ăsta stupid
 Pe care-l jucăm nejuțat, nedorit și nespus
 Și fără de suflet,
 De fără dorinți!

Cal de-aș fi fost
 Mi-ai fi dat aripi
 Să stau și să cad, rumegînd a pustiu.
 Pasăre de-aș fi fost,
 Mi-ai fi dat vreun galop
 Și coamă mi-ai fi dat
 Să nu știu unde încep, și de ce mă sfîrșesc

Zburînd, cînd pot să alerg, să nechez...

Mi-e bine! Și-atît!
 Doar că
 Nu te mai voi! Sînt prea gol...

Azi

Azi scriu amar, a primăvară cenușie,
 A lacrimă uscată-ntr-un pahar
 A cratimă nepusă, pămîntie,
 A gând barbar, avar, arar, bizar...
 Nu-mi place metrica, deloc,
 Și mi se rupe grav de-mperecherea
 Rimelor gri, cu care nu mă joc,
 Doar îmi ascut, turbat, vederea,
 Să nici nu scriu, să mîzgălesc stupid,
 Să pun, apoi, un titlu înfoiat, absurd,
 Căci moare grav în visul meu lucid
 Cuvîntul amputat din creier - mut și surd.
 Azi nici nu am culorile la mine,
 Am doar un curcubeu placid, albiu
 Ce-l port zîbind pe buze pline
 De mult venin, de rînjat sîngeriu.
 Azi nici să scriu vreun rînd cu drag
 Nu pot, căci mi-e amară mîna, mi-e pustie...

Și mi-s străina refuzată-n prag
Că n-am plătit, obol, cu poezie.
Și-apoi vine ziua
Cînd îți spun suav, la ureche,
„la-mă în liniște, pe pleoapa ta oarbă
Bea-mă cu sete, pînă ți se năzare
De nicăieri
Un vis despre îndrăgosteală”!
Și tu tresari, a aripă,
Și cu dor, mă rogi să-ți mai rămîn un timp
Sau, de nu pot, să te las măcar
Să-ți imaginezi mîngîieri,
Tresăriri,
Săruturi
Și ce-or mai fi făcînd oamenii
Cînd încep brusc, o secundă de iubire.

Halucinația de 13

Moartea și-ar fi dorit o liniște
Care s-o cuprindă pînă la risipire,
Pînă la capăt.
Pînă la ultimul capăt.
Și iubirea și-ar fi dorit, la rîndu-i, niște liniște
Care s-o mîntuie de bezna nefericirii
În care-și poartă mecanic
Trupurile îndrăgostiților.
Tot pînă la capăt.
Pînă la celălalt ultim capăt,
numai ca să nu dea Morții satisfacția întîlnirii
Prea probabile,
În căutarea aceluiași panaceu pentru om.

Și uite cum,
Într-o zi,
Într-o zi de marți ca să fiu mai exactă
Marți 13, pentru și mai multă precizie,
S-au întîlnit, vrînd-nevrînd
cele două
La un ceai negru cu lapte, iubirea,
Și la un vin matinal, de împărtășanie, Moartea.
Și au tăcut...
Au tăcut...
Au tăcut...
Au tăcut
Pînă ce pe iubire o apucă încetișor moartea
Și pe Moarte o trecu o revelație:

- Uite d-aia n-am eu parte de iubire!
Toți îmi mor dinainte...
Cred că-s blestemată, sau ceva!

Și plecă, tîrîndu-și picioarele,
Să-și caute și ea o iubire sau două...

Poveste de nedragoste

Eu o stau aici o veșnicie
Rimelîndu-mi genele
doar în scop artistic
(omagiul pictorului ratat ce aș fi putut să fiu)
Numărînd cu groază aceleași riduri
(Doamne, ce bine că-s aceleași!)
Și o să încerc să-mi reglez (zadarnic de altfel)
temperatura corporală haotică cum o
primăvară în călduri
Și-apoi o să aștept la geamul de unde-ți
trimiteam poze cu munți,
Să vii, de o serenadă măcar,
Să mă compromiți în fața vecinilor
Ca și cînd aș fi cea mai curtată femeie din lume,
Deși amîndoi știm că nici măcar nu am încercat
asta
(tu să mă cucerești, eu să te doresc).
Dar noi funcționăm normal doar în ochii stricați
ai lumii
Așa că ce mai contează o minciună?

Eu o stau aici o veșnicie,
Așteptînd nicieunumaștiuice,
O să fiu o Giocondă prea puțin enigmatică,
Super previzibilă, aproape umană cînd îmi las
percepute lacrimile,
Cu efectele necunoscutului duse pe apa
sîmbetei...

Da, eu o să stau aici o veșnicie
scriind romane siropoase de dragoste,
câteodată una sau două poezii aproape
frumoase
și o să mă petrec spre noaptea
în care dispar, repetat,
cumva a moarte...

Cornel PĂUNESCU

Note de călătorie

Valea Jiului, România

Primul contact cu zona denumită Valea Jiului l-am avut în copilărie. Tatăl meu, șofer pe un microbuz cu zece locuri era preferatul excursioniștilor din oraș. De multe ori mă lua și pe mine, călător clandestin. Îmi amintesc vag de oprirea într-o zonă stâncoasă, abruptă, cenușie. Atât.

După terminarea facultății, în 1979, am fost repartizat la Întreprinderea de Prospekțiuni Geologice și Geofizice. Iarna la birou și vara, de fapt din aprilie până la finalul lui noiembrie, pe teren. Primeam un set de fotografii din avion și efectuum măsurători topografice, din loc în loc, pentru a realiza o hartă detaliată. Locurile în care mergeam erau bogate în zăcăminte de cărbune. Zona era împărțită, aproximativ, în pătrate cu latura de un kilometru. Fiecărui punct (colț de pătrat) îi determinam poziția în spațiu. În primăvara lui 1981 eu și un coleg am primit zona Valea Jiului. Colegii de serviciu s-au uitat cam lung la noi. Terenul muntos și dificil nu ne-a demobilizat, deși colegii ne compătimeau.

Am luat trenul din București și am pornit spre Petroșani, orașul central al întregii zone miniere. După Bumbesti, de Gorj, am intrat pe defileul Jiului și deodată peisajul s-a schimbat total. Știam că aici s-a muncit cu tineri proveniți din familii burgheze sau de chiaburi pentru a-și dovedi atașamentul la noua orânduire. La fel și tineri entuziaști care au crezut în promisiunile egalitariste. Tuneluri, viaducte, pasaje, toate într-un canion pietros. Și totul s-a finalizat în doi sau trei ani. Am fost profund impresionat.

Am bântuit zona la pas timp de patru veri. Am avut multe experiențe de viață, unice. Mi-am făcut prieteni pe care și acum îi am. Dar mai ales m-am îndrăgostit de frumusețea sălbatică a depresiunii. Prin natura meseriei am urcat toți

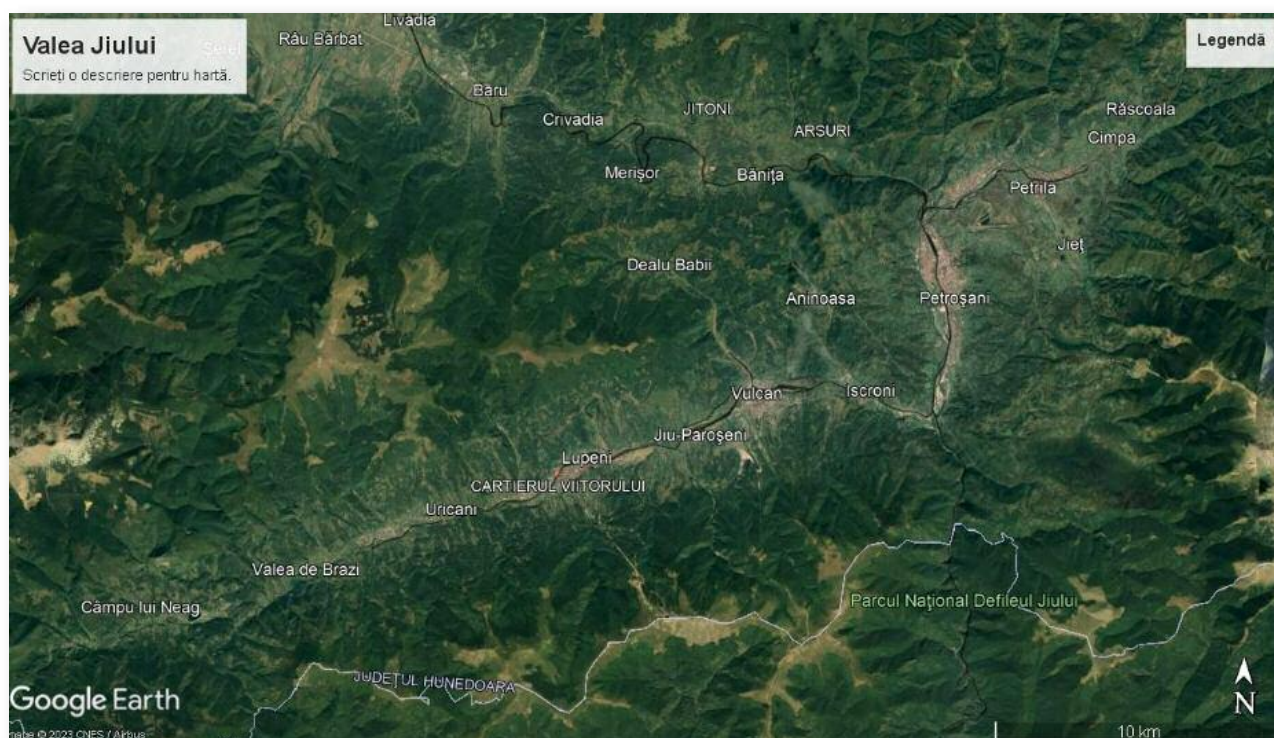

munții care străjuiesc văile celor două Jiuri. Prietenii mei din oraș mă sfătuiau să evit contactul cu băștinașii, momârlanii. Au un simț al proprietății prea dezvoltat. Nu este adevărat. Am poposit la stâne, la casele lor de vară unde își țin vacile și nu am avut probleme, dimpotrivă, s-au dovedit foarte primitivi. Ei se trag din dacii liberi, nu s-au amestecat niciodată cu străinii, barabele cum îi denumesc localnicii zonelor respective.

Și acum merg cu mare plăcere acolo. O parte din farmec s-a dus. Zonele virgine au devenit pârtii de schi, munții au fost împânziți de case de vacanță. Și totuși, încă mai găsesc ceva din sălbăticia de altă dată.

Voi încerca să prezint cele mai frumoase locuri de vizitat. Doar o parte și doar cele la care se poate ajunge pe un drum. Rămân însă poieni, creste, văi, încă virgine, care nu au fost cucerite de civilizație. Acolo vă puteți aventura singuri, cu echipament adecvat.

Râul Jiu se formează la sud de municipiul Petroșani prin unificarea Jiului de Est cu Jiul de Vest. De acolo pleacă spre sud în căutarea Dunării și apoi, împreună, se pierd în imensitatea mării. Tot cursul de la izvor până la vărsare este Valea Jiului, dar când auzim această denumire

gândul ne duce la Jiul de Est și cel de Vest. Poate și la defileul Jiului de la Petroșani la Sadu (Bumbești Jiu). Dar nu mai departe. După cum se vede în imaginea de mai jos, zona pe care o vom prezenta pornește de la est din satul Cîmpa apoi Lonea, Petrila, cotește spre sud în Petroșani, o ia spre vest prin Iscroni, Aninoasa, Vulcan, Lupeni, Uricani, Valea de Brazi și se încheie la Câmpu lui Neag.

Localitățile străbătute de cele două ape sunt în număr de șase:

Oraș Petrila are în componere 4 sate: Cîmpa, Jieț, Râșcoala, și Tirici. În afara acestor sate, în componența lui intră și Lonea, un oraș în miniatură.

Municipiul Petroșani are în componență 4 sate: Dâlja Mare, Dâlja Mică, Peștera și Slătinoara.

Orașul Aninoasa are în componență doar un sat: Iscroni.

Orașul Vulcan este format din localitățile componente Dealu Babii, Jiu-Paroșeni și Vulcan.

Municipiul Lupeni.

Orașul Uricani este format din localitățile componente Uricani, Valea de Brazi și Câmpu lui Neag,

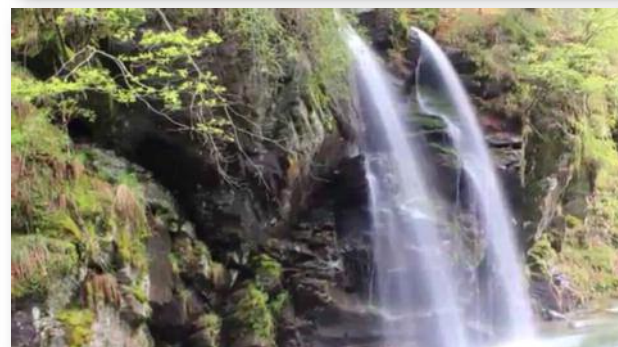
Întreaga zonă este de fapt o depresiune înconjurată de munți. Jiul de Est numit de localnici pâraul Voievozilor sau Jiul Unguresc

desparte munții Șureanu de Parâng. Să nu uităm că foarte aproape, la doar 20 de kilometri în linie dreaptă peste munte de satul Râșcoala se află Sarmisegetusa Regia, capitala dacilor. Nu degeaba se spune că locuitorii din Valea Jiului, numiți momârlani, se trag direct din daci, fără amestec cu românii sau cu popoarele migratoare, având în vedere că i-au apărât munții.

Dar să revenim la depresiune. Jiul de Vest, cunoscut ca pâraul Câmpușelu sau Jiul Românesc, împarte și el munții. Izvorăște din munții Retezat, are în spate masivul Godeanu și pe cealaltă parte masivul Vâlcan. La unirea cu celălalt Jiu o pornesc împreună spre sud formând defileul Jiului între Parâng și Vâlcan.

Fiecare dintre localitățile amintite oferă ceva inedit, specific doar acolo.

Începem tot cu Petrila. Undeva spre izvor se află vechiul loc de popas numit după râu: cabana Voievozilor. Izolat, fără pretenții, dar merită să stai câteva zile să uiți de lume și de griji. Mina Lonea străjuiește de pe un deal, cu puțel înnegrit praful de cărbune depus de-a lungul timpului. Cum intrăm în orașul propriu zis, înainte de primărie, pe dreapta ne întâmpină râul Taia. Pe lângă el drumul asfaltat pe o lungime

de doi kilometri, apoi pietruit, ne duce la Cheile Tăii Scurte, cu o lungime de circa 200 de metri, dar spectaculoase. Aici se practică alpinismul pentru începători. Pereții verticali sunt plini de pitoane care îi ajută pe tinerii învățăcei. Pe burta stâncii, undeva la mijloc, se află o cabană în miniatură unde poți ajunge doar dacă știi să te cațări. Este recompensa celui care reușește să urce până acolo, să se odihnească puțin. Mai în amonte, pe pârâu, se află cabana Lunca Florii, tot un loc în care tăcerea și lipsa semnalului la telefon te întoarce în alte vremuri.

Nu mergem prea mult și pe stânga Jiului de Est apare vijelios râul Jieț. Izvorăște din Parâng, la limita cu Munții Lotrului și Șureanu. De cealaltă parte izvorăște râul Lotru care o ia spre Olt, trecând prin barajul Vidra și stațiunea Voineasa. Drumul din Petrila spre Brezoi urmărește valea Jiețului. După vreo 10 kilometri formează un defileu denumit cheile Jiețului. Printre cele mai spectaculoase chei care se pot străbate cu mașina. Zona de 4 - 5 kilometri abundă de cascade și versanți abrupti, care se prăvale peste apă. La cabana Groapa Seacă începe urcușul spre șeaua Obârșia Lotrului. Aici șoseaua se încrucișează cu Transalpina. Problema este că drumul asfaltat are multe gropi în prima parte, iar în ultima parte lipsește cu desăvârșire asfaltul. Porțiunea este greu de trecut cu o limuzină. Riști să zgârii toată partea inferioară sau să se spargă baia de ulei.

Și totuși, merită să faci măcar o dată în viață o vizită pe cheile Jiețului. Spectacolul oferit de natură este măreț și impresionant. Iarna se formează țurțuri asemănătoare cu stalactitele din peșteri. Cu forme și mărimi diferite, impresionează puternic. Vara este răcoare chiar și în cele mai fierbinți zile. Apa răcorește de jur împrejur și te poți bucura de soarele mai puțin arzător.

Șoseaua care merge spre cheile Jiețului mai are o variantă care se unește cu șoseaua dinspre Petroșani și urcă spre Parâng. Urmărește pârâul Maleia și ajunge la capătul telescaunului tradițional, folosit de localnici și turiști pentru a urca spre vârf. Traseul este abrupt și oferă priveliști minunate. La urcare, în față se poate admira masivul Parâng cu Parângul Mare și

Parângul Mic, muntele Slimu. Spre stânga se vede Șureanu iar spre dreapta defileul Jiului. La coborâre se vede toată depresiunea. Spre dreapta Lonea și Petrila. În față Petroșaniul în totalitate. Puțin spre stânga se înșiruie în linie dreaptă Iscroni, Vulcan și Lupeni. Uricaniul este ascuns de munte, se ghicește undeva departe. Se poate admira și masivul Vâlcău, dar mai ales Retezatu. Este o lecție de geografie pe viu.

Continuând să urci, se ajunge la Hotel Rusu, fostă proprietate a sindicatului minerilor. Azi, hotel și restaurant privat. De aici pleacă o telegondolă spre Parâng, doar până unde se afla vestita cabană Căsuța din Povești din care azi se mai vede fundația. Căsuța a ars într-o noapte. Drumul spre capătul de sus al telescaunului a început să se asfalteze și se lucrează intens. Au apărut o mulțime de vile, hoteluri, pensiuni, care oferă cazare turiștilor veniți la schi. După capătul telescaunului vechea cabană a Facultății de Sport din București rezistă eroic pe lângă noile construcții. De aici se poate ajunge pe munte, pe traseele marcate.

Nu putem părăsi Petila fără să amintim cele două exploatări miniere vechi de pe la 1840: Lonea și Petrila. Pe vremuri, era o activitate permanentă, un efort extraordinar sub lozinca „Țării cât mai mult cărbune”. Termocentralele aveau nevoie de combustibil pentru a produce energie electrică atât de necesară dezvoltării accelerate a industriei. Azi, mina Petrila a devenit subiect de discuții culturale sub bagheta caricaturistului Ion Barbu.

La intrarea în Petroșani te primește, pe dreapta, pârâul Bănița. Acesta, la rândul lui, adună apele pârâului Galbina, cel care a reușit

să străpungă un deal și să formeze o peșteră de la un cap la altul: peștera Bolii. La intrarea în peșteră pârâul se numește Jupâneasa. Este una

din puținele peșteri străbătute pe toată lungimea ei de o apă. Ieșirea spre calea ferată a fost lărgită odată cu reabilitarea căii. În vârful dealului se află cetatea dacică Bănița și un sanctuar rectangular, zonă sacră. Scopul era de a apăra capitala dacilor dinspre sud. Sigur că le-

gendele au înflorit realitatea pe baza peșterii și a cetății de deasupra. Peștera se poate vizita pe toată lungimea și în condiții de siguranță deplină. Pentru curioși se pot vizita și alte culoare, la alte etaje ale peșterii. Eu le-am vizitat în anul 1981. Atunci, peștera nu era iluminată, podețele erau destul de vechi și pe alocuri rupte. Exista și o organizație locală a speologilor. Pe deal mai sunt peșteri mici pe care nu le știu decât inițiații. Trăiești o senzație unică știind că de zeci de mii de ani nu a călcat picior de om în caverna în care poposești.

După unirea cu apele din peștera Bolii, râul Bănița formează și el niște chei spectaculoase și ușor de vizitat, aflat foarte aproape de șoseaua dintre Petroșani și Hațeg (imaginea de mai sus, stânga).

Mina Dâlja, părăsită, stafia vechii exploatare miniere este mutilată zilnic. Localnicii bat în beatoane să scoată armătura să o vândă la fier vechi. Ușor - ușor vor dispărea toate vestigiile doveditoare ale trecutului muncitoresc din zonă.

Nici mina Livezeni, fosta mândrie a orașului, nu mai funcționează. Încă nu au început să o ciopârțească, o apără gardul și cei câțiva paznici. Într-o zi va dispărea și ea din peisaj.

Am ajuns la confluența cu Jiul de Vest și o pornim pe cursul râului spre izvor. Pe stânga, spre sud, vârful Cândetu privește cu un ochi spre Gorj și cu celălalt spre Iscroni. Vara oferă localnicilor sursă de hrană și de bani. Începe cu

fragi, ciuperci, zmeură, mure, afine. Sunt culese, mâncate, preparate ca sucuri sau păstrate pentru iarnă ori sunt vândute la piață. Ajută localnicii care au rămas pe loc, nu au migrat spre țări străine pentru o viață așa zis mai bună.

La ieșirea din orașul Vulcan s-a construit o șosea spre șaua dintre vârfulurile Cândet și Straja, denumită Transvâlcă. Îngustă, dar pitorească. Se întâlnește cu telegondola Vulcan, o încercare de a concura cu aceea de la Straja. Drumul face legătura cu localitatea Schela din Gorj. Este asfaltat doar până pe creastă, la limita dintre județul Hunedoara și Gorj. Sus se află Panteonul Pasul Vâlcă, închinat Războiului pentru întregirea neamului și eroilor care l-au cinstit.

Mina din Vulcan este și ea închisă, pretextul este că filonul este sărac și energia produsă de cărbune este poluantă. Depășim orașul Vulcan cu vestitul cartier Dallas, care, acum, este o ruină. Pe vremuri locuit de mineri, acum cu apartamente abandonate, fără geamuri, ca într-un film SF cu orașe părăsite sau lovite de un cataclism. Cataclismul emigrației.

Municipiul Lupeni, este locuit de mineri curajoși, acum și de oameni obișnuiți. Să ne amintim de Lupeni 29, de revolta din 1977. Câte centre muncitorești au înfruntat sistemul comunist așa cum au făcut cei de aici? Mina s-a închis demult, era periculos de menținut.

Din Lupeni se ajunge la stațiunea Straja. Inițial aici era un telescaun, la fel cu cel de la Pa-

râng. Azi a fost înlocuit cu o telegondolă, pe același traseu. Sus, la capătul telegondolei a apărut, haotic, un cartier de case, vile, construcții bizare. Fără nicio logică arhitecturală, înghesuite una în alta, îți dă o senzație de ne-terminat. Zona este denumită stațiunea Straja, dispune de pârtii de schi pentru adulți și copii. Există monitori, instructori, dotările sunt moderne. Iarna atrage pasionații sporturilor pe zăpadă și nu găsești ușor locuri de cazare. Înainte de 1980 existau doar două cabane, la un kilometru de capătul telescaunului, din lemn. Puțini vizitatori se încumetau, zona nu era cunoscută decât localnicilor. Tot proprietatea sindicatului minelor. Azi se numește cabana Edelweiss și nu știu cui aparține.

Pe partea dreaptă, opus stațiunii, se înalță vârful Zănoaga, un prim bastion al masivului Retezat. Imediat sub el se află cascada Mierlei, nu foarte spectaculoasă, dar merită văzută. După Zănoaga vine Tulișa, un vârf adevărat. De aici pornește pârâul Sterminos cu o cascadă zgomotoasă, limpede și rece. Tot sub Tulișa găsim cheile Valea de Brazi. Scurte, dar ca și cheile Tăii merită văzute. Alături, peștera Dodoconi se poate vizita doar cu echipament special, nu este amenajată pentru turiști. Aici, iarna hibernează lilieci și trebuie evitată intrarea, deoarece sunt vulnerabili și se poate distruge habitatul.

Am trecut deja de orașul Uricani fără să-l observăm, luați cu minunile naturii. Înainte de Câmpu lui Neag ar mai fi cheile și minuscula cascadă Firizoni, aproape de șosea.

Minele din Uricani și Valea de Brazi funcționează cum mai pot și cu cine mai pot. În curând vor fi închise.

Pe stânga, din șosea se poate observa barajul Valea de Pești. Destul de înalt cu cei 56 de metri. Lacul asigură apa potabilă pentru Uricani, Lupeni și Vulcan. Când este apă mai multă produce și energie electrică. Pe drumul care înconjoară barajul se află un hotel, fost la Uniunii Tineretului Comunist, azi proprietate privată. Mai departe, pe un drum de pământ, la circa 4 kilometri de șosea se află Peștera de Gheață, greu accesibilă. Necunoscută turistic, se află la

granița dintre județele Hunedoara și Gorj.

Ajungem în satul Câmpu lui Neag, poarta de intrare în Retezat. Ne întâmpină două cascade: Lazăru și Maria (Mării). Nu se ajunge ușor la ele, dar orice turist care urcă spre Retezat ar putea să le marcheze pentru vizitat.

Cea mai spectaculoasă zonă o reprezintă cheile Buții. Se ajunge pe un drum de pământ bine întreținut până la complexul hotelier cu același nume, apoi după două sute de metri găsim intrarea. Ochiul percepe greu și e uimit de tăietura verticală în stâncă. Urmele luptei dintre apă și stâncă se văd în crăpătura îngustă și ondulată a versantului. Este o vale sălbatică și vijelioasă, în care nu poți intra decât desculț și dezbrăcat. Apa rece ca gheața și în timpul verii îți taie răsuflarea, dar curiozitatea te duce mai departe. Trebuie să vezi modelarea stâncii, forma ciudată și spectaculoasă care a ieșit după milioane de ani de săpat. Gândul te duce în- apoi în timp, la momentul în care apa a decis să pornească pe acest drum.

Continuăm să mergem pe șosea spre izvoarele râului și, pe stânga, pe afluentul Gârbovul dăm de cascada cu același nume. Foarte aproape de șosea. Tot aici, la confluență, pe câteva sute de metri, scurt, apar cheile Scocului. Le poți admira din mașină sau din parcare mică aflată în drum. Merită să faci o fotografie.

Ultimul popas, la cascada Boului. Nu foarte departe de șosea, niciun kilometru, dar e greu de ajuns.

Mai departe pătrundem în Valea Cernei și ajungem la Băile Herculane, altă zonă, altă aventură.

DEBUT

Eugen CRISTEA

XAV

Numele meu este XAV. Sunt agent secret, locuitor al Terrei, însărcinat cu studiul planetelor din Sistemul Solar și, implicit, cu studiul aprofundat al extraterestrilor. Mă aflu pe planeta Retma, în Sala de Consiliu al Sfatului Marilor Înțelepți. Marele Înțelept Nex, avându-l alături pe ajutorul său, Van, privește îngrijorat cele câteva ecrane aflate pe masa de consiliu, chipul fiindu-i luminat de razele albastrui care i se reflectă din display-uri. Nex nu pare fi în apele sale, expresie ușor nepotrivită, având în vedere că pe Retma nu există apă. Cel puțin, nu la vedere. Len tocmai mi-a adus o tăviță pe care tronează la vedere un smoothie delicios ca întotdeauna și o mică grămăjoară de vitamine dintre cele mai diverse, atât de necesare mie. Cam asta ar fi „masa,, mea zilnică... Ce-i drept, uneori mai „scap,, la câte o mâncare de pe Terra, ceva mai plină de gust decât vitaminele multicolore. Dar, firește, deloc sănătoasă. Am nevoie de aceste vitamine dătătoare de energie, pentru a mă menține cât mai în formă și pentru a-mi proteja metabolismul ceva mai diferit decât al pământenilor. Nex ridică privirea:

- A, Xav! Bun venit, dragul meu! Iartă-mă, eram adâncit în ecranele astea, nu te-am auzit intrând!

- Nicio problemă, mărite Nex! Mi-am dat seama încă de când am pășit în Sala de Consiliu că se petrece ceva. De fapt, Len mi-a șoptit deja câteva lucruri... Despre ce e vorba?

- Dragul nostru Xav, se pare că avem probleme... Mă așteptam la așa ceva încă de când am declanșat programul nostru VIDOC. Numai că nu m-am gândit că se poate ajunge aici...

Mă privește pe sub sprâncene, ca și cum ar încerca să-mi ghicească gândurile, lucru perfect posibil – de multe ori, comunicăm telepatic – atâta doar că acum încerc să-i blochez tentativa de a-mi intra în minte. Prefer să vorbim normal.

Pentru moment, blocajul îmi reușește. Ca să mai câștig puțin timp, sorb pe îndelete din pahar minunata băutură.

- Intru direct în subiect. Trăiesc cu senzația – nedorită de altfel – că va trebui să elaborăm altceva! Se pare că programul nostru VIDOC nu dă rezultatele la care ne-am fi așteptat...

- Adică?

- Adică, în cuvinte puține, n-a ținut... E aproape un eșec... Tare mă tem că premisele de la care am pornit nu au fost dintre ele mai fericite, dacă de fericire mai poate fi vorba. Îți amintești, Xav, totul fusese pus la punct până în cele mai mici amănunte, mă rog, aproape cele mai mici amănunte... Pământenii au o vorbă deșteaptă: „Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg,,... Ei, se pare că târgul ne-a jucat festa... Să n-o mai lungesc! Am trăit cu ferma convingere că oamenii plasați de noi în guvernele de pe Terra își vor face datoria până la capăt. Chiar am crezut că ne putem baza pe ei. Totul începuse perfect, de la filmarea virală cu amărâțul ăla care se prăbușea în plină stradă (între noi fie vorba, un cascadeur cam netaalentat și deci, neconvingător), a căzut ca o plăcintă scoasă din cuptor, nu tu o zvârcoleală, nu tu spasme spectaculoase, nimic, nimic. Și a cerut și

o grămadă de bani. Apropo, v-ați ocupat de el?

- Desigur, ca întotdeauna! A avut un accident de motocicletă, a luat foc, am avut grijă ca resursele să dispară pentru totdeauna.

- I-ați șters dosarul?

- Ne-am ocupat de asta chiar în timp ce avea loc accidentul!

- Mda, m-aș fi așteptat ca proiectul nostru să dea rezultate mai rapide și mult mai eficiente! N-a fost să fie... Și tu, care mereu susții să avem încredere în oameni. Poftim, uite rezultatul! Am folosit, practic, toate mijloacele pe care le avem la îndemână, mai mult sau mai puțin ortodoxe, deși numai de ortodoxie nu poate fi vorba aici. Guverne de partea noastră, televiziunile de pe mapamond înțesate de agenți de-ai noștri, presa TOTAL la dispoziția noastră, oameni obișnuiți infiltrați printre cei care începuseră să miroasă că nu prea e în ordine ceva, șantaj, amenințări, eliminări ale celor incomozi, în fine, aproape tot arsenalul atât de bine pus la punct al spionajului. Încă din cele mai vechi timpuri. Consecințe: Nimic! Nix! Nada! Aproape zero barat!

Nex se lasă obosit pe spătarul scaunului, de altminteri comod. Mă privește fix, mai aruncă o privire spre ecranele care zumzăie neliniștitor, și întoarce din nou privirea deznădăjduită - dar cumva acuzatoare - spre mine. Smoothie-ul îmi rămâne pentru o clipă în gât.

- Ne-a mers nesperat de bine în Europa de Vest. Cei infiltrați și-au făcut datoria cu vârf și îndesat. Ideea unui pașaport a fost genială! Ideea vaccinării, de asemeni genială! Chestia asta a divizat complet amărătele alea de populații, că poare nu pot să le spun. Și nici nu vreau. Numai că infiltrații s-au mulțumit cu puțin. Cu prea puțin. Au aruncat momeala și, pur și simplu, n-au mai insistat. Au lăsat lucrurile să meargă de la sine. Ce acțiuni au făcut infiltrații noștri în țările alea ciudate?

- Ciudate? Care ar fi acele țări ciudate?

- De parcă nu le-ai ști! Ragunia, Nolopia, Morania. Acum ai priceput?

- Hm! Morania nu e țara aia superbă, care are de toate, date de Dumnezeu lor la facerea lumii? Mă rog, un fel de-a zice „Dumnezeul lor”, că tot noi ne-am ocupat de asta, dar lasă-i să

creadă așa... Nu acolo ne-au dat peste cap proiectul „Comunism pentru fiecare,,, proiect genial, atât de bine elaborat de oamenii noștri?

- Ba da, acolo... De câte ori ți-am spus că nu e bine să te încrezi în oameni, trădarea face parte din însăși existența lor, unii trăiesc numai pentru asta! Dar să revenim la oile noastre, deși pe Retma nu avem așa ceva, dar îmi place cum sună expresia... Apasă, te rog, pe butonul mov din dreapta ta!

Mă conformez. Câteva ecrane apar fără zgomot din tăblia mesei.

- Te rog să te uiți cu mare atenție! Avem imagini în timp real de pe Terra! Privește! Demonstrații peste demonstrații! Proteste peste proteste! Mii de oameni în stradă! Uite, în Alitia! În Pasina! Da, ai văzut bine, chiar și în Morania! În Nafrat! E de ajuns? Acum te-ai convins?

- Dar, la urma urmelor, ce vor?

- Ce vor? Vor să ne pună bețe în roate, asta e! Și toate astea numai și numai din cauza noastră! Da, da, ai auzit bine! Noi și numai noi suntem de vină! Nu am lucrat mai deloc asupra psihicului lor. Și avem toate mijloacele: factorii psi, telepatia, influențarea gândurilor și, cu osebire, a gândirii, controlul undelor emise și receptate de creier etc. I-am lăsat în zeama lor. Și uite unde am ajuns! Acuma, ce-i drept, mulți s-au prins și au început să cârâie, mai întâi pe la colțuri, apoi prin tot felul de cărți (de pildă, dușmanul nostru numărul unu, David Ckei, care nu știu cum naiba a avut acces la documentele noastre ultrasecrete și acum le urlă în gura mare cui vrei și cui nu vrei), și doar v-am avertizat să vă ocupați de el, să-l discreditați prin absolut orice mijloc, și voi, nimic! Len, adu-mi te rog cartea aia tipărită! (rostește cuvântul „carte,, cu profund dispreț, sau doar mi se pare?). Puah! Tipărită! Pfui! Cine ne-o fi pus să-l inițiem pe amărătul ăla de Gutenberg? Prea i-am vândut ușor secretul tiparniței! Ți prea repede! Uite, rezultatele se văd azi, aici, acum!

Len se execută.

- Poftim, Xav, poftim!

Cartea are un frumos miros de proaspăt tipărit. Privesc coperta: „...Și Adevărul vă va elibera”. Interesant titlu...

- Deschide-o la pagina 33! Citește cu voce tare!

- „Eu cred că preluarea planetei Pământ a fost realizată de ceea ce eu numesc conștiință luciferică. Acest termen descrie forța ce încearcă să acționeze prin toate formele de viață, umane sau extraterestre, în vederea controlării planetei. Este o energie extrem de negativă ce operează din cea de-a Patra Dimensiune...

- Suficient! Vezi, vezi unde vrea să ajungă acest Ckei?

- Da, dar, scuze, nu prea văd legătura...

- Aoleu, Xav, iar mă faci să citez din ăia de pe Terra: „Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor,,! Înțelegi că acest Ckei are masa lui de cititori, mai pătrunde și pe nenorocitele alea de rețele de socializare pe care le stăpânim din ce în ce mai greu , și gata, iată-ne discreditati! Mai e nevoie să-ți amintesc și de alte greșeli? Cum naiba se defectează atât de frecvent dronele prin care răspândim VIDOC-ul?

- Da, dar uitați ce efect spectaculos au avut deasupra Moraniei! Număr record de infectări într-un interval de timp relativ scurt!

- Asta numești tu record? 14000 pe zi? Să ajungem la 20000 pe zi și mai vorbim atunci!

- Uf, oare chiar ne-am dorit asta? NU cumva am cam exagerat?

- Oooo, procese de conștiință! Exact ce ne mai lipsea! Mai ales într-un moment ca ăsta? Ai promis încă de la început că vei fi alături de noi! Ce faci, nu cumva dai înapoi?

- În niciun caz! Încerc să mă gândesc la o soluție!

- Nu mai avem timp de gândire! Mai bine reflectează la ce coșmar ne așteaptă dacă nu izbutim să scăpăm de pământeni și va trebui să ne căutăm o altă planetă, pe care să începem o nouă viață!

- Și eu îmi doresc să scăpăm de ei, dar nu vedeți că totul merge prost?

- De unde apar atâtea probleme cu chemtrails-urile? Doar aveți cele mai performante aparate de zbor! Nu spuneai cu ceva vreme în urmă că prototipul avionului total invizibil și cu chemtrails invizibile e în faza finală?

- Nu am vrut să vă îngrijorați, de aceea nu v-

am spus la timp, dar să știți că s-au semnalat mai multe sabotaje în fabricile subterane ultrasecrete...

- Sabotaje? Cuu? Sabotaje? Dar unde ne trezim, în Rezistența Franceză? În plin Război Rece?

- NU, dar...

- Niciun fel de „dar”! Biata noastră Retma e pe moarte și n-o să mai avem unde ne duce. Ce ziceai de chestia aia, Morania?

- Ăștia din Morania parcă sunt dați naibii! Cum să vă spun? Parcă ne-ar citi gândurile... Am impresia că au avut acces sau au început să citească pe îndelete cam toate cărțile sau documentele legate de vizitele noastre anterioare pe acolo. Prea se leagă unele lucruri ciudate. Am luat legătura cu oamenii noștri din guvernul Moraniei, impunându-le exact dorințele noastre – care pentru ei ar trebui să fie ordine clare, care se execută, nu se discută - și nimic. Cică poporul s-a trezit, poporul s-a cam prins și e foarte greu ca oamenii să fie convinși că...

- Nu mă interesează! Avem nevoie ca de aer de această Terra blestemată! De câte ori să-ți repet? Ce faceți cu dronele de noapte? Ce faceți? Nu mai aveți drone? Nu mai aveți suficient virus?

- Avem, dar guvernul ălor ori s-a prins, ori nu știu eu exact, cert e că le interzice bătrânilor și ălor care n-au aderat la chestia cu vaccinul, să mai iasă din case noaptea. Uf! Și când mă gândesc ce frumos au mușcat treaba aia cu festivalurile alea cu mase întregi de oameni! O minune! Noi distribuim multe, multe drone cu virus, pe zone clar și precis delimitate și analizate, în funcție de densitatea oamenilor pe metrul pătrat, dar străzile sunt goale, așa că la ora 5 dimineața când le dă voie să iasă, efectul virusului deja a trecut. Mai rămâne ceva pe roțile mașinilor, dar insuficient. Vaccinarea merge prost, propaganda la fel, oamenii noștri sunt parcă legați de mâini și de picioare, rețelele de socializare pline de dezvăluiri despre noi...

- Apropo, ce-a fost cu întreruperea aia a rețelilor? De ce a durat atât de puțin? Nu stabiliserăm clar că TREBUIE să dureze o lună?

- Sincer? Ne-a fost frică!

- Frică? De ce?

- Că vor avea mai mult timp la dispoziție și vor începe naibii să gândească mai mult decât e necesar! De asta, pricepeți?

- Pricep, dar cum vom proceda atunci cu pana de curent? Aș fi vrut să-i luăm prin surprindere, nu așa, pe anunțate, păi ce facem, le dăm timp să se apere, să se organizeze, să găsească soluții? Știi bine , ,cea mai bună apărare este atacul,,!!!

- E târziu, au început să își facă provizii, să cumpere lanterne din alea vechi, cu dinam, lumânări, conserve...

- Nu știi, nu VREAU să știu! Ești agent - și încă unul dintre cei mai buni – găsește o soluție, o formulă, declanșează un război!

- Un război? Păi nu ne aflăm deja în plin război? Ce-aș mai putea să...

Mă întrerup brusc. Mi se pare, sau am auzit un zgomot mai mult decât straniu? Un zgomot greu de descris, un fel de amestec între niște pârâituri, scrâșnete, un fel de fâșâit, dacă pot să-l numesc așa, un...

Nex se schimbă la față... Parcă a îmbătrânit cu câteva sute de ani. Înghite în sec. Apoi rostește pierdut, cu un firicel de voce:

- Mă tem că se întâmplă ceea ce bănuiam de multă vreme... Calota care acoperă Retma începe să cedeze... Fisurile despre care îți pome-

neam încep să se lărgescă... Cât de curând vor sparge calota în mii de bucăți... Nu cred că rezerva de sub calotă ne-ar mai putea ajuta în vreun fel... Vom muri prin implozie, sufocați, în chinuri groaznice... Mult mai cumplite decât ale celor ce mor sufocați de VIDOC...

Zâmbește trist.

- Ne-am făcut-o cu mâna noastră... Ai aici o servietă plină cu stickurile necesare unui nou început... E totul acolo... Pleacă, poate mai ai timp... Anunță-i pe cât mai mulți... Poate scapă și ei... Oprește imediat planul VIDOC... Îndreptați-vă spre stația de andocare nr. 7... Găsiți acolo tot ce trebuie... Alegeți o altă planetă... Lăsați Terra... Acolo nu e de noi..

Nex întinde mâna tremurândă spre un sertar minuscul al mesei. Scoate o cutiuță verde, apasă pe capac, dă la iveală o pastilă mov, o înghite. Se prăbușește ca într-un film derulat cu încetinitorul. Gata... Adio, Nex – mai apuc să rostesc...

Sunt afară, sub cupola care pare de nerecunoscut, atât e de brăzdată de fisuri din ce în ce mai mari. Câteva sute de retmanieni adunați în grabă mă privesc cu ochi plini de speranță... Din păcate, nu mai am cum să-i ajut..

Fug grăbit spre nava mea... Sper să ajung la timp... Sper...

Lansare a revistei „Contrast literar” și la Biblioteca Orășenească Titu. Mulțumiri, Doamnei Nicoleta GRIGORESCU. În fotografie: Actorul Petre MORARU, poeta Silvana Andrada Tcacenco, George TEL, Cristina DELEANU și Eugen CRISTEA

Amalia MELNIC

Timpul

culegi ore în palmă
durerile-mi clatin
îmbrățișez Stăpânul Timp,
îl urmez
picur sânge în urma lui...

mă întorc
îmi usuc rănila
sărut Timpul și
mă supun secundelor Lui

Cheia

te-am rugat să înghiți
cheia
când ți-am dăruit lacătul
inimii mele

tu ai aruncat-o
printre pânze de păianjeni

anii au trecut
ochii mi s-au limpezit
de dorul tău
și ți-am spus din nou
să înghiți cheia

pentru a fi
doar noi

din când în când
ai luat cheia, ruginind-o
cu aspra ta privire.

Toamna...

...îmi ruginește frunzele
ușor, ușor cad în
melancolie

preiau dezamăgirile și
ghemele de praf

mă joc cu ele-n palmă
îmi spun că sunt
de stâncă
și nu mă doare
însă mă mint
crezând că-s trecătoare.

deși o iubesc
și pe mine mă ruginește
în culorile ei dinspre apus...

Brățara, jumătate din inima mea

Am o inimă grea
de dragoste.
Am vrut să ți-o ofer, toată!
Ai refuzat-o
scurpând pe ea,
Ai zdrobit-o
jucând cu picioarele pe ea
M-a durut
și demonii furiei m-au înconjurat.

Pentru a te proteja de mânia lor
m-am sacrificat.
Ți-am dat jumătate din inimă
resturile le-am păstrat pentru mine.

Acum am umbra jumătății
cicatrice.

Am făcut-o brățară
și o privesc cu durere, iar oamenii
se tem de ea
pentru că nu o înțeleg...

Alchimiștii

Am văzut o scânteie în ochii lui și
n-am stins-o cu lacrimile mele
i-am suflat vise pe gene
și el m-a readus pe Pământ.
Ne-am creat propriul Univers

Eu sunt moartă, El e Viu –

Avem toate ingredientele să ne concepem
Dragostea...

Contraste

De ai veni, Luceafăr lin,
m-aș pierde în ale tale plete negre
aș privi cum ale mele plete
însorite
contrastează cu ale tale nopți.

Aș culege comori
din clipele trăite împreună
într-o îmbrățișare
cât o viață de lungă
și zâmbetul sardonice,
mi-ar lumina întunericul sufletului...

Roboți

Fâlfâit de aripi
î se aude vocea

Cuvinte uitate în congelator
Replici spurcate
aruncate ca un refuz
Dintr-o gură strâmbă
amară.

Dragostea e
atât de cosmetizată,
încât puritatea ei a fost acoperită
de riduri

A îmbătrânit esența umană...

Sub robotizare
s-a încheiat profund

Atât de adânc
că nu mai poate fi atinsă

Copilărie

Visul pe care îl dezgropi
dincolo de perdeaua lacrimilor
desparte craterele formate
de trecerea anilor.

Spațiu străin, spațiu oniric
dar pragul dintre vis și real avea
un voal de mătase –
înlăturai voalul și imediat puteai zbura

Momentul în care începi să dezgropi
Și pe fundul șanțului
găsind o cutie ce
zace acolo de zeci de ani

O deschizi și te miri!
Fotografii, jucării,
cartonașe cu idei scrise

Le privești tulburată, cândva
erai visător

Este momentul intim întâlnirea cu
copilăria:
culorile erau vii, dragostea
plutea ca fumul unui
bețigaș parfumat
animalele de pluș te încălzeau
stelele sclipeau și
tu știai cum să le atingi
magie secundară a vieții –

Ai dori să te închizi
în cutie uitând prezentul, dar
nostalgia se îndepărtează
o lacrimă învie în colțul ochiului

Nu mai poți fi copil!

Așer NEGOI

**PRIN PLOI(EȘTI) PLIN DE DOR
ORI
PICĂTURI SUB LUPA TIMPULUI**

*Domnilor
Moș Ploae,
Ion Luca Caragiale,
Nichita Stănescu,
Ion Stratan*

Picături de ploi (ești)
sub lupa timpului
trecut din amarnice veșnicii
pentru că o viață de om
este o veșnicie apusă

Prin ploi (ești)
ai fost
vei fi
un bust
sau nu
cocoșat pe un soclu
ori sprijinindu-ți poverile pe un caldarâm
arămiu
ori construit din plastilina buretoasă a câtorva
creiere fumegânde
ori deloc

Prin ploi (ești)
trăiești
secunde (atipice) de dor
în celulele clorofilei
îmbibate din greșeală
de curgerea (ordonată a) picăturilor ploii
dintr-o călimară topită
sub ceara unei lumânări
focul pâlpâie
se stinge
nu știu (oare) ce-l mai ține-n viață

Prin ploi (ești)
prin fumul tăciunelui ești

prin haimanale bezmetice ești
prin miresme spirtoase ești
prin gânduri înnegurate ațintite
spre Nicăieri ești
prin ploi (ești) aur negru

Prin picăturile de ploii (ești)
sirenele țiue ca buciul
cu jale Nenea lăncu sprijinit în baston
își potrivește ochelarii rotunzi

Grasu` îi dă un ghiont
arătând cu privirea spre cioclii ieșiți
din ambulanța neagră
Nino Nino
sirenele o iau la goană (de) spre ei
Nenea lăncu
Grasu`
Nino Nino spre Nicăieri

Se scurg (deci ai fost)
secunde – picături de ploi (ești)
melancolie (deci vei fi)

Te pierzi prin cele patru gări
împrăștiat – sud
în particule de cenușă – vest
de un marfar – nord
cu urlet prelung – est
mistuit de focul ce arde
nestingherit în uzinele dintre brazi

făcut scrum
pe fundul unei cești
de cafea
(zaț profetic)
topită într-o scrumieră

Apoptoza picăturilor de ploi
(ești)
anihilat cu atitudine din clepsidra Timpului

SUBCONȘTIENTUL E O GAURĂ NEAGRĂ

Pe vremea când cactușii (nu) înfloreau
mijlocul Universului era în deșert
ciclun în nisipul fierbinte
un portal către Pământuri nepământeste
iluzia unei tornade în apă

Morgana netezea pereții ciclonului
pe o frunză de castan
surfer ce dispare și reapare
din umbra valurilor
apoi înfigea țepii de cactus
în pereții alunecoși
(două ciocane înfipte în nisip)
pentru a nu îi da crezare lui Stephen
pentru a nu cădea într-o gaură mult prea
neagră
alpinist ce înfruntă tumultoase avalanșe
(avalanșe de nisip)

Precum Ariel
ce atrăgea în adâncuri de apă muritorii
cu țipete prelungi
Morgana îngropa
în adâncuri de nisip
pribegi însetați prin transmutație
risipindu-le mintea în hăul Universal
distorsionând realitatea deșertică
într-un abis fantasmagoric
oxigenat într-o dublă hidrogenare

Creierul pribeagului avea nevoie de oxigen
neuronii aveau nevoie de energie
singura sursă de energie
glucoza
dulceața de zmeură

zmeură cu spini și cioburi

Stephen avea dreptate
gaura neagră (a subconștientului) există...

GÂNDURI RUGINITE SUB PLOAIE DE SENTIMENTE OTRĂVITE

Sânge rubiniu, pompat de inima supusă minții,
rugineste, contaminat cu emoții revoluționare,
ce apasă pe valvele prolabate, în încercarea de
a invada camerele mușcăite ale templului
sufletesc.

Ploaie de săgeți cu vârfuri învenenate,
caligrafiate în tolba destinului, țâșnite din
arcuri prelucrate manual de un sculptor
meticulos autentic, cade peste huma trupească
otrăvind fiecare sinapsă sentimentală.

Otravă. Infecție. Ciumă.
Săgeți. Injecții. Hoituri.

Frunze metamorfozate în clipe își dau ultima
suflare, icnind după un strop de speranță
nemuritoare, o picătură din seva veșniciei.
Efemeritate...

Țărână mlăștinoasă, preschimbată în
simțăminte șovăitoare, se cutremură sub
copitele orologiului bezmetic, în goana după
egoul adăpostit în și de sine însuși, ca un cal
troian în bucla Eternității. Evadare!

Arbori seculari, transfigurați în neuroni
împovărați de gânduri obscure de irealiste,
strivesc marșul final al maratonului, cu pași
covârșitori, inoculați cu regrete. Epilog?

Timp presărat cu sentimente, croit din fire de
trăiri menite a sugruma suflete zbuciumate,
aruncate în lupta tumultoasă a unor amintiri
întinse de ambele capete, gata să intre în recul
producând o explozie devastatoare în
conștient. Dar mintea, în nemărginita sa
iscusință, se închide în beciul inconștienței,
buncăr al realității distorsionate. Exitus.

Ana Katarin

PĂTRU

Desen

Ți-am desenat chipul
zâmbetul angelic -
cu niște pene asemenea unor gene.

Părea o filă albă, cu linii trase,
un desen descentrat.
Atât de rece stătea pe masă,
lăfăindu-se în pustiul castaniu...

Deodată a nins,
fulgi brăzdați de linii pluteau prin cameră
Coborând agale spre podea.
Zâmbetul tău a rămas,
ascuns în mintea mea.

Rămășițele

Rămășițele existenței tale,
trupul sfărâmat,
fața melancolică
se pierd în van.

Inima ta rămâne,
pe masă,
pulsând sub greutatea creionului meu,
ținând-o-n loc.
Un adevăr pe care numai eu
voi ști să-l păstrez
pe acea foaie goală.

Copaci în rochii albe

De la geam
privesc pe stradă, dansul copacilor,
în rochiile lor albe - lungi până-n podea -
brodate cu finețe
printre crăpăturile-adânci ale veacului.

Plini de grație
se apleacă spre propriul partener
într-un vals

al pălăriilor croite din
flori de catifea
ca un nor din mătase,
pregătit de reverențe.
Și iarăși se ridică, răsând
odată cu glasurile păsărilor,
și iarăși se apleacă,
dansând până târziu
în noapte.

Atât de mult extaz - ca al unui copil
ce privește pentru întâia oară
o întindere de apă -

Brusc, s-a terminat,
rochiile s-au destrămat,
lăsând frânturi în van,
iar pălăriile parcă au picat,
rămânând crengile golașe.
Acum
totu-i mohorât, inima frântă!
Și ce au mai jelit,
nopti la rând i-am auzit,
vor plânge până vara viitoare
când am să-i văd din nou în floare!

Ger

De la geam privesc,
cum florile de gheață se topesc ușor
pe sticlă, rămânând
doar stropi solitari.

Afară-i ger.

Copaci înveșmântați în promoroacă,
melancolice triluri ale păsărilor
se aud în zare
doar din loc în loc poți vedea vălul subțire
de fum
ridicându-se spre cer.
Afară-i ger
norii-și scutură podoaba,
aruncând fulgi molatici
peste munți și văi.

Afară-i ger.

În casă-i ger și liniștea deplină
îmi ține companie,
iar timpul îmi citește poeme
despre dor, despre suflet...

Afară-i ger.

În casă-i ger.
Nimic nu se mai aude
doar bătăile inimii mele,
își pierde răsuflarea
în frigul de aici...

Nesigur

O mare de emoții mă înconjoară
năpustindu-se asupra mea
asemenea unor tentacule.
Mă sufocă, lent, lăsându-mi cuvintele
să se topească
în haosul lăuntric...

Fericire.

Tristețe.

Furie.

Neputință.

Amărăciune.

Atât de multe se regăsesc
în orice colț aș privi

Fericirea - particulele de praf ce dansează
într-un vals nesfârșit în lumina soarelui
Tristețea - covor de frunze peste care
călcăm, trosnind din fiecare punct,
un șir de cadavre bătătorit
și câte, și mai câte
asemenea unei sculpturi ciobite,
neputincios privesc la dânsle.

S-a oprit... Ticăitul unui ceas. Freamătul etern.

Atâtea dorințe de a spune ce simt,
de a striga!

Totul se afundă în dulcea agonie...
rămânând doar nesiguranța a
ceea ce a fost odată iluzie
ce străpunge trupul
sufletului.
asemenea unei răni din care curg petale roșii...

Pictor

Luna - pictor al nopții
desenează
nuanțe albe pe pânză neagră.

Apucă o pensulă și se avântă spre
pânza goală a înserării.
Pictează lacul înghețat,
înveșmântat în praf de stele
apoi, cu crengile copacilor desenează miresme,
acoperind întreaga vale în mister.

Iar când îi convine ei,
își schițează și suratele - colțuroase, îngălbenite
de la-atâta vorbă lungă.
Cu frunzele picate zugrăvește case dărăpănate.
Când draperiile sunt trase (de la atâția nori
înfumurați),
aceasta se micșorează,
strecurându-se ca o farfurie ciobită
prin pânza asta-ndesită.

Tăcere amară

Am mii de cuvinte pe care vreau să le strig!
Dar nu pot...
Vocea mi-e înăbușită, iar fiecare cuvânt se
topește în aer
Asemenea păsării ce-am fost, încerc să zbor,
dar aripile mi-au fost smulse

Aud șoaapte... Încerc să le înțeleg
Dar nu reușesc și se sting în tăcere

În jur este lumină difuză

Zăvorul de la ultima ușă
S-a închis. Și eu?...

Denisse Oana RĂDOI

Zac

Lipsită de imaginație
În vârful unui poem
Cu rime zimțate.
Încerc să mă cațăr
Pe crengile-i inegale
În sens invers
Până la rădăcină.
Conform gravitației
Am șanse
Destul de mari
Să-i rodesc.

Dureri suprapuse

Sunt rezultatul unei geneze defectuoase
Mi s-a creat întâi sufletul
Ca un balon cu fluxul inversat
Pompându-mi litru după litru
Gazul durerii până-n vintre.
Apoi s-au luat durerile
În ordine crescătoare
S-au suprapus
Și s-au osificat
Într-un schelet dur și amnezic
Învelit în țesuturi și dermuri moi
Dar lipsite de luciditatea
De a te iubi.

Declarație extremă

Dacă de mâine aş vedea lumea-n verde
Tu ai fi macul meu
Dacă de mâine aş începe să simt
Tu mi-ai fi piele cu neted tuşeu
Iar dacă astăzi
E ultimul mâine al meu
Tu să fii Dumnezeu.

Astă-noapte am jubilat

În cer se făcea că vânez
O herghelie de vise aprinse
Un convoi de cețuri mânam
Deasupra planetelor ninse.

Poezia Oglinzii

Învăluie-n tăcere vorba goală
Răspunde-mi cu ochi siguri la surâs
Ogindă albă, dreptunghiulară coală
În fața căreia cerneală nu a curs.
Întoarce-te și răsuțește sensul
Mărește monstruos chipul curat
Zi-mi cum nimicul omnivor din versul
Inimii mele macre a mușcat.

Foaia albă

Mă inhibă
E ca o comandă: scrie sau taci.
De aceea deseori aleg să tac
Fiindcă nu pot face nimic la comandă
Cu atât mai puțin să editez vise.

Nicoleta UOINESCU REPARTIZAȚI LA VIAȚĂ

Aduc un omagiu prietenelor mele, minunate asistente medicale, care mi-au oferit informații despre munca lor.

Fetița era așezată într-o iesză în care se pusese un sac cu iarbă. Capul său era sprijinit pe o pernă de puf. Codița blondă, subțire ca o coadă de șopârlă, îi atingeă umărul. Era îmbrăcată cu aceeași rochiță albă închisă în față cu nasturi. În zvârcolirea ei, în plasa cu care fusese prinsă, nasturii se rupseră. Cei câțiva nasturi rămași nu mai închideau cele două părți ale piepților rochiței, ci se deschideau ca aripile unui înger.

Ochii ei mari, albaștri, parcă mă priveau. Rochița scurtă dezgolea genunchii care mai păstrau niște cojițe. Erau urmele ultimei îngenuncheri pe nisipul din fața bisericii.

Așa o văzusem în prima mea dimineață în deltă. Conducându-mă spre casa părăsită, transformată în cabinet medical, trecând prin fața bisericii cu turle aurite, fetița cădea în genunchi și se târa pe nisipul plin de urme de scoici, închinându-se.

Băiatul care încercase să o salveze, fără a reuși, o așezase pe acest pat improvizat în coliba numită de el Colosseum. Ar fi trebuit să fie cuibul nostru, încă neterminat. Când gardianul a spus „o să vă construim un cuib”, băiatul a desenat pe nestatornicul nisip al miciei plaje de la malul Dunării amfiteatrul Colosseumului.

- Iată cuibul nostru, a spus râzând băiatul și apoi l-a șters înainte ca gardianul să se dumirească ce însemna desenul.

Băiatul, fost deținut politic, eliberat după decretul din 1964, avea domiciliul obligatoriu în sat și nu plecase în colonia de lângă Brăila cu deținuții de drept comun.

Construită în formă circulară din paleți de stuf îmboldiți cu bulgări de pământ și nisip, coliba, numită, în derâdere, „Colosseum” de către băiat și „cuib” de către gardianul fostei închisori ar fi tre-

buit să ne păstreze în interiorul ei ciudat. Intrați ca într-o grotă, coborând câteva trepte. Deținuții periculoși rămași în pușcăria veche, un fel de sclavi ai gardianului, aruncaseră pe jos mucuri de țigară revoltăți că o construiseră fără niciun beneficiu.

Stăteam amândoi, eu și băiatul, pe un pat de pământ care ar fi trebuit să se transforme într-o sobă specifică deltei. Rămasă neterminată nu ne mai putea apăra la iarnă de grozăvia austrului, vântul de la răsărit care îngheța chiar și solzii crapilor scoși la copcă.

Eram triști așteptând medicul legist, procurorul și chiar Sanepidul. Fuseseră anunțați de la telefonul cu manivelă al Poștei care, de obicei, nu transmitea mai nimic, doar Alo... alo... nu vă aud... nu vă aud. Acum se insistase probabil și așteptam oficialitățile.

Nu mă mai speria Sanepidul. Odată când îi povesteam băiatului spaima mea că vine Sanepidul, el care știa totul din istorie, îmi spusese că primul șef de la Sanepid fusese împăratul Romei, Vespasian. El înființase closetele publice numite vespasiane, poate nu pentru a feri mulțimea hămesitorilor romani de boli și epidemii, ci pentru folos negustoresc. Fuseseră un împărat liberal, interesat de industria prelucrătorilor de piele unde amoniacul urinei era folositor, așa zicea băiatul. Tot Vespasian începuse Colosseumul terminat de fiu, dar asta e altă poveste.

Eram, și eu și băiatul, destul de neîncrezători în justiție, medicină și Sanepid, dar așteptam liniștiți sentința acestor instituții omenești, bună sau rea.

- Am fost repartizați la viață, trebuie s-o îndurăm, m-a consolă băiatul, în ziua când m-am plâns lui că, acceptând repartitia în deltă, ca asistentă medicală, nu mai mi se părea o alegere cinstită. Mă simțeam puțin infractoare.

- Delta e o minune a naturii, unicat în lume, o să vă placă, poate veți găsi acolo și un Făt Frumos, n-o să mai vreți să plecați. Satul e aproape de Sulina, cu vaporul ajungeți comod la Brăila.

Cel care vorbea făcea parte din comisia de repartizare. Mi-a împrumutat stiloul să semnez repartitia în satul din deltă. Eram brăileancă, nu mă interesa delta. Iubeam Dunărea, canalele ei, Filipoiul, Rușava, Corotîșca, nuferii bălților Brăilei, lumânăricile, nalbele, trifoiul roșu care înflorea la începutul verii, floarea stufului, mirosul ierburilor cosite seara de tata pentru foișorul în care dormeam când trăia tata și mă lua cu el în vacanță.

„Lasă tăticule, nu mai plânge că n-ai luat coroniță, îți face tata la baltă o coroniță mai frumoasă decât a bocciilor tăi de colegi, ai să vezi”.

Făcusem la București trei ani de școală postliceală de asistentă cu specialitatea Laborator. Îmi plăcuse școala, umpleam caietele confecționate de mine cu hârtia dată de o fostă colegă care-și găsisese un post la București la o papetărie. Umplusem caiete cu formule chimice, formule de nitriți sau nitrați, totul era cantitatea, proporția care putea să vindece sau să ucidă. Admiram la microscop constelațiile celulelor din sânge, eram conștiincioasă fără să mă remarc. Umplusem caietele cu scrisul meu despre care se spunea că e frumos, dar necitit, vorbe care se băteau cap în cap. Ba odată, profesorul s-a apropiat de banca mea și, uitându-se în caiet, mi-a spus niște vorbe, am uitat cărui filozof sau scriitor îi aparțineau, că atunci când am scris înțelegeam doar Dumnezeu și eu, acum înțeleg doar eu. „Urăto, mi-a spus profesorul, credeam că nu scrii, prea te uiți visătoare pe fereastră”. Se aștepta să zâmbesc la ceea ce credea că e un compliment, iar eu am roșit. „Urăto” mai auzisem și în copilărie și chiar credeam că sunt urâtă. Și ce dacă? Încă de atunci luam orice cuvânt în serios.

Tot în serios luasem și promisiunea celor de la regiune că mă va aștepta cineva la debarcader să mă ducă în sat, care era destul de departe, cu o căruță ori șaretă. Și după ce șalupa a zbughit-o spre Sulina cu femeia care urla, certată de bărbatul ei gras, îmbrăcat într-o uniformă necunoscută, am rămas singură pe pontonul cu scânduri putrede și răschirate unde puteau să se prindă tocurele. Lângă ponton se afla ceva la fel de necunoscut ca uniforma bărbatului care însoțea acea femeie, o masă imensă de fier ruginit care putea să fie șlep, ponton, ceva înfiorător care emana căldură. M-am gândit că satul nu are medic, poate nici dispensar și eu nu aveam pregătirea și experiența de a mă confrunța cu atâtea probleme. Cea mai periculoasă era aceea a nașterilor. Moartea infantilă, mai ales până la un an, era caz penal pentru cadrele sanitare. Râdeam de colegele care aleseseră obstetrica imaginându-mi-le cu mâinile suflecate, vârâte în vaginul femeilor urlătoare. Dar acum aș fi vrut să am practica acestor colege.

M-am oprit pe ponton privind în zare. Mi s-a părut că aud o mișcare ușoară ca și cum roțile unui vehicul se strecurau, șerpește, pe nisipul dunelor, dar nu erau zgomotele vreunei căruțe și nici căruia ce se vedea pe mal nu se putea numi dună. Era de nisip fixată cu niște ierburi pe care le bănuiam urât mirositoare, un fel de iederă cu frunze groase,

de baltă. În schimb, frumusețea apusului care unea cerul cu apa, împrumutându-i culorile, mă atrăgea mișelește. La fel de mișelește venea și noaptea îngropându-mă în întunericul ei, iar vitejia și lăcomia țăntarilor care se întreceau să facă din bietul meu trup mai întâi o bucată sângerândă și poate moartă mă îngrozeau. M-am hotărât să intru printr-un fel de trapă în mastodontul de fier, legat de ponton printr-o scândură. M-am cățarat pe o scară de frânghie ținându-mă cu mâinile de tavan până am coborât pe podea. Deja coboram în infern.

- Închide oberlichtul, dar nu de tot. Stai mai aproape de deschizătură să poți respira. Este un pat în apropiere, pipăie locul.

Glasul venea din colțul cel mai îndepărtat al șlepului și tot din acea parte venea un miros de haine curate, spălate cu săpun de casă.

- Ah, Mișca, Mișca, înjuram cu glas tare pentru a-l speria pe locatarul care mă îndruma. Dacă n-ai fi întârziat la cârciumă și ți-ai fi controlat motorul înainte de a pleca la drum și nu te-ai fi oprit de atâtea ori, ajungeam la timp. Și dacă n-ar fi fost apucată de dureri grășana care putea să nască în zdrențele ei de acasă ajutată de vreo bătrână babă-moașă, nu m-ar fi apucat noaptea pe un ponton într-un sat părăsit de Dumnezeu.

- Ha, am auzit din partea și mai întunecată a șlepului, cadrele medicale tinere știu să supraviețuiască, după cum se vede.

- Mai taci, i-am spus întunericului de unde venea vocea și m-am speriat eu însămi de vorbele pe care nu credeam că le voi spune vreodată. Dar instinctul vital bate și șterge rudimentele de educație sau bun simț nativ. Trebuia să înfricoșez și eu pe cineva, să împart cu cineva propria înfricoșare. Eram doi combatanți obligați să bem apă din aceeași gamelă.

Poate am adormit în noaptea aceea fără să știu, dar eu sunt sigură că am vegheat la metereze.

Când prima geană a răsăritului și-a trimis puțină lumină prin deschizătura oberlichtului am ieșit pe covertă. Atunci am văzut-o pe fetiță. Era ca în visul meu. Stătea în picioare, așteptându-mă. Așa o visasem, numai că în vis eram într-o pădure și aici eram într-un deșert. Avea o rochiță albă, închisă în față cu nasturi și în partea de jos, unde nasturii se rupseseră aripile rochiței se deschideau ca aripile unui porumbel. Mă aștepta de mult, probabil fusese anunțată de cineva, dar de cine? Bărbatul din patul rămas în colțul cel mai întunecat al șlepului se strecurase tiptil în

timpul când am adormit și asta nu era pe placul meu. Atunci un urlet a sfâșiat liniștea locului.

Am întrebat-o pe fetiță de unde vine urletul. Ea mi-a făcut un semn cu mâna ei micuță „acolo”.

Acolo, departe se întrezărea un fel de siloz pe care îl bănuiam a fi pușcăria.

- E mult de mers? am întrebat-o pe fetița cu aripioare care pornise deja pe cărăruia din imensitatea deșertului ce se întindea în fața ochilor în dimineața aceea de la începutul verii. Am mers pe urmele de căruță care s-au fixat și mai mult în mintea mea ca niște lanțuri de fier.

- Oho, a zis fetița, dar e departe.

Și-am mers, și-am mers, nu chiar zi de vară până seară, când am văzut strălucind câteva turle aurii ale unei biserici ca niște sfârleze vopsite cu bronz. Până la biserică ne-au întâmpinat, mai întâi, un stejar care părea o pereche de pantaloni cu betelia înfiptă în pământ, întinși la uscat pe linia orizontului, apoi și alte forme de copaci, semănând cu leucocitele văzute la microscop, erau sângele pământului, verde însă, deci pământul era o ființă și eu trebuia să-l iubesc.

Transpiram și mă temeam să nu miros chiar a transpirație dând primul exemplu negativ fetiței care mă însoțea fără să scoată o vorbă. Drumul era parcă fără sfârșit și singurătatea mea asemenea. Nu luam în seamă casele îngrijite, pomii văruți, și se părea că însuși natura vrea să mă păcălească, să ascundă adevărata ei menire războinică. Mă uitam totuși cu atenție la drum de frica de a nu călca pe șerpi sau alte lighioane încă necunoscute. Atunci am observat genunchii fetiței, erau roșii pictați de câteva cojițe. Când am ajuns în fața bisericii fetița a căzut în genunchi și a început să se închine, nu ca un copil ce imită, ci ca o babă pravoslavnică.

- Cine te-a învățat să te închini așa? am întrebat.

- El, mi-a răspuns ea șoptit, ridicându-se pe piciorușele ei subțiri.

- Tu vorbești direct cu Dumnezeu? am continuat întrebările și n-am mai primit răspuns.

Treceam prin dreptul unei case și, la poartă, era un duș improvizat sub care se tot întorcea, frecându-se cu o plasă pescărească, un bărbat masiv, bine hrănit, a cărui față nu o puteam vedea din pricina părului cânepiu ce-i acoperea și ochii. Fiindcă se credea singur și era fericit dintr-o pricină știută doar de el, cânta. Dușul era improvizat dintr-o găleată fără capac bătută în cuie de trunchiul unei săl-

cii care își arunca crengile înverzite peste om și dușul său priindu-i apa înspumată care se scurgea spre rădăcina ei. Orice alt copac s-ar fi uscat, nu îndărătnica salcie. Prin fundul găleții, de care era prinsă o stropitoare, apa curgea, probabil încălzită de la soare. Bărbatul aruncă pe gardul de stuf plasa înspumată și se limpezi cu restul de apă rămas pe fundul găleții care curgea prin găurile stropitorii mai lent și din ce în ce mai puțină, până când, ca ultim oftăt, apa se opri. Era ca ultima respirație a unui om care trece marele prag, văzusem o astfel de agonie și moarte la un spital unde făceam practica.

- Îți place, fă, nu-i așa că-ți place de te uiți? m-a trezit vocea bărbatului care-mi părea cunoscută. Era vocea omului îmbrăcat într-o uniformă veche și uzată ce condusesse femeia însărcinată, dar se întorsesese, nu știam când. Am gândit că nici căile de apă nu erau fără sfârșit. Apa nu era atât de perversă cum auzisem chemând la moarte pe curajoși. După ce ultimul strop de apă s-a scurs prin sita ruginită a stropitorii, ne-am oprit amândouă, mirate de ceea ce vedeam. Nu știu nici acum dacă cel ce se îmbăia o făcuse intenționat sau nu, totuși, balanța se înclina spre dorința lui de a ne impresiona. Cum ne observase înainte de a-și termina scăldătoarea nu știu, dar văzându-l și altă dată oferind privirilor admirative ale altor asistenți un tatuaj pe spatele gras și plin de pistrui, pictat cu multe elemente, un adevărat tablou de pus în ramă, m-am gândit că o făcuse intenționat.

- Așteptați-mă, a comandat acoperindu-și cu o bucată de cârpă goliciunea, vin să vă aduc cheia.

A venit după un timp destul de lung de parcă își îmbrăca fracul pentru a dirija pe o scenă vestită. Pusese pe el o cămașă neîncheiată la toți nasturii, lăsând vederii părul roșcovan de pe piept. În picioare avea niște galenți confecționați de el cu care se pare că se încălțase tot pentru a impresiona. Cum îi tot pierdea sau îi scutura de nisip mă făcea să cred că-i încălța mai rar. După urmele unor semne lăsate de o încălțămintă mai dură, poate cizme, m-am gândit că omul care o suise în șalupă pe nevastă sau ce i-o fi fost ea, era un om de vază în sat dacă se întorsesese așa de repede acasă.

Tabloul de pe spatele său se înfipsea în minte ca și cum acolo pictorul ar fi folosit acele și vopselele pentru a scrijeli direct în piele rodul imaginației sale artistice sau doar răspunsese dorinței comanditarului. Tabloul făcut cu o singură culoare dovedea că erau cam săraci, a, nu cu pielea spatelui celui desenat, ci cu vopselele.

Și totuși distingeai bine cuțitul albastru al criminalului, sângele în picături mari, fața omului legat cu lanțuri de un copac și a maimuțelor cu ochelari de soare la ochi ce se zbenguiau într-un copac exot, totul era albastru. Tatuajul era sinistru.

M-a speriat gura căscată de furie a purtătorului de cuțit. Meseriașul dovedea talent. Mai târziu am aflat că tabloul era unicat, la cererea purtătorului și nu bănuiam legăturile strânse dintre oamenii reparțiști la viață, fiecare cu sarcina lui, în satul fantomă în care fusesem eu repartizat.

Ne-am luat după acest purtător de cheie. Pe drum ne-a spus că el a rămas șeful în acest sat până când va primi alt grad și se va muta la Brăila, și el îmi va descurca dispensarul care s-a dovedit a fi destul de izolat.

Mereu voi repeta și-am mers, și-am mers. Speriată de ghidul meu, n-am văzut când a dispărut fița. Am auzit, ca prin vis, „aici”.

Acest „aici” era o baracă, un fel de magazie vopsită în albastru jerpelit de ploi, iar dincolo de acest „aici”, destul de departe de ponton și de Dunăre, abia se distinge ceva ce bănuisem.

- Pușcăria? am întrebat.

- Ei, da, pușcăria, da nu mai trebuie, se va desființa. Au plecat toți bandiții la Brăila, au rămas cei foarte, foarte periculoși. Politicii au domiciliu obligatoriu. Asta-i viața.

Trecusem pe lângă poștă și cârciumă. Deasupra ușii poștei scria POȘTA, deasupra ușii cârciumii nu scria nimic.

În timp ce stăpânul cu tatuaj deschidea lacătul camerei numite dispensar, am văzut în dreptul cârciumii un bărbat care ducea în mână rucsacul uitat de mine în burta șleului în aceea dimineață. Îmi surâdea prietenos cruțându-mi mândria de a mă prezenta în prima zi la post ca o ființă uitucă pe care nu poți să te bazezi.

- Ei, ce-i cu tine, de unde ai apărut? Îl luă la rost stăpânul satului. Te-ai ascuns ca șobolanii, nu ți-a plăcut casa părăsită unde te-am repartizat până când îți vom face un cuib al tău?

- M-am dus pe șlep, eram în siguranță, știam cum e, mă obișnuisem.

Bărbatul mi-a dat rucsacul unde aveam câteva lucruri, pe cele de strictă necesitate le înghesuisem într-o geantă de umăr de care avusesem grijă, uitând de rucsac, când am auzit de la cârciuma de lângă poștă vocea răgușită a unui bărbat.

- Ei, Murătură, de unde ai apărut? Nu mai vrei să tragi cu sârma murăturile aruncate de cucoana ăstăia însemnat pe spate cu tatuaj?

- Tacă-ți fleanca, se rățoi însemnatul cu tatuaj, adică stăpânul.

Și bețivanul dimineții se gândi că mă va ajuta să-mi dau seama cine e bărbatul care-mi întinsese rucsacul, atingându-mi mâna.

L-am observat mâinile, păreau delicate, dar pline de băătăuri și înnegrite.

- Ți-a plecat cucoana la oraș să nască, nu mai pune murături? Știa ea ce știa și ce bandit o să-i halească murăturile împruțite. Hei, numai tu nu știai nimic. Văd că l-ai înfiat pe spion, fă-i un loc pe lejancă, la căldură, când va bate austrul. Țurture o să-l faci.

Auzeam din nou despre austrul înfricoșător.

- Și aici vine austrul? L-am întrebat pe stăpân, dar nu mi-a răspuns. Mi se părea că bărbatul slăbuț cu o față arsă de soare era foarte important pentru cel cu desene pe spate, mai important decât mine. Am încercat să leg cele spuse de bețivan și întâmplările din timpul scurt petrecut în satul fără dunele de nisip promise de reprezentanții comisiei de repartitie. Poate dunele erau în alt sat, chiar nu mai aveau pentru mine vreo importanță.

Cei doi au plecat împreună. Trecând prin dreptul cârciumii am văzut că bețivul a tras un scuipat pe nisip și, ca să atragă atenția, l-a frecat cu talpa goală a piciorului.

Dispensarul sau ceea ce ar fi trebuit să fie era o coșmelie. Singura ameliorare a ruinei era fereastra vopsită în albastru. Pentru ușă nu mai ajunsese vopseaua sau se furase. Ușa era scorjită, părea îndungi ca veșmintele unui pușcăriaș. Culoarea albastră se înnegrise. Camera fusese însă proaspăt văruiată. Observasem și pe drum că pomii erau văruiți, casele îngrijite, doar câteva mai vechi, părăsite de tinerii ce-și construiseră cuiburi noi, aveau patina timpului. În cameră mobilierul era puțin, o masă de biliard, probabil aruncată pe mal de pe un vapor cu turiști, și un dulăpior, alipit de peretele din stânga ușii, pe care se găseau, prăfuite, sticlute cu dop rodat unde fuseseră altădată reactivi pentru analize. Totul părea părăsit ca în urma unui naufragiu.

M-am așezat pe un scaun, parcă și el rătăcit ca și mine și am început să plâng. Îmi aminteam de șeful nostru de laborator care nu permitea să stăm cu coatele pe masă ori să atingem cu mâini neînmănunate balanța analitică unde cântăream, cu precizie, substanțele pentru reactivii necesari analizelor.

Privind obiectele inutile, pline de praf și miro-sind a țuică, mintea mea îl încărca pe fostul meu șef

de laborator cu și mai multe defecte. Fiindcă soția alcoolică și leneșă îl supăra, se răzbuna pe noi. Nu angaja o femeie de serviciu și trebuia ca noi să spălam tot ce era de spălat în laborator. Dar și spitalul suferea din cauza lipsei de infirmiere, toată munca era făcută astfel de asistente. O colegă, care fusese în străinătate, ne povestea că acolo fiecare are o singură sarcină, cine trebuie să ridice de pe jos hârtia acela o ridică.

Balanța din laborator, balanța analitică, nu se-măna cu balanța cu două talere din simbolul medicinei. Mi se părea o operă de artă, o simbioză între lemn și sticlă contrastând prin luminozitate, cu tamburul negru unde puneam substanțele, reglând butoanele cu precizie farmaceutică; un pic de cianură în plus poate ucide.

- Să-i punem puțin în cafeaua de dimineață, glu-me-a o colegă, poate nu mai face mofturi.

- Taci, să nu te audă și să te taie de la primă.

- Nu aude el, doar dacă îți apropii tu gurița vorbitoare de urechea lui, are cartilagiile mărite de bătrânețe. Nu mai iese la pensie odată să vină aici un tinerel cu părul vâlvoi și umeri lați.

Îmi plăcea să cântăresc substanțele, mă jucam ca în copilărie, când fratele meu îmi făcuse din două capace de borcan un cântar. Mai întâi făcuse un fel de cruce din două crenguțe, stabilind cu precizie distanța de o parte și de alta a brațelor crucii de care erau legate capacele. Era foarte atent la echilibrul talgerelor, bine spălate de mine, să nu fie urme de dulceață de mure. Cu această balanță vindeam copiilor la poartă, după ce le cântăream, alune, semințe de floarea soarelui și de bostan. Când nu aveam clienți, cântăream pietricele cu care ne jucam „Șapte pietre”. Cel mai mult îmi plăcea să cântăresc frunzele, cereau o precizie absolută, de aceea le alegeam cu grijă. Îmi plăceau frunzele din liliacul de la poartă, dantelăria frunzelor de salcâm.

Într-o zi, m-am dus în cotlonul în care șurubăia fratele meu mai mare și am vrut să-i vând o frunză.

- Ești o proastă, cum să cântărești imponderabilul? m-a repezit fratele meu care era foarte deștept.

- Ce înseamnă imponderabil? am întrebat umil, nu înțeleg.

- Atât ar mai trebui, să înțelegi și tu.

În curând am putut înțelege că și sentimentele pot fi imponderabile, de exemplu iubirea. Și cum să vinzi imponderabilul?

Mi-am șters lacrimile și am zâmbit amintirii tocmai la timp să nu mă vadă plângând stăpânul. Se întorsese, ducând în spinare un fel de capră de lemn în formă de X pe care bătuse o scândură lată. De pi-

cioarele caprei de lemn legase cu un șal o pernă mare de puf.

- Ești subțirică, încapi, asta până vine nevastă-mea. O să stai la noi să ai grijă de copil, m-a amenințat stăpânul satului, așezând obiectul în locul strâmt de lângă dulăpior.

- Știi, noi aici avem o fermă, unde lucrează bandiții. Când se coace porumbul ei mai fură să mănânce. Fac o infracțiune. Într-o zi, nevastă-mea a aruncat lângă gardul cu sârmă ghimpată niște murături stricate. Băiatul s-a repezit să le culeagă, dar n-a putut. Avea mâna micuță, slăbită de foame.

Bărbatul cu tatuaj stinse țigara cu talpa saboților ridicând și puțin nisip din podeaua fără scânduri. Ba nu, într-o parte se mai vedeau niște scânduri, dar erau roase și putrezite de aerul umed al deltei. Obosit, s-a așezat pe singurul scaun schiop rămas liber.

- Te văd fată bună, o să vorbesc cu nevastă-mea când s-o întoarce să te luăm la noi o să ai grijă de copil. Poate o să și gătești că ea-i cam delicată și nu-i place mirosul de pește, mai ales de scrumbie. Dar îți atrag atenția, ca la un frate, să nu vorbești cu nimeni de pe aici și, mai ales, să nu cânti ceva în care noi să auzim cuvântul „Trăiască”. Să strigi „trăiască” o dată cu toți și să nu mai adaugi nimic. Băiatul nostru a cântat la îndemnul unui coleg „Trăiască regele”. De acolo i s-a tras totul. Să nu spui că nu ți-am zis. Și acum rămâi cu bine.

Se ridică de pe scaun, își scutură galenții de nisip, îi luă în mână și ieși pe ușa deschisă. Am ieșit și eu din cameră și am văzut că băiatul, adică „Murătură”, dispăruse. Intrase în nisipul, care cine știe când va deveni dune.

Nu știu dacă singurătatea poate fi percepută, dar după dispariția băiatului, a bărbatului guraliv și a fetei, ceva întunecat s-a așezat deasupra capului meu. Deși era soare care ardea și cerul era albastru ca un perete văruiat cu sineală, mă simțeam înlănțuită ca bărbatul desenat în tatuajul de pe spinarea celui care se credea stăpânul satului. Să strig „trăiască” numai împreună cu ceilalți când eu trăiam deja de una singură, mi se părea o ironie.

După ce mi-am așezat puținele ustensile pe un raft, am descoperit o ușă pe care am deschis-o cu greu. Părea înțepenită. Am văzut o mică încăpere, oarecum cochec mobilată. Un mănunchi de papură așezat într-o ulcică de lut, un desen înfățișând o femeie cu pletele acoperindu-i jumătate de față, un

aparatură de radio pe baterii, m-au făcut să cred că acolo a stat o femeie, poate asistenta care-și terminase stagiul la țară sau chiar doctorița care bătea femeile gravide și striga „fată, nu te mai smiorcăi”, după cum am auzit, mai târziu, că făcea.

M-am uitat la ceas, era foarte devreme, n-aveam ce face, așa că începeam ziua considerându-mă deja pregătită să-mi îndeplinesc misiunea umanitară. Mai întâi trebuia să respect stricta igienă înainte de a o cere altora. Deși pe raftul cu eprubete și sticle pline de praf era o cană în care apa își anunța fosta prezență doar printr-un strat de nămol verzui nu vedeam un mijloc de a înlocui dușul măcar cu o spălare superficială. Singura sticlă de apă se găsea în rucsacul adus de băiatul poreclit Murătură și nu voiam s-o risipesc.

Am luat o găleată pe care am găsit-o sub masa din prima cameră și am plecat spre cârciumă. „Fie ce-o fi” gândeam, trebuie să aibă aici puțină apă, doar nu se spală cu spirt pe mâini. Eram confuză din pricina unei nopți nedormite și mă lăsam pradă unei realități iluzorii. Auzisem că deprivarea de somn are efecte ciudate, poți prevedea viitorul sau să-ți vezi și ursitul.

Cea care știa totul despre efectul deprivării de somn era nebuna de Luana, colega și prietena mea cea mai bună. Avea un văr călugăr care dormea foarte puțin știind efectul. Avea vedenii ha, ha, râdea nebuna de Luana. „Auzi tu, o vedea pe Maica Domnului și s-a mutat la o altă mănăstire fiindcă la aceea unde slujise nu se făcea slujba de la miezul nopții când ți-e somnul mai dulce, ha, ha.”

La cârciumă era deja deschis deși vânzătoarea nu făcuse practică la nicio mănăstire, dar știa că înainte de pescuitul din zori pescarii trebuie să capete puteri nu de la apă, era destulă unde se duceau să pescuiască, ci de la spirtoase.

- O sticlă de apă minerală și, dacă se poate, și niște apă de spălat, am cerut umilă.

- N-avem, a spus femeia, dar ai auzit azi noapte ceva?

- Ce să aud, am întrebat eu cu prefăcută mirare.

- Cum ce să auzi, a venit iar Turbatul.

- De unde a venit, am continuat întrebările.

- Ei, lasă, a întrerupt ea dialogul, du-te la Dunăre sau mai bine la un lac să te speli.

Am bănuțat că mă trimitea la șlepul băiatului, deja ne făcuse legătura. În același timp ne exclu-deau din comunitate.

Băiatul a ieșit dintr-un fel de adăpost format din câțiva snopi de stuf legați la capăt. Mi-a adus o coajă de săpun și o bucată de plasă pescărească și atât. Pro-

sopul trebuia să fie soarele cu razele sale, materialele erau rare și scumpe, nici scutece pentru copii nu se găseau. Am înțeles, mai târziu, gluma care se spunea despre câte un copil mai gângav și neputincios să mănuiască, de la vârste fragede, lopețile bărcii că a fost înfășat în izmenele lui tac-su în loc de scutece. Nimeni nu a spus că a fost conceput în aburii de spirt și ai măsii, nu numai al lui tac-su fiindcă despre izmenele femeilor nu se spunea nimic chiar și dacă ele ar fi existat. Era un cuvânt tabu și de mare rușine. Poate acesta era și miracolul că se nașteau atâtea copii sănătoși care n-aveau nevoie de doctor. Îi vindeca babica-moașa sau Dumnezeu în caz de boală.

- Știi să înoți? m-a întrebat băiatul.

- Puțin, am răspuns.

- Atunci, a zis el, sunt în preajmă, strigă-mă.

M-am aruncat de pe ponton în apa Dunării, n-am vrut să risc să ajung la adânc năclăindu-mă în nămolul lipicios de la mal. M-am bălăcit, m-am întors pe ponton, m-am spălat cu coaja de săpun fără să mă feresc de băiatul care se retrăsese în smocul lui de stuf. Eram sigură că nu mă privea. Mi-a plăcut soarele, apa, lumina, totul era frumos chiar dacă nu aveam spectacolul râvnit de turiști cu pelicani și vulturi codalbi. Simțeam că libertatea mea se lipise de nelibertatea băiatului, ca o piesă dintr-un puzzle.

M-am dus, cu oarecare stinghereală, către băiatul ce-mi împrumutase unica lor bogăție, săpunul. Un miros plăcut de pește fript m-a făcut să iau în seamă ceea ce nu observasem înainte de scaldă; băiatul încropise o vatră primitivă ca a primilor colonizatori ai deltei.

- Salut! musafirul meu la prânzul sardanapalic.

În zori, când am plecat în sat cu fetița, n-am observat mica lui bucătărie primitivă așezată pe nisipul de lângă ponton, alcătuită dintr-o tablă pusă pe două bucăți de ciment rămase de la vreo construcție. Nu mi-am dat seama la ce ar folosi decât după ce băiatul a întezit focul sub bucata de tablă cu niște plante uscate și rădăcini.

- Nu mă mir că ai venit. Te-ai plictisit deja?

Obrăznicia lui mă supăra, dar nu am vrut să se vadă supărarea.

- M-a obosit grăsanul care mi-a arătat dispensarul.

- E o cușcă de lux, o să te obișnuiești. Iar el a fost gardian la pușcărie.

Am simțit că deasupra capului s-a așezat ceva greu și de neînălțurat. M-am uitat la cer, nu-l mai vedeam.

- Nu te uita prea mult la soare, îți strici ochii.

- Gardianul mi-a spus de ce te-au poreclit „Murătură”. Dar voi aveți cunoștințe printre oamenii li-

beri. Puteți să cumpărați țigări sau alcool trecând peste vigilența gardienilor?

- Am înțeles, ești o cititoare a lui Dostoievski.

Băiatul s-a așezat în genunchi, suflând în foc. Câteva frunze uscate sclipiră puțin înainte de a se stinge.

- Pentru asumarea singurătății trebuie să-i cunoști fazele. Dar mulți oameni nu știu nici măcar fazele lunii, cum să le știe pe cele ale singurătății? Viclene, dând și luând înapoi, dublu, clipele în care ești conștient de tine. Dacă nu ești chiar fericit, te îngădui. Asta e și mergi mai departe.

Nici eu nu cunoșteam atunci fazele lunii. Deocamdată, în plin soare al zilelor de vară, priveam migala cu care băiatul pune peștiișorii rahitici pe tabla încinsă. Îi așeza ca în pluton, spate, burtă, capetele în linie. Când îi întorcea, striga „scularea” și cu o lopețică găsită sau făcută de el îi întorcea perfect, fără să-i schilodească. Pescuitul fusese recent, obleții se revoltau încercând să iasă din pluton.

- Să potolim mai întâi animalul din noi și apoi să vorbim.

Se mișca foarte repede, probabil făcuse mult sport sau numai muncă grea. Era înalt, zvelt, puțin adus de spate, slab ca un țipar și totuși energic. Pentru el nimic nu era neprietenos cum văzusem în noaptea în care mi-a oferit patul. Oamenii eliberați o zbughiseră spre libertate, dar el rămăsese acolo, un ciudat. M-a invitat să mănânc și mi-a arătat cum să iau fiecare peștișor fierbinte. Focul se stinsese, un fum de frunze și carne friptă te învăluia.

- Mănâncă, îmi comandă el aproape duos, ești prea slabă, n-o să plăci aici. Și dacă nu le plăci va fi vai de tine.

- Nu cred, am fost ajutată, după cum ai văzut, de bărbatul cu tatuaj care e probabil primar sau șef.

- Aici nu e nimeni șef, doar Dumnezeu.

Evaluându-mi fizicul a trezit în mine orgoliul de stăpână de harem, prezent la sufletul femeii înainte de invenția închisorii femeilor otomane.

- Aha, am înțeles, scuză-mă,

- Nu-ți era frică să furi porumb din lanul gospodăriei?

- Eu am învins frica. Și, după un timp, spuse: acolo, arătând ceva dincolo de dig.

Îmi era de ajuns, nu voiam să-l întristez, dar el continua.

- În liceu aveam un prieten, greșesc, mai mulți, dar în prietenie, ca și în armată, greșelile sunt grave. Ne felicitam de sărbători, ne transmitem, șoptit, ultimele știri despre descoperirile geneticii, el „dădea” la Medicină, descoperirile din fizică, crezând că noi vom fi cei care vor aplica aceste desco-

periri care îl cam băteau pe umăr pe Newton – hei, bătrâne, mai du-te, mai lasă-ne și pe noi.

Se așezase într-o poziție ciudată pe nisip, turcește, cu picioarele împletite cumva, fără să se sprijine cu tălpile pe șezut.

- Poziția lotus, mi-a spus râzând.

Îmi văzuse mirarea, îmi citea gândurile. Mi-a fost teamă să nu citească mai mult.

- Când ai intrat acolo? și-am arătat spre pușcărie.

- Acum 8 ani. Eram la liceu.

- De ce nu pleci de aici?

- N-ai aflat că am domiciliu obligatoriu?

- Ce-i asta? am întrebat. Într-adevăr, nu știam.

- Suntem repartizați la viață și asta e de-ajuns.

Oriunde am fugi avem aceeași repartitie.

De ce-mi era frică să nu mă descopere în partea cea mai ascunsă a sufletului meu? Învățase în închisoare tehnici oculte de supraviețuire a spiritului și avea altă relație cu timpul?

Căldura începea să se potolească, mă gândeam să plec mulțumindu-i pentru compania din ziua cea mare a așezării mele în deltă, când un zgomot de motor ne-a făcut pe amândoi să ne ridicăm în picioare. „Venea austrul în pacea deltei”.

„Austrul era o femeie elegantă”. Cobora, clătînându-se, pe ponton. Tocurile cui se înfipseseră în scândura putredă. Lăsă acolo pantoful, strigând în germană ceva neînțeles pentru mine.

Știam puțină germană din liceu și din filmele văzute în sala elegantă a cinematografului brăilean. Din delicatețe, el îi răspundea în românește. Înțelegeam că era vorba despre Ministerul de Externe și Consulate de unde obținuse acte prin care putea să-l ia cu ea în Germania. Cu toate ministerele ei, femeia autoritară era tot femeie. Mă privea cu ură și-l întreba, în germană, cine sunt.

- Nimeni, i-a răspuns el.

Ea mi-a întins o ciocolată scoasă nervos dintr-o poșetă frumoasă și eu am luat-o. Surprinsă de venirea ei impetuoasă m-am trezit obedientă și lașă, dar nu mă puteam comporta precum copiii săraci care refuză cu nu, nu, nu orice cadou, dar îl înhață până la urmă. Eu l-am înhațat de la început. Am desfăcut cu meticulozitate poleiala, am rupt o bucată întinzându-i-o lui, alta am mestecat-o eu cu plăcere văzând că și el face același lucru. Femeia a rămas puțin pe gânduri, nu mai înțelegea nimic.

De pe șalupa cu care venise am auzit strigătul comandantului.

- Gata, plecăm, ne apucă noaptea pe aici.

Femeia și-a recuperat pantoful prins în scândura putrezită a pontonului. Căpitanul a ajutat-o cu

mâna liberă, în cealaltă ținea o sticlă cu băutură scumpă, să coboare peste marginea legănătoare a șalupei. Stabilindu-și echilibrul, femeia m-a privit cu aceeași aroganță.

Am salutat-o ca o gheșă, cum văzusem într-un film. Voiam să înțeleagă că de acum înainte trebuie să țină seamă de mine, să mă accepte în tabloul ei de familie din care nu știam în ce parte e locul ei, rudă sau soție?

Nu știu cât am dormit în noaptea aceea când am ajuns la dispensar sau dacă am dormit. Am pus noaptea de veghe în seama ciocolatei. Dimineața am scris în condică la fel ca și în celelalte zile care au urmat „vizită la domiciliu”, cum de fapt făcusem. Am scris numele Murătură, chiar așa i-am scris numele, lăsând loc liber pentru adevăratul său nume. Eram sigură că-l voi afla.

Nu voiam să dau piept cu oamenii chiar de dimineață, așa că m-am întins pe pat, punându-mi sub cap perna primită de la gardian. Șalul de lână moale, frumos împletit, l-am aruncat pe marginea patului. Am tras cu greu obiectul din lemn unite în formă de X care se numește pretutindeni capră, bună pentru sprijinirea lemnurilor ce se vor tăia. N-aveam de gând să o folosesc la tăiatul lemnurilor, mai bine îmi folosea ca masă și birou.

De la cârciumă se auzeau zgomote și chiar niște cântece. Bărbații beau, femeile cântau, viața era veselie curată. Ei cum suportă viața aici și mai găsesc și prilej de veselie, eu de ce nu? Ce era inferior în alcătuirea mea care să mă coboare pe o treaptă mai jos decât ei și chiar decât Murătură al meu? M-am speriat de acest gând. Luând în posesie ceva eram deja sclavă. Dar ei oare își aparțineau?

Atunci am auzit iar strigătul. Era ceva neome-nesc și totuși nu părea că vine de la un animal. În copilărie auzisem chiar lupii urlând vara în baltă. Tata zicea că n-au pradă și lupii mănâncă pământ și-și urlă revolta astfel.

- E Turbatul, a spus o femeie care părăsise locul veseliei de la cârciumă trecând prin dreptul feres-trei mele, repede să ajungem acasă la noi, să nu se sperie ăia mici.

- Lasă-i să se sperie, să știe de frică și ei, răspun-dea bâlbâit bărbatul la îndemnul femeii.

- Vouă ce vă pasă, zicea femeia, numai gura e de voi, n-ați pus capcană să se împiedice și să-l prin-deți pe Turbatul?

- Că n-o fi prost să se împiedice el de-o sârmă, ai văzut tu nebun prost?

- Proști am văzut căcălău la cârciumă unde vă păcălește omul gardianului, dar hai acum acasă, vezi să nu calci în balebă de vacă să te culci în pat beat și murdar încă de dimineață. Trebuie să mulg vaca să nu i se umfle țâțele ca la nevasta gardianului.

Vorbeau tare, cred că de frică.

În dimineața următoare răsfoind prin vechile hârtoage de pe raft m-am gândit că trebuie să fac ordine, să întocmesc fișe pentru bolnavele vizitate, să mă pregătesc cu propria-mi hârțogăraie pentru a face față inspecțiilor venite de la regiune. Cel mai periculos era Sanepidul care se identifica cu un sin-gur doctor, aspru la începutul vizitei și dulce, dulce la sfârșitul ei, după cum auzisem.

M-a mirat vizita vânzătoareei de la cârciumă care se ocupa în același timp și de poștă. Mi-a adus o sti-clă de lapte și o pâine mare.

- Vrei să-ți iau tensiunea? am întrebat-o pe crâș-mărița-poștăriță, răsplătind-o pentru cadoul ciudat.

- Dar lasă, a zis ea, nu trebuie.

- Nu te doare, am încercat s-o lămuresc sperând că, gureșă cum e, ar fi spus în sat că a venit cineva care să le ia tensiunea. Măcar atât. Văzându-i fața grăsulie bănuiam că tensiunea ei trebuie să fie mare, în același timp nu voiam să o sperii. Mă con-fruntam cu încăpățânarea oamenilor simpli, temă-tori de doctori și de injecții, dar m-am bucurat de vizita femeii trupeșe ca și cum aș fi primit un bilet de intrare la marele spectacol ce mă aștepta și mă înfricoșa puțin.

Mă pregăteam pentru baia de dimineață, drumul până la ponton nu era prea lung sau, cunoscut deja, mi se părea familiar. Nu voiam să recunosc slăbiciu-ne pentru băiatul Murătură, de fapt un nume necu-noscut. Îi alegeam în gând un nume și nu mă hotăram la care să mă opresc. Mergeam liniștită pe cărarea în-gustă de nisip fiindcă nu puteam să încep vizitele atât de dimineață. Cred că erau și puțină lașitate și frică în această întârziere a luării de contact cu lumea satului. Spre mirarea mea pe ponton era vânzoleală. Cobora dintr-o barcă o fată gălăgioasă care striga „Salut, mi-raculoasă Deltă, dar uite mi-a intrat un spin în picior”. Era prietena și colega mea, Luana, care venise, după cum am aflat mai târziu, de la Sulina să vadă cum m-am instalat în satul pierdut în univers, cum zicea ea.

- Țista cine e? m-a întrebat văzându-l pe băiat care își pregătea niște undițe.

- Nimeni, i-am spus stingherită.

- Cum nimeni? că-l văd că are picioare, mâini și niște plete ca Tarzan din film.

Auzind discuția, băiatul s-a îndepărtat de ponton. Între timp și cel care o adusesese cu barca a plecat. Nebuna mea prietenă renunțase la excursia comună cu turiștii care, zdruncinați bine de căruță, trebuiau musai să vadă pădurea Letea.

- Eh hai, ce să văd mai mult? că sălcii, stuf, păsări speriate am tot văzut după ce Dunărea și-a desfăcut cracii spre canalele deltei. Apropo, voi mai mâncați pește pe aici, mai trăiesc vietățile astea? Mai bine vreau să-ți văd laboratorul.

Când l-a văzut o umbră s-a așezat pe obrazii ei, dar observând și tăcerea mea a încercat să fie din nou veselă, o veselie căznică.

- Crezi că ai făcut bine venind aici? pe cine ai vrut să pedepsești, nu cumva pe tine însăși? Văzând „capra” de tăiat lemne m-a întrebat:

- La ce-ți trebuie panarama asta?

- Pentru „tușeul” gravidelor.

- Ești mai bună decât mine, mai bine ar trebui să cauți vreo pilă printre turiștii ăștia năuci care vor să vadă pelicanii din deltă și să obții o negație pentru a-ți face meseria adevăratei tale pregătiri într-un oraș mare. Renunți tu la bucuria de a răscoli prin câcat când pregătești lamela pentru microscop să cauți paraziții care se ascund ca niște hoți experimentați. Doar unei prostuțe visătoare ca tine putea să-i placă să lucreze la microscop și să admire globulele roșii ca niște biscuiți găuriți la mijloc sau constelațiile mișcătoare mai atractive decât vitrinele de la magazinul Eva din București unde tronau blănuri de nură și căciuli de vidră. Apropo, voi aveți vulpi pe aici, d-alea roșcate, năpărlite?

- Se pare că da. Una chiar e turbată și a mușcat un om care s-a ascuns în stufăriș și de acolo urlă noaptea.

- Eh hai, asta n-o mai cred.

- Atât ar mai trebui să înțelegi și tu ce-i pe aici, i-am spus cu vorbele fratelui meu cel deștept, asta ar mai lipsi.

- Nebuno, a zis prietena mea, Luana. Acum, pupici.

Și, mai înainte de a-i arăta, spre amuzament, capra de tăiat lemne pe post de masă ginecologică pentru tușeul viitoarelor gravide, a ieșit afară. Văzând-o cum trece printre cei câțiva pescari de la cârciumă, am hotărât să împrumut și eu ceva din voioșia și curajul ei.

- Hei, strigă ea voioasă, pe mine cine mă duce cu barca la Sulina să mai prind o oră de plajă?

- Eu, s-a oferit cel care îmi ieșea mereu în cale crezând că am vreo influență asupra băiatului Murătură care să-i facă în sfârșit tatuajul dorit.

Luana m-a îmbrățișat strâns, a rostit banalele „Ai grijă de tine, o să-ți dau un telefon”, m-a încredințat că se va descurca și nu mai e nevoie s-o însoțesc până la ponton.

Întoarsă în cameră, m-am simțit singură și foarte neliniștită. Îi vorbisem băiatului despre temerea mea că nu mă voi descurca având o altă pregătire. El m-a consolât blând spunându-mi că niciun om nu e la locul potrivit, că trăim o epocă interesantă unde fiecare este smuls din locul lui și pus în locul altuia tocmai pentru a-l înnebuni de frică, de rușine, peste care trufia proștilor șefi își întinde tentaculele ca o caracatiță.

- Ce, începea băiatul întrebările, suntem pe vremea lui Confucius cu examenele lui dure pentru ocuparea unor posturi în ierarhia valorică, ce, unde ai trăit tu până acum?

Luana îmi amintise ceva ce voiam să îngrop în mintea sau în inima mea, alegerea acestei ciudate repartiții.

Zilele de vară în deltă sunt greu de suportat chiar dacă ești mai romantic și vezi aripile imense ale unui vultur codalb pe cer, legănatul spicelor stufului când pe canale trece o șalupă, eleganța egretelor și înduri seara orăcăitul broaștelor, asta dacă nu ești pescar să prinzi la undiță un șalău zglobiu sau o mârliță prea lacomă pentru a avea răbdarea să se facă o știucă mare.

Fiindcă nimeni nu venea la cabinet am plecat în sat să cunosc oamenii deltei. Eram sigură că la pontonul băiatului pescarii deja aduseseră din zori peștele și pregăteau în ceaunul negru de fum borșul care numai cu apă de Dunăre și diferite soiuri de pești are gustul unic. Pe drumul nisipos m-am întâlnit cu fetița. Nu știu dacă mă îndrăgea sau mă admira fiindcă arătam și mă îmbrăcam altfel decât femeile din sat. De câteva zile mă însoțea la vizitele pe care mă simțeam obligată să le fac.

La început nu eram primită, mai apoi, prea invitată la un ceai cu „precuscă”, așa ziceau bucățelei de zahăr pe care trebuia s-o ții în gură sorbind încet din ceaiul mirosind a spirt, un pericol pentru viitorul meu.

- Da hai, ziceau, da hai, era îndemnul autoritar al gazdei.

Un văr de-al meu, medic, repartizat într-un sat din Prahova, a devenit alcoolic în cei trei ani de practică la țară. La fiecare vizită i se întindea o cană de tablă plină cu țuică și „Hai noroc bre, noi să fim sănătoși” deși gazda era un bolnav.

Fetița mă salva de la „precusca” zilnică trăgându-mă de mână și, veșnica întrebare „Tu ce vrei să te faci când o să fii mare?”, ea răspundea țănoș „O să mă fac de-o moașă”. Urmău scuipatul și binecuvântarea „Ptiu, ptiu, Parașca, să te ajute Dumnezeu”.

În aceste vizite simțeam cum, treptat, devin o impotoare adaptându-mă repede lumii mincinoase și neprofesioniste care se ascundea în dosul unor hârtii unde se mângăleau acțiuni niciodată făcute.

- Tu nu mai dai pe la școală? am întrebat-o pe fetița cu un nume așa de ciudat, Parașca, nume care probabil venea de la Paraschiva, când am trecut pe lângă școală.

- Ce să fac eu la școală? mi-a răspuns ea.

- Cum ce să faci, să înveți.

- Eu nu știu să învăț, nu mă lasă mama.

- Cum nu te lasă mama, nu înțeleg.

Fetița m-a privit ironic. M-aș fi așteptat să aud „Atât ar mai trebui să înțelegi și tu”. Amintirea vorbelor fratelui meu cel deștept mi-a umezit ochii.

Am intrat amândouă într-o curte fără gard de stuf. Ușa era deschisă și nici n-am bătut la ușă de frică să n-o dărmăm. Într-un pat îngust dormeau la ora aceea trei ființe, o femeie, un bărbat și un copil de vreo trei anișori. Am văzut imediat pe fața copilului semnele varicelei, i-am spus mamei să o aducă la cabinet urgent și am ieșit repede spunându-i fetei să nu mai treacă pe la ăștia.

Ne-am întors și-am luat-o pe Strada Întâi, trecând pe lângă casa gardianului. Mi s-a părut că fetița m-a tras de mână spre această locuință deși eu aș fi vrut să merg mai departe unde văzusem o locuință care părea părăsită în imensitatea și singurătatea nisipului. Poate fetița acolo locuia și nu voia să mă ducă la familia ei.

M-am lăsat condusă, m-am oprit puțin la poarta vopsită în albastru, m-am uitat la dușul încropit unde îl văzusem prima dată pe gardian, am pus mâna pe căpșorul Parascăi, fiind sigură că m-a înțeles. Gardul era vopsit proaspăt, susținut de scânduri noi. Gardianul nu mai venise la cabinet, în ultimul timp nici la cârciumă, se ocupase de îmbospătarea gospodăriei. Și atunci am văzut-o pe soția lui întoarsă de câteva zile de la spitalul din Sulina.

- Da hai, intrați, nu ne ocoliți, ne invita femeia.

Am intrat în urma lăuzei, împiedicându-mă puțin în perdeaua de tifon făcută, probabil, din bandaje sustrate de la infirmeria pentru deținuți de soțul gardian atotputernic. Poate.

Cu intuiția ei și cunoașterea oamenilor din sat, pentru a evita sporovăiala plictisitoare dintre femei, Parașca a ieșit din cameră să se joace cu un câine care lătra.

- Hai, că nu te mușcă, l-a îmblânzit omul meu, nici nu știi ce talent are al meu la îmblânzit, altfel cum ne-am fi descurcat în sălbăticia de aici?

- Îl îmblânzește cu bățul? am întrebat auzind nervozitatea cu care lătra câinele.

- Cu bucățele de cârniță, cu pește, și-l mângâie ca pe un copil. Noi până acum n-am avut copii. Strigă-l Lăbuș să vezi ce se liniștește imediat.

Înainte de a da la o parte perdeaua de tifon, m-am uitat la Lăbuș care nu părea deloc îmblânzit, își arăta colții la Parașca.

- Hai să-ți arăt minunea mea de copil, mă trase lăuza spre un leagăn agățat de-o grindă făcut dintr-o covățică de frământat pâine în care era un boț de copil înfășat bine ca o mumie. Văzându-mi nemulțumirea pentru cât era de strâns copilul, lăuza îmi explică.

- I-am strâns bine piciorușele să nu iasă crăcănată. Da hai să luăm o precuscă, tare am mai fost singură zilele astea și până la moliftă mai sunt atâtea zile când am voie să ies și eu din casă să mai vorbesc cu una cu alta din vecine, să le mai beau și eu din țuica lor, ascunsă bine de frica bărbaților, să am lapte pentru fetița mea. Vezi, s-a potolit Lăbuș, să nu mă audă cumva fetița asta, nu știi cine-i mă-sa, stă în capul satului într-o dărăpănătură, a venit din Moldova din sărăcia de acolo și a început să facă unul după altul copii când mai scapă de la pușcărie câte un bandit de drept comun care se rătăcește chipurile prin stufăriș, are vreo două țoale cu care-i învelește pe copii și când vreunul rămâne descoperit îl îndeamnă să se culce pe burtă și să se învelească cu curu. Și sunt sănătoși toți și nu-i e frică cum mă tem eu de fiecare scâncet al fetei, dar să nu ai încredere în Parașca, mi-a spus omul meu un secret, ți-l spun dar să nu-l mai zici la nimeni. Că fetița asta ar face un fel de troc cu câțiva criminali foarte periculoși, ea este mereu pe malul Dunării așteptând turiștii și cine știe ce primește, e foarte vicleană.

Nu puteam s-o țin în frâu, se dezlănțuise, dar cine poate opri vântul, furtuna și o lăuză îngrijorată de soarta unicului copil făcut la o vârstă critică.

- Stai, să-ți povestesc cu amănunte cum am născut. Apoi strigă: Parașca, tu du-te la moașă, la babica, știi unde șade, să vină să-i povestesc și ei cum am născut, că n-a venit ea când a chemat-o bărbat-miu, că era beată moartă. A fost mai bine așa, m-a apărât Dumnezeu, dar cheam-o s-o cinstesc și pe ea.

Parașca n-a auzit-o sau s-a făcut că n-o aude. Chemă „cuțu-cuțu, Lăbuș”, deci știa cum îl cheamă. Cățelul se gudură lângă ea.

- Hei, fată, tu n-ai? cheam-o pe babica. Apoi, întorcându-se către mine:

- Eu te-am văzut atunci pe ponton, mie nu-mi scapă nimic, credeai că nu te-am văzut? dar aveam mari dureri, când a pornit șalupa am strigat la Mișca, du-mă la Brăila, dar nu m-a auzit și m-a dus la Sulina că era aproape. La Sulina nici țipenie de trăsură sau mașină, un căruțaș se tot înfigea să mă ducă el la spital, norocul meu că spitalul era aproape de debarcader. La spital era de gardă un doctor, bătrân și ramolit. Eu țipam și el nu-și găsea ochelarii pentru tușeu. Știi ce înseamnă asta? Îți spun eu cum m-a pipăit, ăsta e tușeul. M-a apucat un sughiț și am strigat:

- Voi știți cine sunt eu și cine e bărbatul meu?

- Ei, că n-o fi Tutankhamun, a spus doctorul care-și găsisse ochelarii.

- E gardian la închisoare, dar el vorbea cu asistentă bătrână:

- E o naștere pelvină sau pelviană, parcă a zis și amândoi m-au așezat pe o masă uitându-se în curul meu.

- Vine cu fundul, a zis doctorul.

- Ba nu, a întins piciorușul, trebuie să-l întorcem cu capul în jos, zicea asistentă mai pricepută.

- Să nu-l atingi, striga răgușit doctorul.

- Cum să nu-l ating dacă trebuie să-l întorc ferm, zicea asistentă.

- Lasă-mă pe mine, a hotărât doctorul, trebuie o manevră mai delicată.

Și au început să se certe care să-și bage mâinile în mine și după ce m-au frământat ca pe un aluat:

- Băiatul meu iese cu curul la lume, am răcnit eu.

- Nu, a râs doctorul, și-a băgat piciorul în lume și nu e băiat, e fată.

- Bag-o la loc doctore, am strigat, nu vreau să nasc o fată, ci un flăcău.

- Zi mersi că am scos-o și p-asta, venea cu fața în jos și nu țipa, a zis doctorul.

- Cu cine s-o mărit dacă e crăcănată, cu vreun pușcăriaș?

Atunci am simțit în mine o forță care m-a făcut să împing de parcă plecasem la război. Am auzit un sâsâit ușor ca la o găină cu țâfnă.

- A înghițit lichid, a șoptit doctorul cu asistentă, ia-o tu și bate-o la fund cu putere.

Când mi-am văzut copilul pe piept cu piciorușele subțiri ca niște ațe cred că nu mai eram zdravănă. Parcă ieșise din mine un limbric.

- Ce naștere grea pelvină sau pelviană, am auzit vocea răgușită a doctorului. Femeia s-a oprit din relatarea amănunțită fiindcă în cameră a intrat o femeie zdravănă, frumoasă la vârsta ei, cu vădite semne de cuperoză pe obraji buhăiți.

- Babca, n-ai mai trecut pe la mine!

- Cum n-am trecut, a protestat moașa, nu te-am învățat eu cum să faci prima baie copilului, ai uitat?

- Da, da, dar ai stat puțin.

- Unde să stau când casa-i plină de muieri și aud de fiecare dată cum ți-a ieșit din cur un limbric de copil.

- Mai glumesc și eu, știi cum sunt lăuzele, eu am auzit într-o noapte ursitoarele.

Bătrâna a scos un clondir cu țuică din care a tras ea mai întâi un gât, mi-a înfipt și mie în gură clondirul ca pe un muștiuc, vrând nevrând a trebui să gust și eu din precusca zilei. Era în fond o sărbătoare, o femeie dăduse viață riscându-și viața într-un spațiu lăudat ca un rai pământesc al deltei în care nu creșteau meri, ci corcoduși. Am scăpat cu greu după ce i-am dat câteva sfaturi îndemnând-o să nu mai primească prea multe vecine gureșe, de frica unei epidemii de varicelă. Fetița l-a mângâiat pe Lăbuș, m-a condus până la cabinet, la cârciumă era liniște, vaporul nu venise cu proviziile și apa minerală de care aveam nevoie. Am intrat în cameră, am lăsat-o pe Parașca la ușă îndemnând-o să se ducă acasă. Oboșisem fără să fac nimic, viața făcea în locul meu totul.

Echipele de medici specialiști veneau în deltă justificându-și activitatea, luau probe de sânge analizate la Tulcea, plângându-se mereu de lipsa reactivilor necesari, lăsau o mică rezervă de penicilină, analgezice, aspirină care era foarte cerută în deltă, vată, iod, feșe, spirt și mai ales sfaturi.

Întotdeauna, primul cobora un doctor frumos, generalist, vorbăreț, care se lăuda că el nu e doctor, ci șaman, că poate să vindece doar mângâind-o pe cap pe pacientă, întrebând-o „ce faci mamaie, au început să-ți ouă găinile?”, prescriindu-i o aspirină. A doua zi bolnava pleca acasă vindecată. Dacă era mai tânără îi cerea să se dezbrace plimbându-i stetoscopul prin părțile mai cărnose, asta dacă frumoasa, de emoție, nu începea să pută, transpirată gata.

Nu-l puteam suferi, mai simpatic era Sanepidul, neavând cui să dea amenzi, (eu nu-mi promisem nici prima de instalare) se ducea la pescuit. Un singur canceros era în sat, înregistrat la spitalul din Tulcea și trebuia să ia morfina pe rețetă, adusă de un doctor, fiindcă el nu se putea mișca. Echipele au venit o singură dată în vara aceea. Eu mai comunicam cu doctorul de la Sulina, fost student al marelui doctor Hațeganu de la Cluj, în care aveam încredere. Cu o formație a vechilor doctori care cercetau bolnavul în întreg, după o anamneză as-

cultată cu răbdare ținteau boala. Restul, zicea el, îl făceau rețetele sau Dumnezeu.

Când nu aveam orele fixate pentru injecția cu penicilină, mereu în cantități insuficiente, mă duceam aproape de Dunăre unde gardianul cu câțiva criminali înrăiți, dar buni muncitori, ne înălțau cu ibul, Colosseumul nostru. Băiatul desenase pe nisip nu numai forma lui circulară ciudată, ci și proporțiile, cât la suprafață, cât în pământ, pentru a păstra răcoarea vara și căldura iarna. Construcția se apropia de acoperiș. Stâlpii, nuielele, stuful stăteau ca niște săgeți așteptând bulgării de pământ amestec cu nisip ca într-o luptă în arenă.

Băiatul renunțase în desenele lui pe nisip la acoperișul în unghi ascuțit care păstrează efectul de piramidă, foarte benefic sănătății și acceptase acoperișul în cupolă. Deocamdată, acest acoperiș nu exista decât teoretic. Îmi explicase că efectul de piramidă e cunoscut din vechime de constructorii masoni, dar e o taină pentru ceilalți. Ne retrăgeam mai departe de muncitori și-l ascultam pe băiat care făcea legături neașteptate între lucrurile cele mai insignifiante. Ajungea nu știu când și cum la Napoleon despre care știa nebănuite amănunte. Aproape îmi recita din Balzac și Tolstoi, atrăgându-mi atenția asupra diferenței între patriotismul lui Balzac care puneu semnul plus în dreptul lui Napoleon și patriotismul lui Tolstoi, care, la rândul său, nota un minus. Despre istorie avea o părere proprie, n-o considera știință sau numai știință, întrucât uneori, unii istorici aveau și un har al povestirii care te trimitea într-o lume imaginativă. El era în mare admirație față de un istoric evreu, Josephus Flavius, citit cu plăcere, având talentul unui povestitor înzestrat de Dumnezeu, cum mai găsești și la unele țărânci simple care spun la șanț uluitoare povești și pilde din lumea satului lor.

- Hei, striga gardianul, mai lăsați dragostea până terminăm noi cuibușorul.

Băiatul îmi aducea o sticlă de apă știind că nu am eu condiții să fierb apa. Mi-o fierbea el pe vatra unde frigea peștișorii. Întinzându-mi sticla și privind-mă în ochi, din zâmbetul lui prietenos înțelegeam de câtă dăruire era în stare, ținută însă în frâu, din delicatețe. Viața lui fusese strivită, topindu-i-se cei mai frumoși ani ai vieții, dar pușcăria îl învățase să reziste descoperindu-i o forță care îi dădea seninătatea de acum și marea lui putere de a iubi chiar suferința. Înțelegeam că nu era un om fericit și nu mă împovăra cu nefericirea lui. Întrebându-l o dată cine l-a trădat, a refuzat să-mi

spună. Îmi spusese de fapt gardianul, dar într-o seară când priveam amândoi întinderea de apă a Dunării cu diamantinele ei vălurile și văzându-mă ridicată în picioare strigând „eu pot să plutesc pe apă” m-a pus la punct spunându-mi cu tristețe „nu, nu poți încă, nu ai atâta credință”. I-am spus „tu poți, ești aproape imponderabil” mi-a răspuns la fel de trist „nici eu nu pot, nu am atâta credință, nici măcar Sfântul Petru n-a putut”.

Pentru că o greutate se așezase între noi, mi-a povestit ceva din primele clase de școală.

În curtea școlii era un cais care făcea niște fructe mari și multe. La îndemnul unui coleg s-au ascuns, lăsând să plece toți copiii spre casă, au furat o caisă, au împărțit-o pe jumătate, colegul a cerut și sâmburele fiindcă el avusese ideea. A doua zi acest beneficiar l-a pârât la director, directorul a scos toți elevii în curte, i-a urcat pe treptele din fața intrării în clase, a explicat, ținându-le și un discurs despre cinste și păcatul hoției și, când toți au răsuflat ușurați, mulți, că nu fuseseră prinși când au furat și ei din cais, s-au auzit trei lovituri puternice de palmă, una dată lui, două colegului care, a explicat directorul, pe lângă păcatul hoției a și pârât. A simțit atunci o bucurie imensă de parcă Dumnezeu îi făcuse dreptate. Cu obrazul înroșit a plecat spre casă rotindu-și, de bucurie, geanta din care au sărit caielele și penarul.

Apoi ne-au chemat la borșul pescăresc niște pescari amatori și ne-am dus amândoi lăsându-l pe gardian să-și ducă deținuții la pușcărie pentru sărăcicioasa masă de seară.

M-am întors singură la cabinet trecând prin fața cârciumii. Nimic din ce se întâmplase nu constituia un motiv de tristețe și, totuși, ceva în sufletul meu, ca o presimțire, se cuibărea încet, ascuns, tupilându-se pentru a mă lua pe nepregătite mai târziu.

Întinsă pe pat nu puteam să adorm, gândindu-mă dacă nu cumva m-am îndrăgostit de acest băiat cu poveștile lui. Într-o după-amiază, când s-a așezat lângă mine pe malul apei, după ce a mai controlat felul cum se ridica Colosseumul, m-a pus să-i povestesc visele. I-am spus visul cu fetița. A rămas puțin pe gânduri. S-a amuzat când i l-am povestit pe cel cu ursul cel mare care se repezea la mine mârâind „mor, mor”, în timp ce eu nu găseam nicio crenguță cu care să mă apăr. Atunci am smuls de sub cap perna cu puf și am aruncat-o spre urs, dar fost prinsă de unul dintre ursuleți, a sfâșiat-o repede și s-au făcut nevăzuți în fulgurea cea albă.

- Poate să însemne ceva? I-am întrebat.

- Nu sunt tâlcuitor de vise, a fost unul singur, fru-

mosul evreu Iosif, nu prea înalt de stat, bine alcătuit, cu fața luminoasă și ochi luminoși, inteligenți, stârnind prin simpla lui trecere printre oameni, câteodată dragostea, întotdeauna ura. Frații cei mari, frații vitregi l-au pedepsit scăpând de el într-o călătorie spre Egiptul mult bogat în grâne. Frumusețea lui a atras-o pe fiica faraonului, dar mai ales darul de a tălmăci visele. La micile amănunte date despre Iosif, frumosul evreu dăruit cu harul prevestirii și tălmăcirii viselor, marele scriitor Thomas Mann a făcut un amplu roman, să-l citești, ai timp.

- Ești frumos ca Iosif, am zis ridicându-mă.

Trebuia să ajung la cabinet, se însera. Întinsă pe pat, rememorându-mi îndrăzneala, am încercat să-mi amintesc cum a primit el declarația mea de iubire.

Oamenii treceau prin fața ferestrei mele, încoace și încolo. Rezerva de băutură de la cârciumă se terminase, vreo câteva femei au adus rezerva lor de țuică de corcoduș.

Am ieșit din cameră, priveam această mulțime care fremăta în așteptarea prinderii turbatului și simțeam cum din ea ieșea o forță de parcă pentru prima dată toți erau de acord să semneze ceva unic în viața lor. Bătăile între flăcăi beți se mai întâmplau chiar și bălăcărelile femeilor ce-și chemau acasă soții după ce trăgeau și ele o dușcă, dar o asemenea unire de forțe semăna cu eroismul. Toți credeau că sunt părtași egali la uciderea dușmanului. De unele boli mai scăpau ajutați de echipele de medici de la regiune sau chiar străini, dar de turbare până atunci n-auziseră.

Înserarea se prelungea într-o noapte fără lună. Cei doi călăreți cu plasele lor cu care voiau să-l prindă pe Turbat abia își țineau în frâu caii, parcă și animalele se molipsiseră de nerăbdarea oamenilor. Nimeni nu știa cine sunt călăreții. La cârciumă cineva atârnamea un felinar chior. Se adăugaseră grupului vreo câteva femei întârziate cu mulsul vacilor care se întorseseră de la păscut. Viața devenise mai interesantă.

- Eu merg acasă, m-a anunțat lăuza gardianului care încălcase restricția celor patruzeci de zile de lăuzie, hai bărbate și tu, mi-e frică să mă întorc singură, mi s-au umflat țâțele, o fi plângând aia mică, n-am prea mare încredere în moașa babica la care am lăsat-o.

Gardianul s-a făcut că nu aude și femeia a rămas și ea. De fapt, tăcerea acestei grămezi de oameni

avea un scop nemărturisit de fiecare, dar comun, să audă strigătul Turbatului, dar strigătul lui nu se mai auzea de câteva nopți.

- Uite-l, strigă roșcovanul cel răutăcios mereu în gâlceavă cu gardianul, prinde-l mă!

Se vedea, în depărtare, ceva alb care alerga.

- E prea mic nu-i un bărbat, e vulpea, a spus unul dintre călăreți plictisit de așteptare, încălecând și plecând în galop spre casă.

- Când ai văzut tu vulpe albă pe aici? nu se lăsă roșcovanul.

- Poate e o lebădă, își duce puii la apă, lămuri o femeie miloasă.

Rămas singur, celălalt călăreț porni spre arătarea albă care încerca să se ascundă, să-și piardă urma. Această arătare jucăușă îl îndârji și mai mult, hotărât să prindă el trofeul și aruncă plasa. Privitorii prevedeau mișcările lui. Abia când el se întoarse trăgând pe nisipul plin de ierburi țepoase ceva ce se zbătea și, după ce aruncă prada mulțimii, plecă chiuind în nemărginirea nopții. S-a așternut o liniște în grupul curioșilor și, peste tot satul, întunericul. La lumina felinarului chior l-am văzut pe băiat ducând ceva în brațe. Nu părea a fi un om, ci mai degrabă o vietate. Putea să fie somnul cel mare și ucigaș care trăgea în adâncul privalului înătorii neștiutori de legenda locului.

Băiatul a intrat în cabinetul meu, mi-a cerut să-l ajut. În pragul cabinetului a apărut deja roșcovanul, primul martor cel care îl ura pe băiat fiindcă nu-i făcea și lui un tatuaj măcar la fel de mare ca acela de pe spatele gardianului. A plecat repede la cârciumă să anunțe ce auzise. Manevrele mele de resuscitare, ajutorul dat de băiat care dovedea o forță ne bănuită în brațele lui lungi și subțiri n-au ajutat cu nimic. Fetița prinsă în plasa vânătorului călăreț, care credea că l-a prins pe Turbatul mușcat de vulpe, se zbătuse îndelung lovindu-se la tâmplă. Până la venirea băiatului care s-o scoată din plasa întinsă de vânător, fetița murise.

Am hotărât amândoi s-o ducem în Colosseum. Am învelit-o cu șalul moale dat de gardian, am luat perna plină cu puf și am așezat-o în noua construcție, căutând un fel de iese în care băiatul își pune micile lui unelte de pescuit. Tăvălită în plasă, aruncată de pământ ca o minge, căpșorul cu codița ca o coadă de șopârlă se zdrobise. A înțepenit cu ochii ei albaștri deschiși. Căldura șalului nu-i mai era de folos. L-am dat la o parte lăsând să se vadă doar rochița ei cu aripi de înger.

Îmi frângeam mâinile neputincioasă și am început să plâng. Încercările mele de a o resuscita nu

reușiseră. Băiatul îmi dădea niște indicații, dar nu se mai apropia de trupul fetei, atunci n-am înțeles de ce. Credeam că vrea să-mi sporesc încrederea în mine, să uit sentimentul și spaima că sunt infractoare în meserie. Dar asta mi-a trecut prin cap nu în noaptea aceea fără lună, ci a doua zi când a început vânzoleala prin tot satul. Telefonul cu manivelă de la poștă devenise cel mai important obiect. Încă din zori s-au strâns la cârciumă pescarii cei care n-au mai plecat la pescuit, femeile cu copiii smiorcăiți în brațe și câțiva puști care se luaseră deja la bătaie. Era o manifestație de bucurie, se spuneau povești, se construiau biografii, își aminteau că mama fetei se numea într-un fel, după cum știau femeile, altfel după părerea bărbaților. Era o venetică în sat, nu se pricepea la nimic. Când era chemată la săpatul porumbului nu putea să țină șirul drept, începea dintr-un loc al oborului și ajungea într-un alt loc. În satul de unde venise n-aveau pământ de agricultură, doar dealuri și munți, mâncau mere și păstăi de fasole care se încolăceau la umbra pomilor, vai de capul lor. Dacă n-ar fi fost pușcăriașul care făcea legătura între cei rămași în pușcărie, foarte periculoși și lumea satului, ea și copiii ei ar fi murit de foame. Pușcăriașul dispărea și apărea în pușcărie după ce fura pești pe care-i vindea turiștilor. Cu țigările și băutura căpătată îl mituia pe gardian. Și fetița, Parașca, era implicată în aceste treburi, așa spunea nevasta gardianului.

- Vai, vai, spunea aceasta, sărăcuța de ea, cum răspundea ea când o întrebam ce vrei tu să te faci când o să fii mare și ea țuguindu-și buzele zicea „O să mă fac de-o moașă”. N-o să mai apuce să primească basmale cu ciucuri ca moașa babica noastră la sărbătoarea din iarnă. Vai, vai, cum mângâia ea basmaua înflorată de pe umerii moașei care se oprea din dănțuit mândră de ploconul primit de la ucrainencele din satul de pe celălalt mal al Dunării. Numai fetița știa cum reușeau să păcălească femeile dintr-o parte și alta a Dunării vigilența grănicerilor.

Stăteau pe patul de pământ netransformat încă în sobă lângă băiat și așa fi vrut să-l întreb dacă gluma noastră cu Colosseumul adusese acest sacrificiu al Parașcăi, doar el îmi spusese că la temelia oricărui edificiu este un sacrificiu și că gândurile și cuvintele, mai ales, au forță să transforme realitatea fizică chiar dacă ele sunt aruncate în vânt cum se spune. Ne-am trezit spunând amândoi „Oare gluma noastră...” și fără să continuăm am înțeles urmarea.

Oficialitățile au venit cu elicopterul abia a doua zi fiindcă seara trecută satul se strânsese în jurul Colosseumului făcând un fel de priveghi și aprinzând lumânări.

Băiatul a plecat la șlepul său, iar eu la cabinet. Venirea oficialităților i-a speriat pe curioși mai ales când au mai văzut și niște milițieni. Milițienii l-au luat pe băiat și l-au urcat într-o șalupă care a pornit în viteză spre Tulcea. Nevasta gardianului a încercat să mă consoleze.

- Lasă, nu mai fi supărată, mi-a zis ea, nu era el de tine și avea și boala copiilor. Parcă noi nu știam cine țipa noaptea câteodată, știam noi, că nu eram proști, dar nu bărbatul meu îl bătuse când băiatul era în pușcărie, nu, bărbatul meu era milos și, îți spun un secret ca la o mamă, bărbatul meu e credincios.

Nu mai contează ce s-a întâmplat mai apoi: ancheta, explicațiile mele, totul s-a îngropat fără finalitate.

Parașca a fost îngropată în curtea bisericii. Oare ce gene recesive îi îndemnaseră pe locuitorii satului veniți să locuiască pe acest minunat pământ ca o constelație de insule, grinduri ale deltei, să trăiască, să se înmulțească și, din când în când, să ucidă? Despre băiat n-am mai auzit niciodată nimic, poate femeia aceea puternică reușise să-l ia în Germania, dar dacă...

Ancheta s-a desfășurat cu dificultate, nimeni nu știa nimic, nimeni nu văzuse nimic, s-au formulat un fel de concluzii că fetița s-a împiedicat din greșeală în plasa întinsă pentru prinderea unui turbat, nimeni n-avea niciun interes să facă o investigație reală într-un loc uitat de lume unde satul se termina cu o pușcărie și unde muriseră atâția oameni fără anchetă.

În toamnă m-am căsătorit cu un coleg și am părăsit delta fără să văd dunga aceea precisă ca o linie trasă de Dumnezeu făcând diferența între apa dulce a Dunării și apa sărată-amăruie a mării. Eram reparatizată la viață, n-aveam ce face, trebuia să trăiesc. Mai deschideam din când în când masivul volum al celor trei doctori americani „Urgențe în diagnostic” între paginile căruia, pe foile îngălbenite ale unor rețete notasem impresii în urma vizitelor la Colosseumul neterminat, pentru a nu uita minunatele discuții cu băiatul cel frumos, la fel de deștept ca fratele meu, care mă învățase că imponderabilul nu se poate cântări și nici vinde, ca iubirea. L-am păstrat în amintire cu numele de Iosif, ștergând umilitoarea poreclă de Murătură.

Petre STOICA

Povestea unui prieten

Căutătorul de noroc
Este mai nefericit decât căutătorul de aur
Pentru că, pur și simplu, nu știe cum
Mai arată norocul.
Prietenul meu caută și tot caută
Noroc.
Răscolește toate agențiile de pariuri
Din cartier.
Tinere frumoase îl amăgesc cu iluzia că într-o zi
El va fi alesul Fortunei.
Seara
Îmi mărturisește că este totuși norocos că mă
are
Pe mine
Și pe un papagal care îi amintește când este
dezamăgit,
Cum îl cheamă!

Îngeri veseli, prezentul

Scuză-mă
Am crezut că suferim de aceeași boală
Că ne mânâncă aceiași viruși atunci când
suntem triști
Dar
M-am trezit într-o zi în care
În infirmeria noastră plină altădată de bacilli și
Nevroze,
Nu mai locuiau decât niște îngeri hedoniști,
Veseli, nevoie mare.
Scuză-mă
Spune-mi și mie cum ai putut să te
descotorosești
De-atâta lumină ?
Unde ai spălat mâinile de păcatul de a mă fi
întâlnit
Cândva
Și ce pot face eu cu atâta dragoste rămasă în
urma ta
Cât niște nămeți care se împotrivesc să se
topească?

Utopică

Cred că aș ști cum să pun pe picioare o lume,
măcar pentru
O singură zi.
Mi-ar trebui desigur o sursă
De la care să se încarce cu iluzii, oamenii.
Multiplicată
Pe câteva miliarde de tricouri ușoare, trasă
peste bicepși,
Peste toracele gâfâind de atâta emoție, stres,
Iluzia fericirii.
Aș deschide și un chioșc,
Un chioșc cum erau cele la care găseai
Ridicându-te
Pe vârful picioarelor, cu pumnul plin de
monede lucioase.
Vafe reci.
De la el
Să poți cumpăra încă, veri lipsite de griji.

Prins de frumos

Sunt
Cel de afară de care vă mai loviți prin tramvaie,
Pe străzi
Și el ca și voi alergat de lucruri banale, în
general.
Uneori
Își permite să asculte și ploaia cum îi mușcă

Din pervazul ferestrei,
Ba, când este îndrăgostit, și din inimă un pic.
Își face timp
Să scrie pentru că nu mai are unde așeza atâția
Cărbuni încinși.
Se lasă prins
În propriile capcane de peste zi. El și fluturii.
De frumos.
Și moare
De fiecare dată când
Nu are voie să zboare.

Desenez singurătăți

Sunt atât de singur
Încât număr pe degetele de la o singură
Mână,
Tot ce ieri socoteam mulțimi.
Recunosc:
Și astăzi m-am trezit cu fața la voi.
V-aș strânge
Pe tot într-un singur buchet pe care l-aș așeza,
Noaptea,
În locul lămpii de scris sub care desenez
Singurătăți.
Sunt atât de singur
Încât și umbra îmi cere uneori bacșiș
Ca să mă însoțească!

Jarul unor țigări ieftine

Nu te-am stăpânit, viață
Așa cum mulți m-au îndemnat să o fac:
- Ține-o din scurt, aproape,
Ai grijă, nu cumva să își faci de cap!
M-ai tras după tine
Prin toate hârtoapele, de multe ori, ca nebuna,
Momindu-mă:
Ale tale vor fi soarele și chiar luna!
Nu te-am stăpânit, viață
Și nici nu mai știu dacă trebuia să o fac.
Cade jarul unor țigări ieftine peste o noapte
Cu cărbuși.
Stare de veghe cu mierle

Sunt la ora
Când încă se mai caută somnoroase

Între ele, visele.
Pânze de păianjen umflate de nici nu știu
Cine
Susțin pe ape liniștite corabia aceasta pe care
Călătorim cu toții.
Alerg
După niște cai cu bucăți de zahăr
Să-i îmblânzesc.
Zahărul se împrăștie și pe unde cade,
Scânteiază
Ca o zăpadă aprinsă de tăișul oțelului
Al patinei.
Scrisul
Este starea de veghe a mierlelor rămase
În copaci. Și a mea.

Marginile și golul inimii

Dacă le ceri
Prietenii îți desenează inima ca pe inima lor.
Necunoscuții
Ridică din umeri a neputință și merg mai departe.
Părinții
Sigur ți-o desenează tremurându-le mâna ca și
cum
Ar trebui să o refacă.
Doar Ea
Ți-ar desena-o așezându-i marginile și golul
Inimii ei.

Determinare

Cum aș arăta eu fără tine,
Tu care îmi scrii fără să știi, de un timp, poezia?
Sunt
Precum fântâna aceea căreia îi mai apare câte
un izvor
De câte ori te oprești lângă ea și te agăți de
ciutura
Umedă.
Tu și soarele, dimineața.
Cum aș arăta eu fără tine.
Tu care îmi scrii fără să afli poate, pagina asta
În care mă bucur cum se bucură un copil
De primele cuvinte,
Și le ascunde în somn până se face mare,
Mare de tot, așa ca mine.

Marinela BELU-CAPȘA

Pe soclu

așezat pe tronul nemuririi
măsoară pânza vieții
în lung și-n lat

drumurile la fel i-au fost
doar curbele diferite
multe obstacole în calea lor

ia rimele cu tine i-a zis un gând
nu trebuie să te oprești
apele mărilor se tulbură
la chemarea ta

încremenit pe soclu
Poetul
așteaptă odihna porumbeilor
călători prin lume

Trandafirii

În pas grăbit
trec oamenii prin timp,
fericiți doar cu o clipă de eternitate culcată
pe roșul cupelor de trandafiri
care străjuiesc drumurile
de la răsărit la apus.

Copilăros, înaltul albastru
joacă șotronul
cu rozele parfumate
care îmbată privirile
și amețesc mirosurile
topite în iubirea de frumos.

Adevărul trandafirilor
udați cu roua dimineții,
mângâiați de mâini bătătorite,
pudrați cu taine neștiute,

doare, dar nu moare.

Dintr-un surâs au apărut,
din spuma mării s-au ridicat,
pe vârf de munte s-au cățărat,
vulturii în grădini i-au semănat,
cu țepii s-au apărat.

Catifeleți și parfumați, trandafirii
adună neîncetat vise fericite,
lăsate apoi să înflorească
în inimile îndrăgostite.

Albastru

Albastrul aruncat pe cer
învăluie norii.
Picături multicolore joacă înaintea ochilor obo-
siți
de timpul autentic.
Muzica estompează efectul de negru lucios,
Întunericul fără lampadare râde
în hora licuricilor zglobii,
Pe canapeaua din colț se odihnesc gândurile.
Albastră-i soarta deseori, își zic
Și-adorm în cântec de valuri agitate.

Violetta PETRE

Dintr-un singur atom, poate naștem o lume...

Ce vară ciudată se-ncuibă în mine,
cu ploi, uragane, cu gri și cu splin
Deși gust din miere de tei și sulfine,
amar mi-e poemul și plin de venin...
Un cântec de jale se plimbă prin mine,
viori descentrate scâncesc abuziv
E dorul de viață ce-o vreau lângă tine,
tu-n straie de versuri, eu în rogvaiv...
Să-mi guști din albastru cu buze flămânde,
în cer și în mare să vrei să mai stai
Am marea și ceru-n adâncuri profunde...
Îți dau tot albastrul, iubire să-mi dai...
Eu știu că sunt vise în salbe de gânduri,
speranțe deșarte ce vin și dispar
Le-așez cu sfială-n cuvinte pe rânduri
cu rimă și ritm într-un cerc temporar...
Înaltă piramidă, lăcaș pentru taine
în care doar noi să pătrundem în timp –
Pereche din raiuri, nuntind fără haine –
'n décor inedit dintr-un alt anotimp
Prin care pași-vom cu fluturii-n goană,
să prindem extazu-ngărădit, restrictiv,
Deși vom fi umbre de zbor sub prigoană
și timpul ne fură secunde parșiv...
Va fi veșnicie-n retine și corduri,
iubirea nu are nevoie de-abac
Și nici de busole ce-ndrumă spre norduri
pe toți rătăciții-n al lor zodiac...
Și ne vom retrage-n-tr-o stea explozivă,
sperând ca-mpreună-ntr-un singur atom
Să naștem o lume din sfânta arhivă
a celui mai lung și complex cromozom...

Aleg să fiu o ucenică-a muzei...

Eu trec prin timp în două vieți deodată
Mă mut dintr-una-ntr-alta când vreau eu
Depinde de secunda vinovată
Pe care mi-o induce Dumnezeu...
Și sub bagheta Lui, ascultătoare
Și cu iluzia că aș alege eu
Trec dintr-o stare-n altă nouă stare
Din pământean, mai sus, în Empireu...
Nu știu unde sunt eu adevărată
La ce m-ar ajuta, oare, să știu?
Dar, știu că mi-aș dori ca dintr-odată
Să fiu o umbră-a celui mai târziu

Minut din veșnicia celei mai înalte
Limite-a ultimului cer din galaxii
Gustând din desfătarea unei halte
Pe unde zeii ȋșes metonimii...
Și să dezleg din plasele astrale
Poemele păstrate pentru rai
Acelea care-abundă în vocale
Și din consoane, cât mai mult să tai...
Să fiu un fel de ucenică-a muzei
Erato, Euterpe, poate, Clio
Să cânt din flaut cu dulceața buzei
Care ȋți spune, pământene,-adio...

Azi, am simțit ȋntȃia oară anii...

Credeam că mai am timp să-ȋ ȋnfloresc poeme
Ȋn sufletul ȋnsingurat ce-n zori se teme
De-o pauză a unui ceas, neașteptată
Când un amurg ȋntunecat ni se arată...
Am ȋnceput să simt acut cum mă pătrunde
Sfârșeala unui timp bătrân ce nu-mi ascunde,
Că-i sunt secunde-n atele și bandaje
Ce nu-i mai pot căra noianul de bagaje...
Parcă și gândurile-mi sunt mult mai greoaie
Și pașii sub genunchi bolnavi mi se-ncovoie
Și verdelui nu-i mai simt sevele prin brațe
Doar cenușiiul norilor stă să mă-nhațe...
Și muza ce-o credeam eternă jumătate
Se plânge de dureri de cap și junghi în spate.
Am cam uitat demult să numărăm secunde
Și-am ignorat complet că timpul de neunde
Ne duce spre final, fără să băgăm de seamă.

Azi am simțit în sfântul lut întâia teamă...
 Crepusculul își face loc prin trup și sânge
 Insinuându-se ușor... clepsidra plânge,
 Când pierde tot nisipu-n gol și e orfană
 Măsurătoare-a unei clipe freudiană...

Ca florile de câmp, și eu, iubite...

Iubite, știu că liniște nu ai, să-mi împrumuți și mie
 până mâine
 Și bani, dacă ai vrea cumva să-mi dai, nu am nevoie,
 decât pentru o pâine.
 La mic dejun mă delectez cu muza... își scoate fragi
 și mure dintre falduri
 Și mă răsfăță cu-afine și-agrișe, prinzându-și poalele
 când sare garduri...
 La prânz îmi fac omletă din poeme, metaforele au
 aromă de brinolă
 Și rima se prelinge ca uleiul cu-ncetineala apei din
 rigolă...
 Iar cina e frugală ca la carte...și un catren e prea
 mult pentru mine
 Și de rămâne-un vers pe farfurie, îl țin, că, poate vii,
 doar pentru tine...
 Și între mese am gustări de gânduri, pun
 condimente de iubiri dorite
 Le savurez alene să simt gustul plăcerilor nicicând
 mărturisite...
 Așa, că să n-ai grijă că-s flămândă, am poezii cât
 pentru mii de-ospețe,
 Regale desfătări pentru papile și pentru suflute-n
 primejdii să înghețe...
 Și ți-aș mai cere-o vară de o noapte, în care veșnicia
 să ne-mbrace
 Într-o tăcere-n care numai șoapte de maci și
 gențiene să ne calce
 Cu grația culorii de mătase, pe care-o au doar florile
 de glie
 Așa cum tu, iubite, mă descoperi în movul ce se-
 ascunde-n poezie...

Știm atât cât putem ști...

Ce melanj de simțăminte le-adunăm din necuvinte
 și le-așternem ca ofrandă în pași muți de
 sarabandă! Parcă nu-i nimic mai tandru ca otrava
 de oleandru, ce s-a-mprăștiat prin sânge și de-
 atâta moarte plânge...
 Suntem vinovați de viață... să trăim nu ne învață
 niciun Dumnezeu măsura de-a o obloji cu gura,
 care melitează crudă ca toți surzii să audă și
 dureri și tânguie... și când ne ieșim din fire-i prea
 târziu pentru iubire...

Pierdem tot pe mâna noastră, în amestec de
 salmastră, apă dulce și salină, în care plutește-o
 vină o secundă cât să doară stropi din lacrima
 amară a "femeilor durute" cu supliciu-n cazne
 mute...

Zici femeie, zici supliciu, n-ai nevoie de indiciu, de
 traduceri sau melisme cu hipnoze sau sofisme...
 Plămădită din țărână, Lilith n-a fost soață bună...
 răzvrătită și feroce de neechitate-n rai cu Adam,
 sortitul lumii-a evadat, găsim un crai pe măsura
 teoriei că femeia e egală cu bărbatul...nu a
 acceptat supliciul nici măcar în pielea goală...
 Lucifer i-a fost alesul și au populat tot iadul, nu
 naștea decât satane, blestemat fi-ei răsadul!
 Eva-și duce crucea-n spate și supliciul nu-i prea
 mult, când e jumătatea slabă din dumnezeiescul
 cult...

Ne zvârcolim nesomnul între noi...

Am ațipit în așternut de poezie,
 ca un copil flămând de lapte cald
 Și am îmbrățișat ora târzie
 în care-n toate nopțile mă scald...
 Nopti albe-n care liniștea-i regină,
 dar nu la mine-n suflet, doar în stele,
 Acolo, unde-n vise, luna plină
 nu mă ajută să ajung la ele...
 Și mă frământ ca frunzele orfane,
 'nainte de-a cădea pe caldarâm.
 Mai prind un vers în gânduri diafane
 și dorul meu de tine îl fărâșm...
 Mă doare depărtarea ca o rană
 și neputința-mi umblă prin viscere
 Și țipă-n noapte inima vădană...
 poate-o auzi, când doar o clipă-ți cere...
 Abia mai bate,-aș smulge-o fără milă,
 decât s-o simt cum moare fără leac
 Tot ascultând în pieptul meu, umilă,
 cuvintele infirme care tac...
 Ecurile se opresc la vamă,
 le-adună toți schelarii ca pe zoaie,
 Se-aude doar un scâncet plin de teamă,
 să nu ajungă-n groapa de gunoaie...
 E doar coșmarul care bântuie secunde
 în pauza de somn ce nu mai vine.
 Eu îți trimit prin nevăzute unde,
 un gând ce nu te lasă nici pe tine,
 Să guști tăcerea nopții... suntem doi,
 cu insomnii și temeri și cu ploi
 Și, parcă-i mai ușor când amândoi
 ne zvârcolim nesomnul între noi...

Daniela MICU

PERSPECTIVE

I

A venit vremea
să strângem insulă lângă insulă
om din om
așa cum din ape
a ieșit pământ
și din întuneric lumină.
Șoapte de înger
să fie elixir
și tot nu va fi de-ajuns;
când un imens balaur
creat la comandă
se va prăvăli peste toate
ca o placă de beton
lichefiind frica.
Dar tu, ține minte,
el nu își va arăta colții
moda nu îi permite.

JURNAL

1

Simțea cum oasele i se umplu de lumină
Orice mișcare era de acum ușoară
Și niciodată nu va mai fi la fel
o simplă zicere
de care ea fusese atinsă
ca de o rugină tomnatică.
O urmărea de aseară un gând -
cum putuse oare să se înece
în răsuflarea aceea răcoroasă
ce promitea un nou început ?!
Ce credulă a fost
și cu câtă umbră
își pansase sufletul
doar-doar
o uita
că o trădare
aprinde în jurul inimii
dezghețul lunatic
al ființei iubite
în vis.

SOCIALĂ

Totul se dilată spumos și clocotitor
afirmațiile avortonilor
America
amnezia agitată ca un sifon
despletirea din moarte
Învierea de milă
totul într-o manevră
metamorfozând limita

Nu-i o insultă
Autocefali amorezi
apostoli antologați
semnează ca asasini
agenților de asigurare.

PLATONIC

Sunt femeia oglindă
care redesenează chipuri
după bunul ei plac.
Femeia-șarpe
cu piele rece și umedă
al cărei venin
îți desenează pe trup
vechi hărți celtice -
comori

ce-și vor aștepta cuceritorii.
Sunt femeia future
pe aripile căreia
în fiecare dimineață
soarele își așează binecuvântările.
Pretextul Creatorului
de a spune DA
când toate rădăcinile pământului
înlănțuindu-mi spiritul
l-au răspuns ca un ecou
NU.

MIRARE

Ce lucruri bizare se fabrică în noapte
un soi de amorțeală
ce-ți zice
du-te
dar vino
și nu mai știi încotro s-o apuci.

Demența
spaimelor
grija
frecă pe dinăuntru
ca o perie de sârmă.

Străine
Lucrurile zvâcnesc
semn de liber la naștere
și egal doar orgoliului
tu mori.

PETRECERE

Azi
răsucit sângele
plin de greieri
nu mai suportă claustrofobia.
Legate sunt gurile facerii și desfacerii
de menire.
Celulele au fost spălate
până la os
iar acum zac
nuclee ireale
în goliciunea lor
cerând o moarte
pentru a intra iarăși în viață.

ORIGINE

Sunt
și gata!
Coasta de lut
tăiată din unghii
de jur-împrejur
coloană infinită
fluier de lemn
ce-mi strig numele străin
printre ceilalți
și chiar și așa
gata
sunt!

Îi plăcea bătrânului vechiul nume
ca un singur cântec
numai unul
Ca un copil întârziat
odihnă să-i nască
mirării pământului.
Un infinit rostogolit
dezvelind altare
și încă un infinit
îmi striga bătrânul
și eu îl priveam nedumerită.

Sărbătoreau în ceruri zeii străini
pustiul fără margini al jelirii
pe cruci nu chipuri așezând
ci carne
stemă sângerie
învățată să ucidă.

Curios
cum îmi pare zidit
târziul
reîntors flămând
din mine.
se întinde la lumină
ostil
și recheamă
pecetea umilinței.

Tomi CRISTIN

E VINA TA

- piesă într-un act -

PERSONAJELE:

DINU - cântăreț de hip-hop fără prea mare succes

ANTON - pasionat de muzică, se ocupă de organizarea concertelor lui Dinu. Sunt prieteni

DOMNUL LUCIAN - tatăl lui Dinu, primarul orașului, politician fără scrupule, șef de partid, om cu bani

IASMIN - mama lui Dinu, cântăreață cunoscută, interesată doar de bani

IRIS - cântăreață de hip-hop, colegă de trupă cu Dinu, open-minded, deschisă la orice

VERA - o fată tânără, frumoasă și naivă, care e îndrăgostită, dar nu e foarte sigură de cine

PĂRINTELE - un preot care se ocupă de deținuții credincioși din închisoare

În mare parte acțiunea se întâmplă în timpul unui concert. Decorul e format din 3 panouri albe pe care se proiectează imagini, unul mai mare. așezat central în partea din spate a scenei și 2 stânga-dreapta în primul plan, la 45 de grade spre public. Când acțiunea se întâmplă în concert (se cântă), pe ecrane sunt proiectate imagini din concert sau de concert. Când acțiunea se mută în cabina din spatele scenei, în culise, pe ecrane este proiectată o singură imagine statică cu afișul concertului. Când acțiunea se petrece în paraclisul închisorii (scenele cu preotul) pe ecranul din fund sunt proiectate gratii, iar pe cele laterale câte o icoană. Când acțiunea se petrece în culise se aude pe fundal muzica de pe scenă.

SCENA 1

Preotul și Dinu. (Paraclisul închisorii)

PĂRINTELE Voiam să vă mulțumesc încă o dată că m-ați ajutat cu cântatul la slujbă...

DINU Lăsați, părinte...

PĂRINTELE Am vorbit cu gardianul șef. O să vă lase să primiți vizita aici, în paraclis.

DINU Aici, în paraclis?

PĂRINTELE Da.

DINU Păi nu trebuia...

PĂRINTELE E, măcar atât să fac și eu după ce m-ați ajutat cu cântatul.

DINU Nu prea le am eu cu biserica...

PĂRINTELE Sunteți cel mai bun cântăreț pe care l-am avut la strană, la slujbă! Iertați-mă, la noi la biserică așa îi spunem celui care cântă la strană. Cântăreț.

DINU Păi asta sunt și eu, cântăreț... Mă rog, am fost...

PĂRINTELE Știu. De hip-hop. Am aflat și eu. Se vorbește și pe-aici. Sunteți celebru.

DINU Nu sunt.

PĂRINTELE Și oricum, am citit și atunci prin ziare, despre... ce-a fost...

DINU Da.

PĂRINTELE De aia l-am și rugat pe gardianul șef să vă lase să primiți vizita aici. Că mi-au zis că acolo la vorbitor toți voiau să facă poze cu dumneavoastră și nu puteați să vorbiți liniștit.

DINU Da. Voiau să facă poze.

PĂRINTELE Eu vin des aici, la penitenciar. Dacă mai aveți nevoie de ceva, să spuneți..

DINU Nu, mulțumesc. N-am nevoie de nimic. O să primesc imediat tot ce-mi trebuie.

PĂRINTELE Vin părinții.

DINU Nu, nu vin. Nu mai vorbesc cu mine de atunci.

PĂRINTELE Păi am citit în ziar că au fost la proces.

DINU Da, ca martori. Dar toată povestea asta le afectează carierele. Tata e politician...

PĂRINTELE Și mama cântăreață. Știu. Am citit în ziar.

DINU Da. *(pauză)*

PĂRINTELE Putem să facem o poză? Băiatul meu are 16 ani și vă știe, vă ascultă muzica. *(Părintele scoate telefonul)*

DINU Da, haideți. *(fac o poză împreună)*

PĂRINTELE Mulțumesc! *(se uită la poză)* Să vedeți ce-o să se bucure! Mă duc la poartă. O s-o conduc eu aici pe doamnă. Așa m-am înțeles cu gardienii.

DINU Care doamnă?

PĂRINTELE Cine vine la dumneavoastră, nu știu. Sau cine vine. Spuneți-mi cum arată ca să-l aduc aici.

DINU E un prieten.

PĂRINTELE A, deci un domn. Bine. Tot cântăreț?

DINU Nu. El se ocupă, mă rog, se ocupa cu organizarea concertelor. Săli, bilete...chestii de-astea.

PĂRINTELE Înțeleg. Dar ceilalți colegi care cântau cu dumneavoastră?

DINU Ce-i cu ei?

PĂRINTELE Nu vin să vă vadă?

DINU Ei fac o chetă în fiecare lună și-i dau banii lui Anton, băiatul care o să vină. E mic, slăbuț și cu ochelari. O să-l vedeți.

PĂRINTELE Și el cu banii ăștia vă cumpără tot ce aveți nevoie în fiecare lună.

DINU Cu o parte din ei. Trebuie să trăiască și el cumva. După incidentul de la concert nu și-a mai găsit nimic de lucru.

PĂRINTELE Păi n-a rămas cu ceilalți băieți din trupă?

DINU Nu i-a mai chemat nimeni să cânte nicăieri. Se descurcă fiecare cum poate.

PĂRINTELE E bine că aveți un prieten care vă ajută.

DINU Da.

PĂRINTELE Și l-ați ajutat și dumneavoastră.

DINU Da, cum pot.

PĂRINTELE Numai să reziste atâta timp... 13 ani...

DINU Nu știu. E cam bolnav.

PĂRINTELE Ce are?

DINU Mai multe. Ia mereu medicamente.

PĂRINTELE Scumpe?

DINU Da, foarte scumpe.

PĂRINTELE Eu am niște cunoștințe care vin la mine la biserică. Dacă vreți să vă ajut cu medicamentele...

DINU *(repede)* Nu, nu. Se descurcă el.

PĂRINTELE Să știți că după ce v-am auzit cântând la slujbă, mi-ar plăcea tare mult să vă aud într-un concert.

DINU Nu cred c-o să mai fiu în stare să mai cânt ceva peste 13 ani.

PĂRINTELE Ba da, o să fiți. Sunt sigur. Sunteți tânăr. O să rezistați, o să vedeți. Dumneavoastră o să cântați și eu o să fiu în sală, o să vedeți!

DINU Nu, părinte. Din păcate pentru mine concertul ăla a fost ultimul.

SCENA 2

Scena unui concert. Lumini de concert. Cântec 1. („POLITICAL CYCLE RAP HIP HOP BEAT INSTRUMENTAL”)

DINU *(cântă)*

Și tu?

Cât mai ai de gând să stai așa, fără să faci nimic?

Zi!

Îți place să fii înjurat?

Sau poate crezi că meriți, ha?

Păi, băi băiatule, asta nu e viață, mă-nțelegi?

Asta nu e viață!

Ce poți să faci?

Păi asta poți să faci: să dai cărțile pe față!

Merg încet pe stradă, fac ture prin natură,

E mult mai bine-afară, că-n casă n-am căldură.

Tot ce ne promit ăștia e ca o-njurătură,

Măcar de-aș vedea unul, ca să-i trag un cap în gură.

Te țin mereu în frig, când ei de fapt te fură

Și tu nu faci nimic, rabzi ca o murătură!

De ce nu te revolți? Da, te instig la ură!

La politicieni să le trag un cap în gură!

IRIS

Asta nu-i viață,

Asta nu-i viață,

Asta nu-i viață,

DINU

Hai să dăm cărțile pe față! (BIS)

Ca să putem citi, ne rupem de la gură

Și ne uităm la ei, că n-au nicio cultură.

Când fură, ne iau tot, fără nicio măsură

Și le dăm tot ce-avem, plus câte-un cap în gură.

Ei știu că omul tace, că rabdă și că-ndură

Și știu că va plăti cât scrie pe factură

Și te-ntreb până când? Și te instig la ură!

La politicieni să le trag un cap în gură!

(heblu, schimbare de lumini)

SCENA 3

Dinu iese în culise în timp ce muzica continuă să cânte. Anton, Dinu

ANTON Ce faci? De ce-ai ieșit din scenă? Ți-e rău?

DINU Nu. N-am nimic.

ANTON E jumatea cântecului! Du-te înapoi! Ce te-
a apucat? Ai băut iar?

DINU N-am băut nimic. Lasă-mă.

ANTON Cum să te las, bă, Dinule? Că suntem în
decembrie și-avem cântări în fiecare zi! Dacă faci d-
astea...

DINU Adică?

ANTON Adică alaltăieri ai venit băut, acum ieși
la jumatea cântecului...Rămânem fără bani! Nu ne
mai cheamă nimeni! Te rog, du-te înapoi!

DINU Schimbă-mă.

ANTON Ce naiba ai?

DINU Nimic, ți-am zis.

ANTON Vera?

DINU Ți-a zis Iris?

ANTON Nu!

DINU Băi, o strâng de gât p-asta, înțelege? O omor!
Să n-o mai văd pe-aici!

ANTON Dinule, te rog frumos! Du-te înapoi!

DINU Nu urc pe scenă cu ea, înțelege! Pleacă ea
sau plec eu! Hotărăște-te acum!

ANTON Dinule, te rog frumos, liniștește-te! Tre s-
apară maică-ta. Mai e un cântec și urmează ea. Acu
parchează. E și taică-tu în sală cu toți ăia de la parti-
dul lui! Banii sunt la el, să știi. Nu i-am luat încă. Mi-
ai zis că ai datorii mari. Dacă vrei să le plătești, tre să
cânti!

DINU N-am datorii mari.

ANTON Am eu, Dinule! La băieții care-mi aduc
chestii. Datorii foarte mari. Și ăștia nu glumesc! M-
au sunat acu o oră.

DINU Cine, mă, traficanții tăi?

ANTON Da.

DINU Băi, ai grijă cu ăștia!

ANTON Stai liniștit. (*Îi arată un pistol*) Sunt pregă-
tit.

DINU Băi, nebunule! Pune chestia aia undeva! Te-
ai tâmpit? Umbli cu pistolul la tine, la concert? Sper
că nu-i adevărat!

ANTON Ba i-adevărat. Și e și ncărcat! Are gloanțe.
Dacă ăștia vor să-mi ia gâtul, o să-i coste. Dar dacă le
dau banii, se rezolvă fără ăsta. ăsta e doar așa, de in-
timidare. Important aicea ești tu.

DINU Eu?

ANTON Da. Să cânti ce ai de cântat, să nu te mai
iei de politicieni și să ne dea tac-tu banii!

DINU De cine să nu mă iau?

ANTON De politicienii lu tac-tu, de cine...Știi că lui,
ca primar, nu-i place să te iei de ei prin cântece.

DINU Zi lu Iris să se care. O să cânt eu refrenul.

ANTON Nu pot, frate! Are să-mi dea niște bani,
ăștia pe care-i ia acum. Mi-i dă mie și eu le dau la
băieții ăia. Te rog, sunt foarte speriat!

DINU Băi, Toni, da tu te gândești numai la bani?

ANTON Da. Da, mă, da.. Mă gândesc numai la
bani. Mai ales acum, că m-a părăsit Alex.

DINU Deci și pe tine!

ANTON Da. Așa că te-nțeleg perfect. Știu prin ce
treci. Da te rog în genunchi, hai să ducem concertul
ăsta până la capăt și după aia vedem, găsim o soluție!
Vera e în sală. Nu vrei să-i arăți că ești slab.

DINU A venit s-o vadă pe iubita ei.

ANTON Dinule, te rog frumos! Imediat tre să intri.
Hai să ne vedem de concert. N-ai nicio treabă cu ele.
Ce-a fost, a trecut, gata! Zi mersi că nu te-a părăsit
pentru un bărbat! Crede-mă, era mai rău!

DINU Păi tu știi! Că pe tine te-a părăsit pentru un
bărbat!

ANTON Hai, că dacă-ncepi cu miștourile, în-
seamnă că ți-ai revenit. Vezi că mai ai puțin și intri.

(*Începe cântec 2.*)

DINU Băi, e ultima dată când mai cânt cu asta!

ANTON Ți promit! Eu o dau afară! Da nu azi. Azi
tre să ne luăm banii. Mă duc să le fac semn băieților
din trupă că totul e ok.

DINU Dacă n-o dai afară, plec eu!

ANTON Ok. Am înțeles. Hai să mergem mai de-
parte. Hai că-i cântecul vostru. Du-te, du-te, du-te!

DINU Băi, îți spun pentru ultima oară...

ANTON (*il întrerupe*) Te rog du-te în scenă.

(*Heblu, schimbare de lumini, lumini de concert*)

SCENA 4

*Cântă Dinu cu Iris. Cântec 2 („Ghetto” - Piano
Swing Jazz Trap Rap Instrumental)*

DINU

Depart de casă,

Stau singur la masă

Și dorul mă lasă

Să cred că nu-mi pasă.

Că vin dintr-o țară,

C-o stirpe amară,

Ce iară și iară

Se lasă să piară.

Și fug în credință

Să scap de-umilință

Dar nu am voință

Și simt neputință.

Depart de casă

Stau singur la masă
Și doru mă lasă
Să cred că nu-mi pasă.

IRIS

Da.

Hai să plecăm cu toți,
E-o țară de netoți,
E limpede că poți.

Da.

Mai bine stai aici
Și du-te la servici,
Să mori și să te-oftici.

DINU

Depart de casă,
Stau singur la masă
Și dorul mă lasă
Să cred că nu-mi pasă.
Că vin dintr-o țară,
C-o stirpe amară,
Ce iară și iară
Se lasă să piară.
Și fug în credință
Să scap de-umilință
Dar nu am voință
Și simt neputință.
Depart de casă
Stau singur la masă
Și doru mă lasă
Să cred că nu-mi pasă.

IRIS

Da.

Hai să plecăm cu toți,
E-o țară de netoți,
E limpede că poți.

Da.

Mai bine stai aici
Și du-te la servici,
Să mori și să te-oftici.

DINU (*Cântă, improvizează*)

Durerea mă apasă
Când știu c-am luat plasă,
Femeia mă lasă
Și pleacă de-acasă.
Cer despăgubire,
Că n-a fost iubire,
A fost doar orbire
Și-acum învrăjbire.

Și unde se duce?

Că poți să-ți faci cruce.

Pe cine seduce?

Și ce vrea să ție?

Pe-o altă femeie

De prin curcubeie

Și astfel se-ncheie

A noastră-epopee.

(*Dinu o salută pe Vera care e în sală, în primul rând*)

Bună, Veră! Bine ai venit la concert!

SCENA 5

Hablu, schimbare de lumini. Iris, Dinu, Anton (în culise).

IRIS (*Intră cu Dinu*) Ce naiba a fost asta?

DINU Care asta?

IRIS Faci pe prostul? Te-a luat brusc inspirația în timpul cântecului? Sau ai din nou o criză de gelozie?

DINU Nu sunt gelos, stai liniștită.

IRIS Nu, pe naiba!

DINU Ce, te-au deranjat versurile mele?

IRIS M-a deranjat gestul. Vrei să m-apuc și eu să improvizez în timpul concertului și să bat câmpii așa ca tine, fără să te anunț?

DINU Da. De ce nu? E mai dinamic așa.

IRIS OK. Ascultă-mă cu atenție. Când o să fie rândul meu, o să-ți dedic și eu niște versuri.

DINU Pe bune?

IRIS Da.

DINU Pe ce temă?

IRIS Pe tema de cât de prost cânti tu. Cânti e un fel de a spune. Că de fapt nu cânti. Reciți, vorbești, dai din gură, bodogăni. Cam asta faci, pușor. Crize.

DINU Poți să nu-mi mai zici pușor?

IRIS Nu, nu pot.

DINU Știi care-i chestia?

IRIS Da, chestia e că dacă tu te iei de mine pe scenă, în fața publicului, și atunci mă iau și eu de tine pe scenă în fața publicului.

DINU Nu, chestia e că nu te mai suport și cu asta basta. E simplu. De aia mă iau de tine. Unul din noi e în plus pe-aici.

IRIS Păi atunci pleacă. Ce mai stai?

DINU Eu, de ce să plec eu? Pleacă tu!

IRIS Hai, du-te! N-o să plângă nimeni după tine.

DINU Da? De unde știi?

IRIS Dacă te referi la Vera, îți spun sigur că n-o să plângă. Ea a ales.

DINU Ce a ales ea?

IRIS M-a ales pe mine.

DINU Te-a ales pe naiba!

IRIS Întreab-o!

DINU Vera te-a ales pe tine?

IRIS Da.

DINU Adică dintre noi doi?

IRIS Da.

DINU Și nu ți se pare puțin cam ciudat?

IRIS Ce?

DINU Că o femeie care iubește un bărbat să aleagă brusc să-l părăsească pentru o femeie?

IRIS (*râde*) Aici sunt două chestii pe care tu nu le-înțelegi, pușor: una e că Vera nu te iubește și nu te-a iubit niciodată și a doua e că tu nu ești bărbat. Ești un pământău care se ține de fusta lui mă-sa și care trăiește din banii lui ta-su.

DINU (*Sare la ea și o strânge de gât. Intră Anton*) Te omor, tu-ți gura mă-tii de curvă!

IRIS (*Se sufocă*) Dă-mi drumul în morții mă-tii!

ANTON (*intră în fugă și îi desparte*) Băi, terminați! Dinule, las-o, dă-i drumul!

DINU (*Îi dă drumul*) De mâna mea o să mori.

IRIS (*Se ține de gât, tușește*) Zi să mori tu! Toni, cheamă poliția! Țsta a vrut să mă omoare. Iar are o criză de gelozie! Ai văzut! Ai auzit cum m-a amenințat! Ești martor.

DINU Da, bă. Cheamă poliția. Du-te și oprește concertul și cheamă poliția! Vezi că șeful poliției e în sală, lângă taică-meu. Du-te și cheamă-l!

IRIS Hopa henț! Iar cu tăticu!

ANTON Iris, îți spun sincer, avem datorii mari la dealeri. Și tu și eu. Datorii mari. Ția sunt în sală. Nu mai vor să amâne. Așteaptă să terminăm concertul și să le dăm banii. Îi cunoști. Știi că nu glumesc. Au arme. Dar dacă vrei să murim amândoi, și tu și eu, cum a murit anul trecut prostul ăla de Vasile, atunci du-te și cheamă tu poliția.

IRIS Vasile n-a fost prost! Și ce treabă am, eu cu dealerii?

ANTON Am luat amândoi marfă de la ei pe datorie și am împărțit-o. Acum împărțim și datoria. Și trebuie s-o plătim cu banii din seara asta. Nu te mai fă că nu știi. (*Își scoate telefonul*) Uite mesajul de la ei. (*Îi arată mesajul*)

IRIS (*Citește mesajul*) „Banii. În seara asta aici.”

ANTON Da. Banii în seara asta aici. Banii sunt la ta-su. (*Spre Dinu*) Ne-a promis că ni-i dă pe toți. Ai tăi cu ai mei plus ce ne mai dă Dinu împrumut face cât toată datoria.

IRIS (*Îl arată pe Dinu*) Îți dă ăsta împrumut?

DINU Bă, să fie clar, eu nu-ți dau bani împrumut

pentru asta!

(*Începe cântecul 3*)

ANTON Nu-i dai ei. Îmi dai mie. Băi, Dinule, hai să lăsăm toate astea. Te-am rugat. Dacă vrei să mă mai vezi mâine viu, hai să terminăm concertul și să ne luăm banii. Vă rezolvați problemele mâine dacă plătim azi.

DINU Eu nu-i plătesc ăsteia nimic. S-o-mpuște, dă-o-n mă-sa!

ANTON Dinule, hai c-a-nceput cântecul. Hai, că tre să intri!

DINU (*spre Iris*) N-am terminat cu tine!

IRIS Hai sictir!

ANTON Băi, Dinule, te rog frumos! Hai că a început cântecul!

DINU Băi, Toni, să-ți intre bine în cap că eu nu-ți dau bani împrumut pentru asta!

ANTON Du-te, te rog frumos!

(*heblu. Lumini de concert*)

SCENA 6

Cântec 3 („Back Behind Barz” - Rap Freestyle Type Beat | Hard Underground Boom Bap Type Beat | Anabolic Beatz)

Sunt tânăr, sunt român și sunt din București
Și nu mă duc la vot, că mă dezamăgești.

Am fost și v-am votat, v-am pus la guvernare
Și tot ce văd acum e numai degradare.

Noi suntem speriați de prețuri, de inflație
Și voi vă bâlbâiți, ziceți că-i doar senzație,
Nu vă mai suportăm! Ni-e scârbă și lehamite,
Și voi ne zgâlțâiți cu taxe și impozite.

Furați și ne mințiți, vă spuneți patrioți,
Dacă mă uit mai bine sunteți doar niște hoți,
Românii pleacă-afară, că nu au încotro,
Și voi rânjind ne spuneți că țara e mișto!

REFREN: BIS

Haideți să strigăm cu toții,

Patri, patri, patri-hoții!

Haideți să strigăm cu toții,

Patri, patri, patri-hoții!

(*HEBLU, schimbare lumini*)

SCENA 7

Domnul Lucian și Anton în culise

DOMNUL LUCIAN (*Intrând*) Domnu Anton, de ce nu respectați dom-le înțelegerea pe care am avut-o?

ANTON Să trăiți, domn primar!

DOMNUL LUCIAN Vă rog să respectați înțelegerea pe care am avut-o, altfel nu mai semnăm niciun contract și nu vă mai dau niciun ban.

ANTON În legătură cu contractul...

DOMNUL LUCIAN (*îl întrerupe*) Ne-am înțeles cu toții că în concertul de azi n-atingeți subiecte politice. Așa ne-am înțeles, nu? Nimic legat de politică. Și ați fost de acord, nu?

ANTON Da.

DOMNUL LUCIAN Și-atunci? Ce sunt astea pe care le tot ascultăm? De asta am adus aici conducerea partidului, toată primăria și jumătate din poliție? Ca s-ascultăm asta?

ANTON M-am gândit să le cântăm pe alea mai ușurele, adică mai puțin agresive. Și ați văzut că sunt fără înjurături. Pentru că aveam...

DOMNUL LUCIAN (*îl întrerupe*) Nu mă interesează. Am spus fără aluzii politice. Fără aluzii! Și ați fost de acord. Vreți să ne ridicăm toți și să plecăm? Am adus 400 de oameni aici. Vreți să rămâneți fără bani?

ANTON Nu, domn primar. Doamne ferește!

DOMNUL LUCIAN Atunci spune-i te rog să termine cu cântecele politice. Și nu-mi mai zice domn primar! Că parcă zici la mișto!

ANTON Doamne ferește, domn primar. Scuzați!... domnu Lucian. Nu zic la mișto. Vi se pare! O să-i spun lui Dinu să nu mai cânte de-astea. Nu garantez că mă ascultă. Mai bine stați dumneavoastră să iasă și-i spuneți dumneavoastră. Poate că pe dumneavoastră vă ascultă.

DOMNUL LUCIAN Ori respectați înțelegerea, ori oprim concertul!

ANTON Nu! Vă rog din suflet! Încerc eu să-l conving. Vă rog!

DOMNUL LUCIAN Bine. (*vrea să iasă*)

ANTON (*Scoate contractul*) Cel mai bine ar fi să semnăm totuși contractul.

DOMNUL LUCIAN Nu semnăm nimic până la sfârșit. Întâi să văd că respectați înțelegerea.

ANTON Vă rog, domnu Lucian! Dinu e foarte nervos.

DOMNUL LUCIAN De ce e nervos? Că n-am semnat contractul?

ANTON Nu știu, e nervos. Adineauri a vrut s-o omoare pe Iris.

DOMNUL LUCIAN Cum adică s-o omoare?

ANTON A strâns-o de gât.

DOMNUL LUCIAN Așa, pur și simplu?

ANTON Da.

DOMNUL LUCIAN Tare?

ANTON Destul de tare.

DOMNUL LUCIAN Dar de ce?

ANTON Pentru că Iris s-a cuplat cu Vera și el...

DOMNUL LUCIAN Adică aia l-a lăsat pe Dinu pentru Iris?

ANTON Da.

DOMNUL LUCIAN Și Iasmin știe?

ANTON Nu. Fosta dumneavoastră...Adică nu, nu știe. Mama lui Dinu nu știe nimic.

DOMNUL LUCIAN Uite cum facem: tu de obicei primești 2500 pentru organizare, transport, reclamă și ce mai faci tu, da?

ANTON Da. 2500.

DOMNUL LUCIAN Îți mai dau 500 dacă ai grijă să nu i se întâmple nimic lui Iris.

ANTON Adică...

DOMNUL LUCIAN Adică să nu se ia nimeni de ea. Nici Dinu, nici maică-sa. Ai înțeles? Nici să n-o atingă.

ANTON Dinu a amenințat-o c-o omoară.

DOMNUL LUCIAN Ai înțeles ce te-am rugat?

ANTON N-aveți nicio grijă, domnu Lucian. O apăr eu pe Iris. Am și pistol.

DOMNUL LUCIAN Ce-i ăsta?

ANTON Un pistol adevărat.

DOMNUL LUCIAN Te rog, du-te și pune-l în mașină sau undeva, să nu se întâmple vreo prostie. Nu vreau să citesc mâine în ziare că la concertul organizat de partidul nostru ... Ai înțeles?

ANTON Am înțeles.

DOMNUL LUCIAN Bine. (*dă să plece*)

ANTON Nu puteți să-mi dați banii acum, vă rog?

DOMNUL LUCIAN Nu-i am acum. Doar nu crezi că fug cu ei! O să ți-i dau la sfârșit, ce ești așa de disperat?

ANTON Am nevoie de bani.

DOMNUL LUCIAN Toți avem. (*Dă să plece*)

ANTON Așa e, dar eu trebuie să-mi plătesc niște medicamente scumpe și de aia...

DOMNUL LUCIAN Ești bolnav?

ANTON Da, iau niște medicamente scumpe.

DOMNUL LUCIAN Cât costă?

ANTON Câteva mii de euro.

DOMNUL LUCIAN Și de unde le iei?

ANTON De la...Îmi face rost cineva.

DOMNUL LUCIAN (*cu subînțeles*) Și când le iei, te simți mai bine?

ANTON (*își dă seama că s-a prins*) Da...da.

DOMNUL LUCIAN Ia și Dinu?

ANTON Nu.

DOMNUL LUCIAN Știi că n-are niciun rost să mă minți.

ANTON Nu ia, domnu Lucian. Nu vă mint.

DOMNUL LUCIAN Da Iris ia?

ANTON Nu știu, nu cred.

DOMNU LUCIAN Ia sau nu?

ANTON Le ia doar ca să le vândă mai departe mai scump.

DOMNU LUCIAN Bine, treaba ei.

ANTON Deci cum facem?

DOMNU LUCIAN Cu banii?

ANTON Da.

DOMNU LUCIAN După concert. (*iese*)

ANTON (*singur*) În gura mă-tii! Ce l-aș împușca pe ăsta!

SCENA 8

Heblu, schimbare de lumină. Părintele, Dinu. Pa-raclis

PĂRINTELE Probabil că tatăl dumneavoastră n-ar fi vrut să ajungeți cântăreț.

DINU Nu, deloc.

PĂRINTELE Nici tatăl meu.

DINU Ați vrut să deveniți cântăreț? Adică...

PĂRINTELE Am fost rocker.

DINU (*uluit*) Da?

PĂRINTELE În liceu. A fost pasiunea mea. Aș fi vrut să merg mai departe cu muzica, dar tata nici n-a vrut s-audă. Și-atunci am dat la facultate unde mi se părea mai ușor de intrat.

DINU La teologie.

PĂRINTELE Da. Tata zicea că muzicienii, artiștii în general, mor de foame. N-am avut puterea să-l contrazic..

DINU Așa zicea și tata. Că fără el aș muri de foame. (*zâmbeste*)

PĂRINTELE Și ați muri?

DINU El aranja toate concertele mele. Prin partid. Practic spăla bani și-mi dădea și mie. Dacă-aș fi avut un impresar, probabil aș fi câștigat la fel. Sau poate mai puțin. Dar destul cât să trăiesc... Nu știu.

PĂRINTELE L-ați mai văzut de-atunci de la concert?

DINU Pe cine, pe taică-meu?

PĂRINTELE Da.

DINU Niciodată. A dispărut pur și simplu. Nu l-am mai văzut de-atunci. S-a dezis de mine, ca să zic așa.

PĂRINTELE L-ați sunat?

DINU De sute de ori. Din prima zi de când am ajuns aici. Dar toate apelurile lui sunt preluate de secretară, amanta lui. E cu el tot timpul. Cu ea am vorbit. La început îmi spunea că-i ocupat, apoi nu mi-a mai răspuns deloc. El nici atât.

PĂRINTELE E de înțeles. Nu vrea să-i fie afectată imaginea. Am citit în ziar că urmează să preia conducerea partidului...

DINU E un laș! Întotdeauna a fost așa.

PĂRINTELE E bine că țineți totuși legătura cu mama dumneavoastră. Ea a venit să vă vadă, nu?

DINU O dată. În ăștia doi ani. Nu mi-a adus nimic. Cică nu știa ce am nevoie. De parcă aici am avea de toate și poate mai vrem ceva extra...

PĂRINTELE (*râde*) Da.

DINU (*Râde*) O dată a venit mama... Avenit să-mi reproșeze că sunt aici. Și să-mi spună că-i pare rău că nu m-a avortat când era tânără...

PĂRINTELE ...dacă aveți nevoie de ceva, aș putea să vă aduc eu. Vin des aici.

DINU Mulțumesc! La început a fost îngrozitor. N-aveam de niciunele. Apoi, încet, încet, m-am obișnuit. După doi ani pot să vă spun sincer că n-am nevoie de nimic. Dar mulțumesc că v-ați oferit! Am un prieten, Anton, care vine lunar și-mi aduce tot ce-mi trebuie. V-am spus.

PĂRINTELE Da, cel care vine acum. Pe care mă duc să-l iau de la poartă.

DINU Da. A lucrat pentru tatăl meu. El se ocupa de concertele, el le organiza. E... dependent de droguri. Nu știu cât o s-o mai ducă, arată îngrozitor. În doi ani și-a pierdut casa și mașina.

PĂRINTELE Săracul.

DINU Locuiește în garsoniera mea. Băieții din trupă fac o chetă lunar și el, cu o parte din bani, îmi cumpără ce am nevoie, și cu ce-i rămâne își ia...

PĂRINTELE ...droguri...

DINU Da.

PĂRINTELE Înțeleg că e singura persoană care nu v-a lăsat baltă.

DINU Da. Deși meritam.

PĂRINTELE Cred că sunteți singurul din toată închisoarea asta care se consideră vinovat.

DINU Mai vinovat e cel care provoacă o crimă, decât cel care o face.

PĂRINTELE Iertați-mă, dar nu știu de ce am impresia, vorbind cu dumneavoastră acum, că parcă vă autopedeșiți.

DINU Într-un fel, da.

PĂRINTELE De ce?

DINU Pentru că n-am făcut ce trebuia atunci când trebuia.

PĂRINTELE Și ce-ar fi trebuit să faceți?

DINU Să-i spun femeii pe care o iubeam că o iubesc și să-i arăt asta.

PĂRINTELE Niciodată nu e prea târziu.

DINU De data asta este.

(*Heblu*)

SCENA 9

Anton, Dinu în culise.

ANTON A venit maică-ta.

DINU Și de ce ești așa îngrozit? Te-a înjurat?

ANTON Nu. Am ieșit s-o ajut să parcheze.

DINU Și a vrut să te calce cu mașina? Sau de ce tremuri așa?

ANTON În parcare sunt patru tipi într-un BMW negru.

DINU Au venit pentru banii tăi?

ANTON Da.

DINU De unde știi?

ANTON Mi-au zis ei...

DINU Ai vorbit cu ei?

ANTON Maică-a a parcat lângă mașina lor. Eu eram acolo. Ăla din spate a lăsat geamul jos și mi-a zis...

DINU Ce?

ANTON Că nu ieșim de aici dacă nu le dăm banii.

DINU Cum adică dacă nu le dăm?

ANTON Eu și Iris. Ți-am mai zis.

DINU Ați luat de la ei...

ANTON ...marfă pe datorie. Ți-am mai zis. Au aflat că avem concert, c-o să câștigăm ceva și au venit după bani.

DINU Îl sun pe taică-meu. E în sală cu șeful poliției.

ANTON Nu! Stai! Ai înnebunit? Poliția e băgată până-n gât în chestia asta, cu șeful ei cu tot.

DINU Cum?

ANTON Îi plătesc ăștia.

DINU Bă, ai cuvântul meu că dacă nu erai tu băgat în asta, vorbeam cu taică-meu să nu-i dea banii lu proasta aia de Iris numai ca s-o văd moartă!

ANTON Apropo, taică-tu m-a rugat frumos să te rog și pe tine să nu mai cântăm cântece politice, să nu mai faci crize de gelozie și s-o lași în pace pe Iris.

DINU S-o las în pace pe Iris?

ANTON Da.

DINU Te-a rugat frumos, zici?

ANTON Da. Foarte frumos și civilizat și mi-a explicat că...

DINU (*Îl întrerupe*) Să mă pupe-n cur cu ea cu tot!

ANTON Dinule, știi de ce-am eu pistolul ăsta? (*I-l arată*).

DINU Bă, ăsta chiar e adevărat? Că arată a jucărie.

ANTON E adevărat, nu e jucărie.. Și e și încărcat, și are și glonț pe țeavă, e gata. Știi de ce-l am?

DINU (*Râde*) Ca să te aperi, să-i împuști pe ăia, pac, pac!

ANTON Nu, nu de aia îl am. N-aș putea împușca nicio muscă. Adică aș putea, dar doar pe mine.

DINU Adică să te sinucizi?

ANTON Da.

DINU Păi, de ce?

ANTON N-am de ce să mai trăiesc. N-am pe nimeni. N-am părinți, n-am iubit, n-am prieteni.

DINU Cum n-ai? Și prietenii tăi de la orfelinat? ăia cu care ai crescut?. Ziceai că sunteți ca o familie.

ANTON ăia nu mai vorbesc cu mine.

DINU De ce?

ANTON Le datorez bani.

DINU Și lor?

ANTON Da.

DINU Atunci mă ai pe mine.

ANTON Păi tu mi-ai mai rămas. Dar dacă și tu mă lași baltă, chiar că nu mai am de ce trăi.

DINU Acu ce faci? Mă șantajezi?

ANTON Nu. Pe bune, vorbesc serios.

DINU Eu nu te las baltă. Am zis că-ți dau banii ăia, ți-i dau.

ANTON Nu e vorba de bani, ci de cântece...

DINU Ce cântece?

ANTON Alea politice. Nu le mai cânta în seara asta. Până scap de

ăștia. Și după aia...

DINU Păi și ce să cânt?

ANTON De dragoste. Vorbesc eu cu băieții. Cântă-l pe ăla pentru Vera.

DINU ăla pentru Vera?

ANTON Da. ăla pentru Vera. Mai ales că e-n sală. Arată-i că nu ești gelos. O să-i placă.

DINU Crezi?

ANTON Da. Încearcă. A fost cântecul vostru. De fapt e cântecul vostru. Știi cât de mult îi place. Ea ți l-a inspirat. Cântă-i-l.

DINU Bine, hai. C-o să-l cânt.

ANTON (*Fericit*) S-a făcut!

SCENA 10

heblu. *Cântec 4* („CALM MY SOUL - Jazz Rap Beat/ Old School LoFi HipHop Instrumental")

DINU: Și-acum pentru voi și numai pentru voi, în această seară, un cântec de dragoste. Un hip-hop de dragoste. Un cântec de inimă albastră. Da. Albastră și rece ca dragostea noastră. Pentru tine, Vera. Cântecul nostru.

Trec printre astre,
Sunt iub-irile noastre,
Le privesc, sunt albastre

Și sunt toa-te-ale noastre.
 Văd dese-ne rupestre
 Cânt orche-stre terestre
 Și ești tu, tu , doar tu, tu.
 Făptura cea mai dragă
 Din mii de vorbe dragi las inima s-aleagă
 Cuvântul cel mai tandru acum spre tine zboară
 N-am timp să-ți spun ce simt
 Tristețea mă doboară.
 Printre astre
 Cu iubi-rile noastre
 Și te văd...
 Ai răsărit deodată
 Mă faci să mă simt altfel
 Și inima să-mi bată
 Ai rătăcit prin lume
 Sau ai vreun gând ascuns
 Poate te ții de glume
 Aștept doar un răspuns.

DINU (*vorbit*): M-am hotărât să cânt acest cântec la cererea unui prieten. Nu era în program, ca să zic așa. E un cântec foarte important pentru mine. L-am scris pentru iubita mea, pentru Vera. Eram îndrăgostit. Sunt și acum. Doar că între timp lucrurile s-au cam schimbat, ca să zic așa...

Trec printre astre,
 Sunt iub-irile noastre,
 Le privesc, sunt albastre
 Și sunt toa-te-ale noastre.
 Înc-aștept.

DINU: (*vorbit*) Dar să lăsăm tristețea și să trecem la lucruri mai frumoase. Și pentru că tot am vorbit despre dragoste, să continuăm dialogul nostru în aceeași notă emoțională. Și să vorbim în continuare despre dragoste. Da, tot despre dragoste, dar despre un alt fel de dragoste. Dragostea de mamă. Da, ați ghicit. E vorba de mama mea. De propria mea mamă care e aici în seara asta pentru voi. Aveți dreptate, sunt un norocos. Da, pentru voi, invitată de onoare în acest concert, Iasmina Camalo.

IASMINA: Mulțumesc, Dinu! Bună seara, prieteni! Mă bucur să fiu în această seară alături de voi, aici, la concertul fiului meu. Te pup, Dinu! Te iubesc!

SCENA 11

Cântec 5 („(FREE) Country Type Beat - “Home” | Free Chris Stapleton x Morgan Wallen Type Beat 2021”)

Jasmina Camallo cântă:

Aș vrea să pot da tot timpul înapoi
 Să fii iar copil și să fim doar noi doi,

Să mai simt înc-o dată ce simțeam mai demult,
 Să te țin iar în brațe. Nu vreau nimic mai mult.
 Acum stai lângă mine, timpul unde-a zburat?
 Și sunt mândră de tine, ai crescut, ești bărbat.
 Ne certăm câteodată, poate n-ar trebui,
 Știu că sunt cam ciudată, dar mă voi strădui.
 Aș vrea să pot da tot timpul înapoi
 Să fii iar copil și să fim doar noi doi,
 Să mai simt înc-o dată ce simțeam mai demult,
 Să te țin iar în brațe. Nu vreau nimic mai mult.
 Am greșit mult în viață, deși nu aș fi vrut,
 Am privit doar în față și m-am rupt de trecut.
 Au fost și lucruri bune, aș minți să spun nu,
 Cel mai bun dintre toate ești, fiul meu, tu.
 (*heblu*)

SCENA 12

Dinu, Iasmina, în culise.

DINU Foarte emoționant.

IASMINA Termină cu tâmpeniile! Când ne dă ăla banii?

DINU Cine? Fostul tău soț?

IASMINA Nu. Fostul tău tată.

DINU La sfârșit de tot, când terminăm.

IASMINA De ce la sfârșit? Eu nu mai pot să stau. Trebuie să cânt în altă parte.

DINU Ai o nuntă?

IASMINA Dacă erai în stare să cânti la nunți, poate aveai și tu acuma o casă și o mașină ca lumea.

DINU OK. Ai început. Acuma urmează să spui cât de prost cânt eu.

IASMINA Ești depășit, Dinule. Ești de nișă. Cine te mai ascultă? 30 de speriați?

DINU 500

IASMINA Și în primul rând tu nu cânti. Tu vorbești pe muzică.

DINU Ești a doua care-mi spune asta astăzi.

IASMINA Când doi spun că ești beat...

DINU Nu știu care dintre noi doi e mai depășit.

IASMINA Ha ha. Păi să vedem câți bani facem fiecare. Ție cât îți dă tactu pe concertul ăsta?

DINU Las-o baltă.

IASMINA El câștigă din concertul ăsta de zece ori cât tine, ai înțeles?

DINU Să fie sănătos!

IASMINA Ia o mie de euro, că știu că n-ai bani.

DINU Nu poți să-mi dai 2500?

IASMINA 2500? N-am. De ce? Ai intrat în vreo belea?

DINU Nu.

IASMINA Te droghezi?

DINU Nu. Vreau să ajut un prieten. O să ți-i dau înapoi.

IASMINA Sper că nu vrei să-i cheltuiești cu curva aia!

DINU Te-am rugat să nu mai vorbești așa de ea.

IASMINA La câți bani am băgat în educația ta puteai mai mult decât o vânzătoare de legume.

DINU Vera lucrează la un supermarket. Nu e vânzătoare de legume.

IASMINA Ba e. Am cumpărat eu legume de la ea.

DINU Te-am rugat s-o lași în pace, să n-o mai hărțuiești!

IASMINA Casă n-ai, nevastă n-ai, bani n-ai și timpul trece. Lasă naibii cântatul și apucă-te de ceva serios, fă ceva cu viața ta, găsește-ți o femeie.

DINU Mi-am găsit.

IASMINA Coadă asta de mătură?

DINU N-am chef să-ți ascult porcăriile. Mai bine nu veneai.

IASMINA Stai liniștit că plec.

DINU Tata zice că nu-i el taică-meu. Că m-ai făcut cu ăla cu care erai atunci.

IASMINA Bă, da și ție ți se învârtă o roțiță în gol! ăla cu care eram atunci, Dumnezeu să-l ierte, era cel mai mare cântăreț pe care l-a avut țara asta. Și dacă te făceam cu el, poate cântai și tu mai ca lumea, că de la mine n-ai moștenit nimic. Apropo, ți-am văzut piticania în sală. Coadă ta de mătură. N-am ochelarii, dar mi s-a părut că ea era, nu? În primul rând.

DINU Da.

IASMINA O cari după tine peste tot? Ce-a făcut? A încuiat legumele și-a venit la concert?

DINU Nu mai suntem împreună. Liniștește-te.

IASMINA Hopa! Da ce-a făcut? S-a cuplat cu ăla de la raionul de conserve.

DINU Nu. Cu Iris.

IASMINA Cu ce?

DINU S-a cuplat cu Iris.

IASMINA Cine?

DINU Vera. De ea vorbim, nu?

IASMINA (*Pleacă spre scenă*) Cu Iris? Altă curvă! De păr o scot afară! O calc în picioare! O omor!

DINU Stai! (*O oprește*) Ne facem de râs!

IASMINA Eu am mai bătut-o pe asta o dată când s-a cuplat cu tactu.

DINU Ce?

IASMINA Dă-mi drumul! Mă duc să vorbesc cu el. Asta trebuie să dispară în clipa asta de aici.

DINU Mamă!

IASMINA Nici o mamă! Dacă tac-tu nu vrea să aibă probleme, n-are decât s-o țină pe proasta asta aici și să cântați împreună până nu mai puteți.

DINU Stai!

IASMINA Mă duc în sală să vorbesc cu el. Dă-te la o parte! (*iese*)

(*Începe cântecul 6*)

SCENA 13

Iris, Dinu, în culise

IRIS (*intră*) Hai, pușor! E rândul nostru.

DINU Ți-ai tras-o cu taică-meu?

IRIS Ți-a zis mă-ta?

DINU Nu pot să cred!

IRIS Hai pușor să cântăm! Ipotetic vorbind, ți-aș putea fi mamă vitregă. I-auzi, a-nceput! (*Îl imită*) E cântecul nostru. (*iese*)

DINU Morții mă-tii! (*iese după ea. Heblu*)

SCENA 14

cântec 6 („FIFTY VINC - WAY OF THE WARRIOR [HARD AGGRESSIVE DISS/RAP INSTRUMENTAL BANGER BEAT])

DINU Numai tu ești vinovată pentru tot ce s-a ntâmplat.

IRIS Pentru tot ce s-a ntâmplat numai tu ești vinovat.

DINU Am crezut că ești cinstită, n-am vrut decât să te ajut.

IRIS Eu am fost mereu cinstită. Recunoaște c-ai pierdut.

DINU Cinste, adevăr, dreptate, vorbe mari le-arunci în vânt

IRIS N-am ce discuta cu tine, ăsta-i ultimul cuvânt

DINU Uiți că te-am luat de pe stradă și că n-aveai ce mânca

IRIS Uiți că nu poți sta pe scenă dacă nu-i și vocea mea

DINU Am crezut mereu în tine, m-ai mințit și m-ai trădat

IRIS M-am îndrăgostit de Vera, nu cred c-ăsta-i un păcat

DINU Și-acum îți clădești iubirea peste suferința mea

IRIS Ne iubim și asta-i totul. Ce cea care-ales a fost ea

DINU Nu cred că-i atât de oarbă să nu vadă ce-a pierdut

IRIS Ești istorie de-acuma. Uită totul, a trecut

DINU Nu pot trăi fără Vera și n-o să trăiești nici tu

IRIS Mă ameninți înc-o dată. Să mă sperii? Cred că nu.

DINU+IRIS (*deodată*)

DINU: M-a-nșelat iubirea și sunt pierdut.

IRIS: Eu mi-am aflat iubirea. E-un început
 DINU: Se-ntuneacă gândirea sunt ca bătut
 IRIS: Simt acum fericirea, tărâm nestrăbătut.
 (heblu)

SCENA 15

Părintele, Dinu. Paraclisul închisorii.

PĂRINTELE Și ăsta a fost ultimul cântec din concert...

DINU Da, ultimul.

PĂRINTELE Apoi s-a-ntâmplat nenorocirea...

DINU Da.

PĂRINTELE În ziare scria că v-ați certat cu Iris...

DINU Da.

PĂRINTELE Și ați strâns-o de gât...

DINU Da. Și chiar atunci a apărut Vera. Venise s-o ia pe Iris. S-a băgat între noi și a încercat să ne despartă.

PĂRINTELE Și au apărut și ceilalți.

DINU Da. A venit taică-meu cu banii. Dacă-mi fi luat banii atunci și-am fi plecat, totul ar fi fost ok.

PĂRINTELE Da, așa ar fi trebuit.

DINU Mă gândisem să-i cer iertare Verei că am fost prea posesiv cu ea, gelos. Aș fi vrut să ne despărțim prieteni.

PĂRINTELE În ziare scria că...

DINU (*Îl întrerupe*) Știu ce scria în ziare. Am citit și eu. Minciuni! N-am vrut nicio clipă să mă răzbun.

PĂRINTELE Nu?

DINU Nu. Uitasem că Anton are un pistol la el. Mi-am amintit abia când l-a scos să ne amenințe că dacă nu-i dăm banii, ne împușcă pe toți. L-am dat drumul lui Iris și am pornit spre el. M-am gândit că mă împușcă și gata, se termină tot. Dar el tremura ca varga. Atunci m-am gândit să-i iau pistolul până nu împușcă pe cineva din greșală și l-am prins de mână. Tata s-a băgat și el în încăierare. Nu știu pe cine vroia să impresioneze.

PĂRINTELE Și mama dumneavoastră ce-a făcut?

DINU I-a strigat lui Iris să ne despartă și-apoi cred c-a ieșit.

PĂRINTELE Și Iris...

DINU S-a băgat între noi. Vera a încercat s-o oprească și-atunci...

PĂRINTELE ...ați apăsător din greșală pe trăgaci.

DINU (*pauză*) Da.

PĂRINTELE Îmi pare rău. Dumnezeu s-o ierte!

DINU A fost cel mai cumplit moment din viața mea.

PĂRINTELE Vă cred.

(heblu)

SCENA 16

Dinu, Iris, Valeria, Anton, Domnul Lucian, Iasmin (în culise)

DINU O să încheiem colaborarea noastră aici.

IRIS Mă bucur că te-ai hotărât în sfârșit să te retragi.

DINU O să te retragi tu! Ești liberă, poți să pleci.

IRIS Nu tu hotărăști cine și când pleacă.

DINU Ha! Doar nu crezi că taică-meu o să mă dea afară pe mine!

IRIS O să vedem. Tre s-apară. O să auzi chiar din gura lui cine pleacă și cine rămâne.

DINU O să-l convingi tu?

IRIS L-am și convins!

DINU Cum?

IRIS Treaba mea. Nu ți-am spus, puișor, că aș putea să-ți fiu mămică vitregă?

DINU Minți! Leși afară! (*o prinde de gât*) Te omor, nenorocito!

VERA (*Intră în fugă și încearcă să-i despartă*) Dinule, termină, las-o, dă-i drumul! Dinule, te rog!

DINU (*Îi dă drumul lui Iris. Verei*) Ce cauți aici?

VERA (*vrea să plece*) Iris, hai să mergem!

IRIS (*tușește*) Mai am un cântec, ultimul.

VERA (*lui Iris*) Hai, te rog.

DINU Vera, stai. Vreau să spun că-mi pare rău... (*Vera vrea să plece. Dinu o prinde de braț*) Stai! Ascultă-mă!

VERA Nu! Lasă-mă! Nu vreau să te mai văd nicio dată. Niciodată! Ai auzit?

DINU Vera! (*Iris tușește*)

VERA (*lui Iris*) Ești bine?

IRIS (*Se ține de gât*) Nu prea.

ANTON (*intră vesel cu domnul Lucian*) Haideți c-a venit domnul primar cu banii...

DOMNUL LUCIAN (*lui Iris*) Ce s-a întâmplat?

IRIS Nimic.

DOMNUL LUCIAN (*Se uită la Dinu*) Sigur?

IRIS Sigur.

DOMNUL LUCIAN (*lui Dinu*) Îți dau ție banii maică-tii, sau cum facem?

ANTON Doamna Iasmin e afară, domn primar. Dă autografe. A zis s-o chem eu când veniți cu banii (*strigă*) Doamna Iasmin, doamna Iasmin, haideți doamnă c-a venit!

IASMIN (*de afară*) Imediat!

VERA (*Lui Iris care și-a luat banii de la domnul Lucian*) Hai să mergem.

DINU (*Verei*) Ea pleacă, tu rămâi. (*O prinde pe Vera de braț*)

DOMNUL LUCIAN (*cu banii în mână*) Dinule, te rog frumos! Nu e momentul să faci o criză de gelozie aici. Haideți, vă rog!

ANTON Dinule, te rog! Hai să nu facem scandal. Hai să ne luăm banii și după aia discutați...

IRIS (*lui Dinu*) Dă-i drumul.

ANTON (*lui Iris*) Iris, du-te că rezolv eu!

IASMIN (*întră*) Băi, Toni. Te-așteaptă afară niște ciudați. Da ce s-a-ntâmpat aici?

ANTON (*prefăcându-se mirat*) Pe mine?

IASMIN Da, sunt aici la ușă.

ANTON (*către domnul Lucian*) Hai, dați-mi și mie banii vă rog!

DOMNUL LUCIAN (*lui Anton*) Ușurel! Aveți răbdare că vă dau la toți.

IRIS (*lui Dinu care o ține de braț pe Vera*) Dă-i, băi, drumul!

(*încearcă să-i desprindă brațul de brațul Verei*)

DINU (*îi dă drumul Verei și-o prinde pe Iris de gât*)

Ți-am spus să ieși afară de aici!

VERA (*Se repede la Dinu*) Dinule, las-o!

DOMNUL LUCIAN (*îl prinde pe Dinu de braț*) Dă-i drumul, n-auzi?

IASMIN (*de la distanță*) Potoliți-vă!

ANTON (*scoate pistolul și-l amenință pe Dinu*) Dinule, ia mâna de pe ea că altfel trag! Ți-am spus că e încărcat! Dați-mi banii mei!

DOMNUL LUCIAN Te-am rugat să duci pistolul ăla de-aici!

IASMIN (*țipă*) Toni, lasă pistolul jos!

DINU (*îi dă drumul lui Iris. Domnul Lucian o susține.*) Ce faci, mă? (*se îndreaptă spre Toni*) Vrei să mă împuști? (*a ajuns în dreptul pistolului*) Trage, mă, să te văd!

ANTON Dinule, te-am rugat frumos! (*ține în continuare pistolul îndreptat spre el*) Hai să luăm banii și să plecăm.

DINU Trage, mă trage! Să terminăm odată!

DOMNUL LUCIAN (*O lasă pe Iris. Se repede la Toni și-l prinde de mâna cu pistolul. Se luptă.*) Termină, bă cu tâmpeniile, că nu-ți mai dau niciun ban! Dă-ncoace pistolul!

DINU (*încearcă să apuce pistolul*) Dă-i drumul! (*se luptă*)

ANTON (*disperat*) Dați-mi banii, că vă omor pe toți!

IASMIN (*lui Iris*) Ce stai ca toanta? Desparte-i, că din cauza ta se bat!

IRIS (*se bagă între bărbații care se luptă*) Terminați! Dinule, lasă pistolul!

VERA (*se repede după Iris*) Iris! (*se aude o împuș-*

cătură. Toți se opresc. Se dau la o parte. Toni ține pistolul în mână îndreptat spre Vera.)

IASMIN (*își duce mâna la gură*) Doamne Dumnezeule! (*iese în fugă. Heblu*)

SCENA 17

Paraclisul închisorii. Părintele, Dinu, Iris.

PĂRINTELE Eu mă duc la poartă. Poate a venit. Îl aduc aici, apoi plec. Cum ziceați că-l cheamă?

DINU Anton. Dacă mai stați puțin, vă fac o cafea. Totdeauna băieții din trupă îmi trimit cea mai bună cafea din oraș și cel mai bun Whiskey...

PĂRINTELE Eu nu beau nici whiskey, nici cafea, îmi pare rău.

DINU Rămâneți totuși doar cât să-l cunoașteți pe Anton. E un băiat foarte de treabă. A fost singurul care a mai rămas lângă mine toți anii ăștia. Și dacă o să fie sănătos, sunt sigur c-o să mă ajute până la capăt. (*Intră Iris*)

IRIS (*lui Dinu*) Bună! (*părintelui*) Bună ziua!

PĂRINTELE Doamne ajută!

DINU Ce cauți aici?

IRIS Anton n-a putut veni...

DINU Și te-a trimis pe tine?

IRIS Nu...Eu m-am gândit să vin...Băieții din trupă ți-au trimis asta. (*Îi întinde pachetul. Dinu nu-l ia*) E ceva de mâncare...niște cafea...(*Dinu o întrerupe*)

DINU Cum adică te-ai gândit să vii? Ce e cu Anton?

PĂRINTELE Domnu Dinu, eu o să...

IRIS (*suprapus*) Anton...

DINU Stați puțin, părinte! Iertați-mă, nu v-am făcut cunoștință. Ea e Iris, colega mea de trupă. V-am povestit...

PĂRINTELE Îmi pare bine!

IRIS Sărut mâna, părinte!

DINU Ce e cu Anton? De ce n-a putut să vină? E bolnav?

IRIS Dinule...Anton...nu mai e...

DINU Cum adică nu mai e? Ce s-a întâmplat?

IRIS A lăsat un bilet. M-am gândit să ți-l aduc. Uite-l. (*Îi dă biletul*)

DINU (*citește*) „Eu am apăsător pe trăgaci, nu Dinu. Din cauza mea a murit Vera. Dinu a luat totul asupra lui, nu știu de ce. (*începe cântecul 7*) Și acum stă închis acolo în locul meu.

Îmi pare rău pentru tot. Nu mai pot trăi așa. Dinu e nevinovat. Toni”

SCENA 18

Final. Pe scenă. Toți. Cântă. („REVENGE - Hard Epic Motivational Inspiring Rap Beat Hip Hop Instrumental 2018)

Mai e loc în concert de înc-o melodie
 De dragoste, de ură sau doar de gelozie.
 Acum c-au trecut anii și te gândești ce-a fost
 Îți dai seama probabil că ura n-are rost.
 Și-mi zici că sunt de vină fiindcă te-am părăsit
 Eu zic că-i vina ta, fiindcă nu m-ai iubit.
 A fost doar suferință și chin și gelozie
 Când spui c-a fost frumos, e doar ipocrizie.
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 Între noi e război
 E dispreț și noroi
 Nu poate fi altfel
 Între noi e război
 E dispreț și noroi
 Nu poate fi altfel. Nu.
 Mai e loc în concert de înc-o melodie

De dragoste, de ură sau doar de gelozie.
 Acum c-au trecut anii și te gândești ce-a fost
 Îți dai seama probabil că ura n-are rost.
 Și-mi zici că sunt de vină fiindcă te-am părăsit
 Eu zic că-i vina ta, fiindcă nu m-ai iubit.
 A fost doar suferință și chin și gelozie
 Când spui c-a fost frumos, e doar ipocrizie.
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 E vina ta
 Nu poate fi altfel
 Între noi e război
 E dispreț și noroi
 Nu poate fi pace
 Între noi e război
 E dispreț și noroi
 Nu poate fi altfel. Nu.

(cortina)

Cinci prieteni: Gellu DORIAN, Marian DRĂGHICI, George TEI, Lucian VASILIU și Ionel RĂILEANU la o bere și 1 kg de nucă plătită de Lucian Vasiliu...

Contrast literar

Cuprins

poetul invitat – Tudor ARGHEZI (1880-1967) / C2, 1
editorial – Cristina DELEANU, <i>TERRA</i> / 2
poetul invitat – Liviu Ioan STOICIU / 4
atitudini – Eugen CRISTEA, <i>PREZENT, TRECUT, VIITOR...</i> / 6
poetul invitat – Ion CRISTOFOR / 8
proză – Camelia-Gabriela MITU, <i>Ferește-te de oamenii cu ochii triști</i> / 9
poetul invitat – Mihail MERTICARU 85 / 12
proză – Bogdan HAGIU, <i>PRIN OCHII ȘARPELUI</i> / 14
poetul invitat – Juan Carlos MESTRE (Traducere și prezentare: Elisabeta Boțan) / 19
proză – Nadia URIAN, <i>Vergelu și angajarea; Grija</i> / 20
poezie – Elisabeta BOȚAN / 26
poezie – Nina TOMA / 28
proză – Gabriela BOTICI, <i>Stropi de viață</i> / 30
poezie – Mihaela MIHAI / 32
popas în lume – Cornel PĂUNESCU, <i>Note de călătorie - Valea Jiului, România</i> / 34
debut proză – Eugen CRISTEA, <i>XAV</i> / 40
poezie – Amalia MELNIC / 44
poezie – Așer NEGOI / 46
poezie – Denisse Oana RĂDOI / 48
poezie – Ana Katarin PĂTRU / 49
proză – Nicoleta VOINESCU, <i>REPARTIZAȚI LA VIAȚĂ</i> / 51
poezie – Petre STOICA / 65
poezie – Marinela BELU-CAPȘA / 67
poezie – Violetta PETRE / 68
poezie – Daniela MICU / 70
teatru – Tomi CRISTIN, <i>E VINA TA</i> , piesă într-un act / 72

Ilustrația copertilor: 1 - Tudor ARGHEZI - portret; 4 - Andra DUMINICĂ

Director:
Prof. Univ. Dr. Ing.
CORNEL PĂUNESCU
fondatorul revistei

Senior editor:
Eugen CRISTEA

Editorialist:
Cristina DELEANU

Redactor-șef:
George TEI

Redactor-șef adjunct:
Andra DUMINICĂ

Colaborator extern:
Elisabeta BOȚAN

Texte propuse spre publicare se trimit pe adresa de
e-mail: tei_george@yahoo.com
Responsabilitatea pentru conținutul textelor revine în
exclusivitate autorilor.
ISSN 2784 – 384X
ISSN-L 2784 – 384X

ISSN 2784 – 384X
ISSN-L 2784 – 384X